LACUL LACRYMOSE

Această carte este a mea:

_____

Pentru Beatrice -

Aș fi fost mult mai fericit dacă ai fi fost vie și sănătoasă

* O serie de evenimente nefericite *

A treia carte

LACUL LACRYMOSE

de

LEMONY SNICKET

Ilustrații:

Brett Helquist

Traducere:

Andreea Țolea

EGMONT

„Copiii descoperă bucuria lecturii"

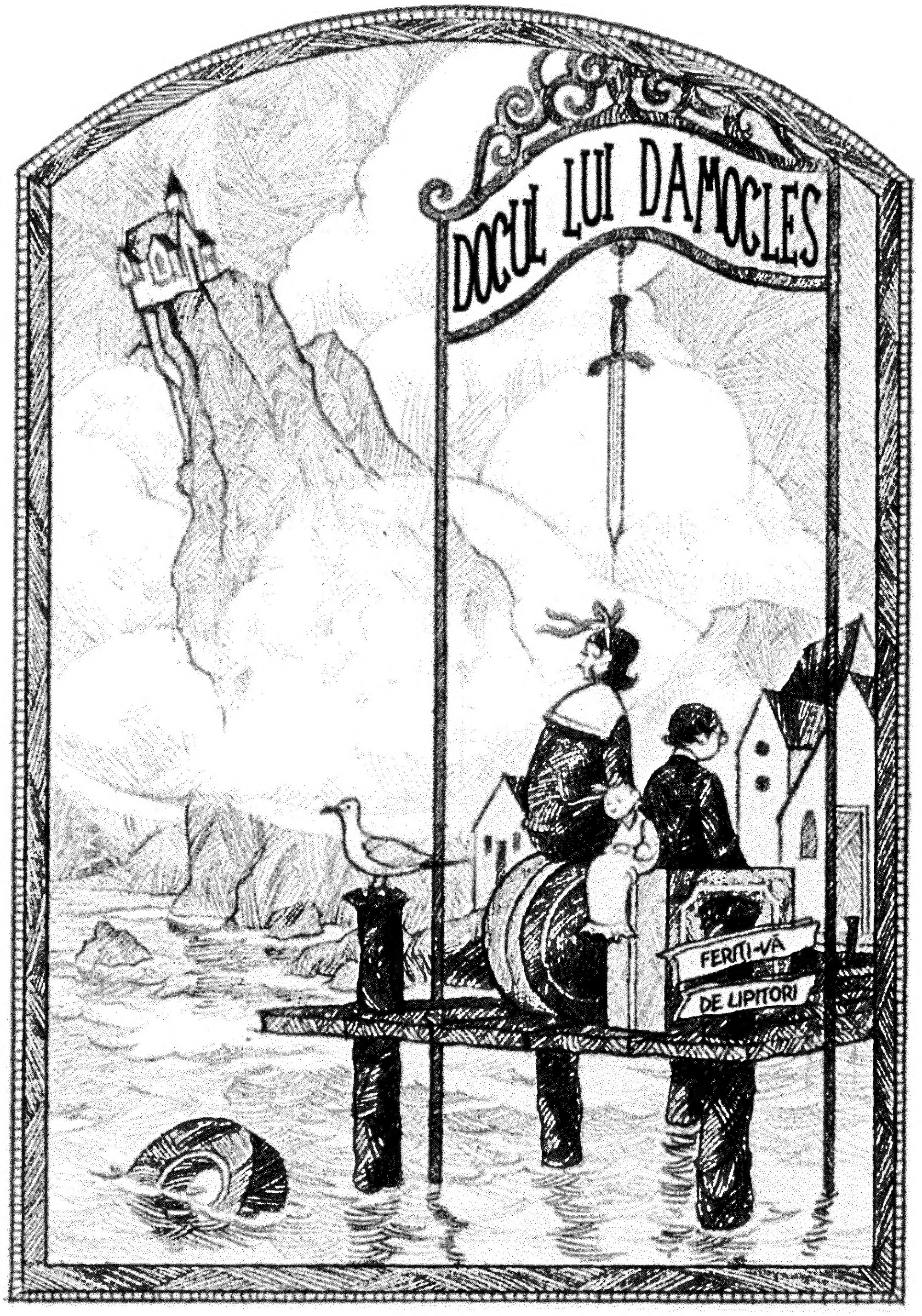
DOCUL LUI DAMOCLES
FERIȚI-VĂ
DE LIPITORI

CAPITOLUL I

Dacă n-ai şti multe lucruri despre orfanii Baudelaire, şi i-ai vedea cum stau pe valize în Docul lui Damocles, ai putea crede că se îndreaptă spre o aventură incitantă. De fapt, cei trei copii tocmai debarcaseră de pe Feribotul Fantomă, cu care traversaseră Lacul Lacrymose ca să o întâlnească pe Mătuşa Josephine, iar în cele mai multe cazuri o asemenea situaţie ar trebui să provoace o bucurie imensă.

Dar te-ai înşela amarnic. Pentru că, deşi Violet, Klaus şi Sunny Baudelaire sunt pe cale să trăiască întâmplări incitante şi memorabile, acestea nu vor fi pe atât de incitante şi memorabile pe cât este ghicitul în cărţi sau mersul

la rodeo. Aventurile lor vor fi tot atât de incitante şi memorabile ca ale cuiva urmărit de un vârcolac prin tufişuri de mărăcini fără nici ajutor prin apropriere. Dacă te aştepţi să citeşti poveşti pline de fericire şi bucurie, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar cu siguranţă ţii în mână o carte nepotrivită, pentru că fraţilor Baudelaire li se întâmplă foarte puţine lucruri bune în timpul vieţilor lor triste şi mizere. Nefericirea lor este atât de mare, încât deabia ţi-o pot împărtăşi. Aşa că, dacă nu vrei să citeşti o poveste tragică şi tristă, mai ai o ultimă şansă: să laşi din mână această carte; căci, o dată cu paragraful următor începe şi nefericirea orfanilor Baudelaire.

– Ia uitaţi ce am pentru voi, spuse Domnul Poe zâmbind cu gura până la urechi şi ţinând în mână o pungă de hârtie. Bomboane de mentă!

Domnul Poe era bancherul care fusese desemnat să aibă grijă de afacerile orfanilor Baudelaire după nefericitul deces al părinţilor acestora. Domnul Poe era cumsecade, dar în timpurile noastre să fii cumsecade nu-i

destul, mai ales dacă trebuie să ai grijă de nişte copii. Domnul Poe îi cunoştea pe copii de când se născuseră, dar nu ţinuse minte că erau alergici la bomboanele de mentă.

Mulţumim, domnule Poe, răspunse Violet, luând punga şi privind înăuntru.

Ca majoritatea copiilor de paisprezece ani, Violet era prea bine crescută să spună că dacă mânca o bomboană de mentă, făcea imediat urticarie, o expresie care aici înseamnă că „se va acoperi de bubiţe roşii care provoacă mâncărime". Şi, în afară de asta, era prea ocupată cu invenţiile ca să-i dea atenţie domnului Poe. Oricine o cunoştea pe Violet ştia că, dacă avea părul prins într-o coadă, ca să nu-i intre în ochi, ca acum, se gândea la scripeţi, roţi, leviere şi la alte lucruri necesare pentru o invenţie. În acest moment, se gândea la un mod de a îmbunătăţi motorul Feribotului Fantomă, ca să nu mai scoată fum către cerul înnourat.

– Eşti foarte amabil, spuse Klaus, mijlociul familiei Baudelaire, zâmbindu-i domnului Poe şi gândindu-se că,

dacă ar lua măcar un singur strop dintr-o bomboană de mentă, i s-ar umfla limba şi de-abia ar mai putea vorbi.

Klaus îşi scoase ochelarii şi se gândi că ar fi fost mai bine dacă domnul Poe i-ar fi adus un ziar sau o carte. Klaus era un cititor pasionat, iar când aflase de alergie, la o petrecere de ziua lui când împlinise opt ani, citise imediat toate cărţile despre alergii pe care le aveau părinţii săi. Chiar şi după patru ani, Klaus îşi amintea pe de rost formulele chimice care-i făceau limba să se umfle.

– Toi! strigă Sunny.

Cea mai mică dintre fraţii Baudelaire era doar un copilaş, şi ca majoritatea copilaşilor, folosea numai cuvinte greu de înţeles. Prin „Toi" ea vroia, probabil, să spună „N-am mâncat niciodată bomboane de mentă pentru că, la fel ca şi fraţii mei, am alergie", dar acest lucru ar fi fost greu de pronunţat. Ar fi putut să mai însemne şi „aş fi vrut să muşc dintr-o bomboană pentru că îmi place să muşc tot felul de lucruri cu cei patru dinţi ascuţiţi ai mei, dar n-aş vrea să fac alergie."

– Le puteți mânca în taxi în drum către casa doamnei Unfluier, spuse domnul Poe tușind în batistă.

Domnul Poe părea întotdeauna răcit, așa că frații Baudelaire se obișnuiseră să priceapă ce le spunea printre gâfâieli și strănuturi.

– Își cere scuze că nu vă poate aștepta la doc, dar i-a fost întotdeauna frică.

– De ce i-ar fi frică de un doc? întrebă Klaus, privind împrejur la danele de lemn și la bărci.

– Îi este frică de orice are legătură cu Lacul Lacrymose, răspunse domnul Poe, dar n-a spus de ce. Probabil că are legătură cu moartea soțului ei. Mătușa Josephine – mă rog, de fapt, nu este mătușa voastră; este cumnata vărului vostru de-al doilea, dar v-a rugat să o numiți mătușa Josephine – și-a pierdut recent soțul, care este posibil să se fi înecat sau să fi murit într-un accident naval. Nu mi s-a părut politicos să o întreb cum a rămas văduvă. Haideți să găsim un taxi.

– Ce înseamnă cuvântul ăsta? întrebă Violet.

Domnul Poe privi către Violet, ridicând dintr-o sprânceană.

– Sunt surprins, Violet, spuse el. O fată de vârsta ta ar trebui să știe că un taxi este o mașină care te duce undeva contra unei sume de bani. Acum, luați-vă bagajele și îndreptați-vă către curbă.

– Vădană, îi șopti Klaus lui Violet, este un cuvânt mai special pentru văduvă.

– Mulțumesc, răspunse în șoaptă Violet, ridicându-și într-o mână valiza, iar în cealaltă pe Sunny.

Domnul Poe își flutura batista în aer ca să oprească un taxi și, cât ai zice pește, un șofer îngrămădi bagajele fraților Baudelaire în portbagaj, iar domnul Poe îi înghesui pe aceștia pe bancheta din spate.

– Acum ne vom lua la revedere, spuse domnul Poe. Ziua de lucru a început deja și, dacă vă voi conduce la casa mătușii Josephine, nu voi mai apuca să fac nimic. Vă rog să o salutați din partea mea și să-i spuneți că voi lua legătura cu ea din când în când.

Domnul Poe se opri un moment să tușească, apoi continuă.

– Mătușa Josephine este puțin neliniștită de faptul că va avea trei copii în casă, dar am ținut să-i spun că vă purtați foarte bine. Să fiți politicoși, și, ca întotdeauna, să țineți minte că puteți să-mi telefonați sau să-mi trimiteți un fax la bancă dacă va exista vreo problemă. Deși nu cred că vor mai exista probleme de data *asta*.

Când domnul Poe spuse „de data *asta*", îi privi cu sub-înțeles pe copii, ca și cum ar fi fost vina lor că bietul unchi Monty murise. Dar cei trei Baudelaire erau prea agitați, gândindu-se la întâlnirea cu noul lor tutore, ca să-i adreseze vreun cuvânt domnului Poe, în afară de „la revedere".

– La revedere, spuse Violet, băgând punga cu bomboane de mentă în buzunar.

– La revedere, spuse Klaus, privind încă o dată Docul lui Damocles.

– Rede, spuse și Sunny, mestecând centura de siguranță.

– La revedere, răspunse domnul Poe, și noroc. Mă voi

gândi la fraţii Baudelaire cât de des voi putea.

Domnul Poe îi dădu câţiva bani şoferului de taxi şi le făcu cu mâna copiilor, în timp ce maşina se îndepărta de doc pe o stradă gri, pavată cu bolovani. Trecură pe lângă un aprozar care avea în faţă butoaie cu lămâi şi sfeclă. Apoi pe lângă un magazin de confecţii numit „Priveşte! Se potriveşte!", care părea în plin proces de renovare. Mai era şi un restaurant care arăta îngrozitor, numit Clovnul Nerăbdător, cu luminiţe şi balonaşe în fereastră. Dar cele mai multe magazine erau închise, cu storurile sau gratiile de metal trase deasupra ferestrelor şi uşilor.

– Oraşul nu pare prea aglomerat, remarcă Klaus. Speram să ne facem câţiva prieteni pe-aici.

– Suntem în extrasezon, răspunse şoferul.

Era un bărbat slăbănog cu o ţigară subţire atârnându-i din gură, iar în timp ce vorbea cu copiii, îi privea în oglinda retrovizoare.

– Oraşul de lângă Lacul Lacrymose este o staţiune, iar când vremea este bună, este extrem de aglomerat. Dar

acum, lucrurile pe aici sunt la fel de lipsite de viață ca pisica aia peste care am trecut de dimineață. Ca să vă faceți prieteni, va trebui să așteptați până când vremea se va face mai frumoasă. Și că veni vorba, Uraganul Urman își va face apariția în aproximativ o săptămână. Ar fi bine să vă faceți provizii de mâncare acolo, în casa de sus.

– Un uragan pe lac? întrebă Klaus. Am crezut că uraganele apar numai pe lângă oceane.

– Pe o apă atât de mare cum e Lacul Lacrymose poate să apară orice, răspunse șoferul. Să vă spun drept, eu aș fi puțin neliniștit dacă aș locui în vârful dealului ăstuia. De îndată ce se va porni furtuna, va fi destul de greu să conduci atâta drum până în oraș.

Violet, Klaus și Sunny se uitară pe fereastră și-și dădură seama ce vroise șoferul să spună cu „atâta drum". Taxiul luă ultima curbă și ajunse în vârful asimetric al unui deal foarte înalt, iar copiii văzură orașul rămas departe sub ei, șoseaua pavată, unduindu-se printre clădiri ca un șarpe mic și gri, și Docul lui Damocles cu

pâlcuri de oameni forfotind de colo până colo. Iar dincolo de doc se întindea negru Lacul Lacrymose, atât de mare şi întunecat, de parcă un monstru uriaş stătea deasupra celor trei orfani, proiectând o umbră imensă sub ei. Timp de câteva minute, cei trei fraţi rămaseră cu privirea aţintită înspre lac, de parcă ar fi fost hipnotizaţi de această pată uriaşă din peisaj.

– Lacul este foarte mare, spuse Klaus, şi pare foarte adânc. Cred că-mi dau seama de ce se teme mătuşa Josephine.

– Doamna care locuieşte acolo sus, întrebă şoferul, se teme de lac?

– Aşa ni s-a spus, răspunse Violet.

Şoferul clătină din cap şi opri maşina.

– Atunci cum poate suporta?

– Ce vrei să spui? întrebă Violet.

– Vrei să spui că n-aţi mai fost la casa ei? întrebă şoferul.

– Nu, niciodată, răspunse Klaus. Nici măcar n-o cunoaştem pe mătuşa Josephine.

– Păi, dacă mătușa Josephine se teme de apă, spuse șoferul, nu înțeleg de ce mai locuiește aici, în casa asta.

– Despre ce vorbești? întrebă Klaus.

– Păi, ia uitați-vă, răspunse șoferul, coborând din mașină.

Copiii priviră casa. La început aceasta părea un cub mic cu o ușă albă și scorojită, aproape de aceleași dimensiuni ca taxiul care-i adusese până acolo. Dar, după ce coborâră din mașină și se apropiară, își dădură seama că acest cub mic era numai o parte a casei din vârful dealului. Restul – o grămadă de cutiuțe pătrate, înghesuite ca niște cuburi de gheață – atârna într-o parte, fixat în deal de niște piloni lungi de metal care arătau ca picioarele unui păianjen. Copiii se uitară la noua lor casă, care părea că se agață cu disperare de deal.

Șoferul scoase lucrurile din portbagaj, le așeză în fața ușii scorojite și își luă rămas bun claxonând. Ușa se deschise cu un sunet slab și în prag apăru o femeie palidă cu părul alb strâns în vârful capului într-un coc.

– Bună, spuse femeia cu un zâmbet. Eu sunt mătușa Josephine.

– Bună, răspunse cu grijă Violet, înaintând cu un pas pentru a face cunoștință cu noul său tutore.

Klaus avansă în spatele lui Violet, iar Sunny se târî după el, dar toți cei trei frați păşiră atent, de parcă greutatea lor ar fi putut dărâma casa de pe cornişă. Orfanii nu puteau înțelege cum o femeie care se temea atât de tare de Lacul Lacrymose putea trăi într-o casă care părea gata să se prăbuşească în adâncurile lui.

CAPITOLUL II

– Acesta este radiatorul, spuse mătușa Josephine, arătând cu un deget alb și subțire înspre un radiator. Vă rog să nu-l atingeți niciodată. Poate că vi se pare că în casă este puțin cam frig. Nu deschid niciodată radiatorul pentru că mi-e frică că ar putea exploda, așa că seara s-ar putea să fie mai rece.

Violet și Klaus se uitară rapid unul la celălalt, iar Sunny îi privi pe amândoi. Mătușa Josephine le arăta casa și deocamdată părea să se teamă de toate lucrurile,

de la covoraşul din hol – care, le explică mătuşa Josephine, îi poate face să alunece şi să-şi rupă gâturile – până la canapeaua din sufragerie, care se poate prăbuşi peste ei în orice clipă.

– Acesta este telefonul, continuă mătuşa Josephine. Trebuie folosit numai în caz de urgenţă, pentru că e pericol de electrocutare.

– De fapt, spuse Klaus, am citit câte ceva despre electricitate. Sunt aproape sigur că telefonul nu e un pericol.

Mătuşa Josephine îşi răsfiră părul cu mâinile, ca şi cum i-ar fi sărit ceva în cap.

– Nu poţi crede tot ce citeşti, răspunse ea.

– Am construit un telefon din resturi, spuse Violet. Dacă-ai vrea, aş putea să desfac telefonul şi să-ţi arăt cum funcţionează. Astfel ai putea să ai mai mare încredere în el.

– Nu prea cred, răspunse mătuşa Josephine încruntându-se.

– Delmo! se oferi Sunny, care probabil că vroia să spună „Dacă vrei, aş putea să muşc telefonul, ca să-ţi arăt că nu-mi face nimic".

– Delmo? întrebă mătușa Josephine, aplecându-se să ia de pe covorul cu flori decolorat o scamă. Ce vrei să spui cu „delmo”? Consider că sunt expertă lingvistică, dar nu știu ce înseamnă cuvântul „delmo”. Micuța vorbește în altă limbă?

– Din păcate, Sunny nu vorbește fluent deocamdată, răspunse Klaus, ridicând-o pe sora lui. Se exprimă în limbajul bebelușilor.

– Grun! țipă Sunny, vrând probabil să spună „Nu-mi place că-i spui limbaj de bebeluș!”

– Înseamnă că trebuie să o învăț să se exprime corect, răspunse hotărâtă mătușa Josephine. Sunt sigură că și voi aveți nevoie de câteva lecții de gramatică. Gramatica este cea mai de preț bucurie a vieții, nu credeți?

Cei trei frați se uitară unul la celălalt. Violet ar fi spus că invențiile erau cea mai mare bucurie, Klaus ar fi spus lectura, iar Sunny nu găsea plăcere mai mare decât să muște lucruri. Copiii se gândeau la gramatică – toate acele reguli despre cum să scrii și să vorbești limba

engleză – în acelaşi mod în care se gândeau la o franzelă, bună, dar fără să merite s-o ridici în slăvi. Dar li se păru nepoliticos să o contrazică pe mătuşa Josephine.

– Da, spuse într-un târziu Violet. Întotdeauna am fost atraşi de gramatică.

Mătuşa Josephine încuviinţă şi le zâmbi orfanilor.

– Acum vă voi conduce în camera voastră şi vă voi arăta restul casei după cină. Când deschideţi uşa, trebuie doar să apăsaţi pe lemnul ăsta. N-am folosit niciodată mânerul. Mi-a fost întotdeauna frică că se va sparge în mii de bucăţele, iar una dintre ele îmi va intra în ochi.

Fraţii Baudelaire începură să creadă că nu vor avea voie să atingă nici un obiect din casă, dar îi zâmbiră mătuşii Josephine şi împinseră lemnul ca să intre într-o cameră mare şi luminoasă, cu pereţi albi şi cu un covor albastru fără model pe podea. Înăuntru erau două paturi mari şi un pătuţ de copil, pentru Sunny, cu aşternuturi albastre, iar la capătul fiecărui pat se găsea câte un cufăr pentru lucruri. În celălalt capăt al camerei se afla un dulap

mare pentru hainele copiilor, o fereastră mică prin care puteai privi afară şi o grămăjoară de cutii de conserve, aparent fără nici un scop.

– Îmi pare rău că va trebui să staţi toţi în aceeaşi cameră, spuse mătuşa Josephine, dar casa nu este foarte mare. Am încercat să vă ofer tot ce vă trebuie şi sper că vă veţi simţi bine.

– Sunt sigură că aşa va fi, răspunse Violet, ducându-şi valiza în cameră. Mulţumim foarte mult, mătuşă Josephine.

– În fiecare cufăr, continuă mătuşa, se află câte un cadou pentru voi.

Cadouri? Orfanii Baudelaire nu mai primiseră cadouri de foarte mult timp. Zâmbind, mătuşa Josephine se îndreptă către primul cufăr şi-l deschise.

– Pentru Violet, spuse ea, o păpuşă cu mai multe rânduri de hăinuţe.

Mătuşa Josephine scoase o păpuşă de plastic cu o gură micuţă şi ochii larg deschişi.

– Nu-i aşa că-i adorabilă? Se numeşte Dolly Drăguţa.

– Vai, mulţumesc, răspunse Violet, care la paisprezece ani era prea mare pentru păpuşi şi care oricum nu fusese niciodată prea ataşată de ele.

Străduindu-se să zâmbească, luă păpuşa de la mătuşa Josephine şi o mângâie pe capul mic de plastic.

– Pentru Klaus, continuă mătuşa, un trenuleţ de jucărie. Deschise cel de-al doilea cufăr şi scoase un trenuleţ.

– Poţi să-i pui şinele în colţul gol al camerei.

– Ce distractiv, spuse Klaus, încercând să pară fericit. Lui Klaus nu i-au plăcut niciodată trenuleţele de jucărie, pentru că se asamblau greu, iar după ce terminai, aveai doar ceva care mergea numai în cerc.

– Şi pentru micuţa Sunny, reluă mătuşa, deschizând ultimul cufăr de lângă pătuţ, o zornăitoare. Vezi, Sunny, face şi zgomot.

Sunny îi zâmbi mătuşii Josephine, dezvelindu-şi cei patru dinţi ascuţiţi, dar fraţii ei ştiau că Sunny ura

zornăitoarele şi zgomotele enervante făcute de ele. Sunny primise, când era foarte mică, o zornăitoare care era singurul lucru după care nu-i părea rău că-l pierduse în teribilul incendiu care distrusese casa familiei Baudelaire.

– Eşti foarte drăguţă, spuse Violet, că ne dai aceste lucruri.

Violet era prea politicoasă să mai adauge că nu erau nişte lucruri care le plăceau în mod special.

– Ei bine, sunt foarte bucuroasă că sunteţi aici cu mine, răspunse mătuşa Josephine. Îmi place foarte mult gramatica. Sunt nerăbdătoare să transmit pasiunea mea pentru gramatică şi unor copii drăguţi ca voi. Vă las câteva minute să vă aranjaţi, iar apoi vom lua masa de seară. Ne vedem mai târziu.

– Mătuşa Josephine, întrebă Klaus, pentru ce sunt aceste cutii de conserve?

– Cutiile de conserve? Pentru hoţi, desigur, răspunse

mătușa Josephine, aranjându-și cocul din vârful capului. Cred că vă este la fel de frică de hoți ca și mie. Așa că în fiecare noapte puneți cutiile lângă ușă, iar când or să intre hoții, or să calce pe ele și voi o să vă treziți.

– Și ce-o să facem treji într-o cameră cu un hoț furios? întrebă Violet. Aș prefera să dorm în timpul unui jaf.

Ochii mătușii se măriră de spaimă.

– Hoți furioși? repetă ea. *Hoți furioși?* De ce vorbești despre *hoți furioși*? Vrei să ne înspăimânți și mai tare decât suntem?

– Bineînțeles că nu, bâigui Violet, fără să mai adauge că mătușa fusese cea care deschisese prima subiectul. Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

– Bine, atunci să nu mai discutăm despre asta, spuse mătușa Josephine, privind îngrijorată cutiile de conserve, ca și cum un hoț ar fi călcat pe ele chiar în acel moment. Ne vedem la masă în câteva minute.

Noul tutore închise ușa, iar orfanii Baudelaire ascultară pașii îndepărtându-se pe hol înainte de a vorbi.

– Sunny o poate lua pe Dolly Drăguța, spuse Violet, dându-i surorii ei păpușa. Plasticul este destul de tare ca să poată fi ros, cred.

– Iar tu, Violet, poți lua trenulețul, spuse Klaus. Poate că vei reuși să scoți motorul ca să inventezi ceva.

– Dar ție îți rămâne zornăitoarea, răspunse Violet. Nu mi se pare corect.

– Șcu! țipă Sunny, vrând probabil să spună „A trecut mult timp de când ceva din viața noastră a fost corect."

Copiii se uitară necăjiți unul la celălalt. Sunny avea dreptate. Nu era corect că părinții nu mai erau cu ei. Nu era corect că ticălosul Conte Olaf îi urmărea oriunde mergeau, fiind interesat doar de averea lor. Nu era corect că treceau de la o rudă la alta, unde li se întâmplau lucruri îngrozitoare, ca și cum cei trei Baudelaire ar fi călătorit cu un autobuz înfiorător care oprea numai în stațiile nedreptății și ale tristeții. Și, bineînțeles, nu era corect că jucăria cu care trebuia să se joace Klaus în noua lor casă era o zornăitoare.

– Se vede că mătușa Josephine s-a străduit foarte mult să pregătească această cameră pentru noi, spuse cu tristețe Violet. Pare să fie o persoană tare cumsecade. N-ar trebui să ne plângem, nici măcar nouă înșine.

– Ai dreptate, răspunse Klaus, ridicându-și zornăitoarea și mișcând-o fără prea mare tragere de inimă. N-ar trebui să ne plângem.

– Tuee! țipă și Sunny, care probabil că vroise să spună „Aveți dreptate. N-ar trebui să ne plângem".

Klaus se îndreptă către fereastră și privi peisajul întunecat. Soarele începea să apună peste adâncurile înnegrite ale Lacului Lacrymose, iar un vânt rece de seară începu să bată. Klaus simți o adiere rece chiar de cealaltă parte a geamului.

– Totuși, eu aș vrea să mă plâng, spuse el.

– Supa-i gata! strigă mătușa Josephine din bucătărie. Vă rog să veniți la masă!

Violet își puse mâinile pe umerii lui Klaus, îmbrățișându-l încurajator, și fără nici un cuvânt cei trei frați se

îndreptară pe hol, către sufragerie. Mătuşa Josephine aşezase masa pentru patru persoane, pusese un scaun confortabil pentru Sunny şi o grămadă de cutii de conserve în colţul camerei, în cazul în care hoţii ar fi încercat să le fure mâncarea.

– Desigur că expresia „supa-i gata" este un idiom, care n-are nimic de-a face cu supa. Înseamnă doar că masa este gata. Totuşi, în acest caz, felul de mâncare este chiar supă.

– O, excelent, spuse Violet. Nu e nimic mai bun decât o supă fierbinte într-o seară atât de răcoroasă.

– De fapt, nu e vorba despre supă fierbinte, răspunse mătuşa Josephine. Nu gătesc nimic fierbinte, pentru că mi-e frică să aprind aragazul. Ar putea lua foc. Am făcut supă rece de castraveţi.

Copiii se uitară unul la celălalt, încercând să-şi ascundă disperarea. După cum probabil că ştii, supa rece de castraveţi este o delicatesă pe care, de obicei, o savurezi într-o zi fierbinte de vară. Şi eu am mâncat o astfel de supă odată în Egipt, când eram în vizită la un

prieten îmblânzitor de şerpi. Când este bine preparată, supa rece de castraveți are o aromă delicioasă de mentă şi e răcoritoare, ca şi cum ai bea şi ai mânca în acelaşi timp. Dar într-o zi friguroasă, într-o cameră neîncălzită, supa rece de castraveți este la fel de bună ca un roi de viespi la o sărbătoare. Într-o tăcere mormântală, cei trei frați se aşezară la masă cu mătuşa Josephine şi încercară din răsputeri să înghită amestecul rece şi vâscos. Singurul sunet era făcut de cei patru dinți ascuțiți ai lui Sunny, scârțâind pe lingură în timp ce-şi mânca supa înghețată. Şi, sunt sigur că ştii, când nu vorbeşte nimeni la masă, ea durează ore întregi, aşa că parcă trecu foarte mult timp până când mătuşa Josephine rupse tăcerea.

– Dragul meu soț şi cu mine n-am avut niciodată copii, spuse ea, pentru că ne-a fost frică. Dar aş vrea să ştiți că sunt foarte fericită că sunteți aici. Mă simt destul de singură aici pe dealul ăsta, iar când domnul Poe mi-a scris despre necazurile voastre n-am vrut să fiți la fel de siguri cum am fost eu când l-am pierdut pe dragul meu Ike.

– Ike era soțul tău? întrebă Violet.

Mătușa Josephine zâmbi, dar n-o privi pe Violet, de parcă ar fi vorbit mai mult cu ea însăși decât cu cei trei frați.

– Da, răspunse ea cu o voce pierdută, era soțul meu, dar era mai mult de atât. Era cel mai bun prieten al meu, partenerul meu de gramatică și singura persoană pe care o cunoșteam și care putea să fluiere cu biscuiți în gură.

– Și mama noastră putea face asta, spuse Klaus zâmbind. Specialitatea ei era simfonia a 14-a de Mozart.

– A lui Ike era cvartetul al patrulea al lui Beethoven, răspunse mătușa Josephine. Se pare că este o trăsătură de familie.

– Ne pare rău că n-am apucat să-l cunoaștem, spuse Violet. Pare extraordinar.

– Chiar era extraordinar, răspunse mătușa, mestecându-și supa și suflând în ea, chiar dacă era înghețată. Am fost tare tristă când a murit. Am simțit că am pierdut cele două mai de preț lucruri din viața mea.

– Două? întrebă Violet. Ce vrei să spui?

– L-am pierdut pe Ike, răspunse mătușa, și am pierdut Lacul Lacrymose. Vreau să spun, că nu l-am pierdut deadevăratelea, desigur. Este încă la poalele dealului. Dar eu am crescut pe malurile lacului. Obișnuiam să înot în el în fiecare zi. Știam care plaje au nisip și care pietricele. Știam toate insulele din mijlocul lacului și toate peșterile de pe mal. Lacul Lacrymose era ca un prieten pentru mine. Dar când mi l-a luat pe bietul Ike, mi-a fost frică să mă mai apropii de el. N-am mai înotat. N-am mai mers la plajă. Am ascuns chiar și toate cărțile despre el. Îl mai pot privi numai de la Fereastra Formidabilă din bibliotecă.

– Bibliotecă? întrebă Klaus, înveselindu-se. Ai o bibliotecă?

– Bineînțeles, răspunse mătușa Josephine. Unde crezi că-mi țin toate cărțile despre gramatică? Dacă v-ați terminat supa, o să vă arăt biblioteca.

– N-aș mai putea lua nici o înghițitură, spuse cu sinceritate Violet.

– Irm! strigă Sunny aprobator.

– Nu, nu, Sunny, răspunse mătuşa, „Irm" nu e corect gramatical. Vrei să spui „Şi eu mi-am terminat supa".

– Irm, insistă Sunny.

– Doamne, chiar aveţi nevoie de câteva lecţii de gramatică, spuse mătuşa. Un motiv în plus ca să mergem în bibliotecă. Haideţi, copii.

Lăsându-şi farfuriile de supă pe jumătate pline, orfanii o urmară pe mătuşa Josephine pe hol, având grijă să nu atingă nici un mâner de la nici o uşă pe unde treceau. La capătul holului, mătuşa Josephine se opri şi deschise o uşă care părea ca toate celelalte, dar când copiii păşiră înăuntru, ajunseră într-o cameră care nu era defel obişnuită.

Biblioteca nu era nici pătrată, nici dreptunghiulară, ca majoritatea încăperilor, ci ovală. Un perete era destinat cărţilor – rânduri şi rânduri de cărţi, numai despre gramatică. Exista acolo o enciclopedie a substantivelor aşezată pe nişte rafturi simple din lemn, ovale, ca să se potrivească

bine cu peretele. Mai erau nişte cărţi foarte groase despre istoria verbelor, aliniate pe rafturi strălucitoare de metal. Şi mai erau rafturi din sticlă, cu manuale de adjective aşezate înăuntru, ca şi cum ar fi fost de vânzare într-o librărie şi nu în casa cuiva. În mijlocul camerei se găseau câteva scaune confortabile, cu suport pentru picioare, astfel încât puteai să-ţi întinzi picioarele în timp ce citeai.

Dar atenţia copiilor fu atrasă de peretele oval din cealaltă parte a camerei. Peretele era o fereastră din tavan până-n podea, un singur geam enorm şi curbat, dincolo de care se întindea o privelişte extraordinară a Lacului Lacrymose. Când copiii se apropiară ca să vadă mai bine, se simţiră ca şi cum ar fi zburat deasupra lacului întunecat în loc să privească în jos înspre el.

– Numai de aici mă mai pot uita la lac, spuse mătuşa Josephine cu o voce stinsă. De foarte departe. Dacă mă apropii mai mult, îmi amintesc de ultimul picnic pe plajă cu dragul meu Ike. L-am avertizat să aştepte cel puţin o

oră după masă înainte să înoate, dar n-a avut răbdare decât patruzeci şi cinci de minute. A crezut că era destul.

– A avut crampe? întrebă Klaus. Cred că asta ți se-ntâmplă dacă nu aştepți o oră ca să înoți.

– Ăsta este un motiv, răspunse mătuşa, dar în Lacul Lacrymose mai există unul. Dacă nu aştepți o oră după ce-ai mâncat, lipitorile din Lacul Lacrymose simt mâncarea şi te atacă.

– Lipitori? întrebă Violet.

– Lipitorile, explică Klaus, sunt un fel de viermi. Sunt oarbe, trăiesc în lacuri şi, ca să se hrănească, se atacă unele pe altele şi-şi sug sângele.

Violet se cutremură.

– Ce oribil!

– Suoh! țipă Sunny, vrând probabil să spună „De ce naiba te-ai duce să înoți într-un lac plin de lipitori?"

– Lipitorile din Lacul Lacrymose, spuse mătuşa Josephine, sunt destul de diferite de lipitorile obişnuite. Au şase rânduri de dinți foarte ascuțiți şi un nas aşijderea

– pot mirosi şi cea mai mică urmă de hrană de la o foarte mare depărtare. Lipitorile din Lacul Lacrymose sunt, de obicei, destul de inofensive, atacă doar peştii mici. Dar, dacă simt un om care a mâncat, se adună în jurul lui şi... şi... Mătuşii Josephine îi dădură lacrimile, aşa că scoase o batistă roz decolorată şi le şterse.

– Îmi cer iertare, copii. Nu este corect gramatical să închei o propoziţie cu şi, dar mă întristez atât de tare când mă gândesc la Ike încât nu pot vorbi despre moartea lui.

– Ne pare rău că am adus vorba despre asta, spuse repede Klaus. N-am vrut să te supărăm.

– Nu-i nimic, răspunse mătuşa Josephine, suflându-şi nasul. Doar că prefer să-mi aduc altfel aminte de Ike. Lui Ike i-a plăcut întotdeauna soarele, şi-mi place să cred că oriunde ar fi acum, are parte de soare. Desigur că nimeni nu ştie ce se întâmplă cu tine după ce mori, dar e bine să mă gândesc că soţul meu este într-un loc foarte călduros, nu credeţi?

– Bineînțeles, spuse Violet. Este foarte bine.

Apoi înghiți în sec. Vru să mai spună ceva, dar, când cunoști pe cineva doar de câteva ore, este destul de greu să-ți dai seama ce ar dori să audă.

– Mătușă Josephine, spuse ea timid, te-ai gândit să te muți în altă parte? Poate că, dacă ai trăi mai departe de Lacul Lacrymose, ai putea să te simți mai bine.

– Am merge cu tine, interveni Klaus.

– Vai, n-aș putea niciodată să vând casa asta, răspunse mătușa. Mi-e cumplit de teamă de agenții imobiliari.

Tinerii Baudelaire se uitară unul la celălalt pe furiș, un cuvânt care aici înseamnă „când mătușa Josephine nu observa". Nici unul dintre ei nu auzise de o persoană căreia să-i fie frică de agenții imobiliari.

Există două tipuri de frică: rațională și irațională – sau, mai pe înțelesul tuturor, frica pe care poți să o înțelegi și frica pe care n-o poți înțelege. De exemplu, orfanilor Baudelaire le era frică de Contele Olaf, ceea ce e de înțe-

les, pentru că era un om rău care vrea să-i distrugă. Dar dacă le-ar fi fost frică de plăcinta de lămâie cu bezea, asta ar fi fost o frică irațională, pentru că plăcinta de lămâie cu bezea este un lucru delicios care nu rănește pe nimeni. Să-ți fie frică de un monstru ascuns sub pat este un lucru perfect rațional, pentru că oricând se poate ascunde sub pat un monstru gata să te mănânce, dar să-ți fie frică de agenții imobiliari este expresia unei frici iraționale. După cum sunt sigur că știi și tu, agenții imobiliari sunt persoanele care te ajută să vinzi și să cumperi case. În afară de faptul că au o îmbrăcăminte urâtă și galbenă, cel mai rău lucru pe care-l poate face un agent imobiliar este să-ți arate o casă care să nu-ți placă, așa că este absolut irațional să-ți fie frică de ei.

Pe când Violet, Klaus și Sunny priveau lacul întunecat și se gândeau la noua lor viață alături de mătușa Josephine, li se făcu și lor frică, și nici chiar un expert internațional în frici n-ar fi putut spune dacă frica lor era

una rațională sau irațională. Frații Baudelaire se temeau că nenorocirile aveau să vină din nou peste ei. Pe de o parte, părea o frică irațională, pentru că mătușa Josephine era o persoană cumsecade, iar Contele Olaf nu era nicăieri. Dar pe de altă parte, copiii trăiseră niște lucruri atât de îngrozitoare, încât părea rațional să se gândească la posibilitatea unei noi catastrofe.

CAPITOLUL III

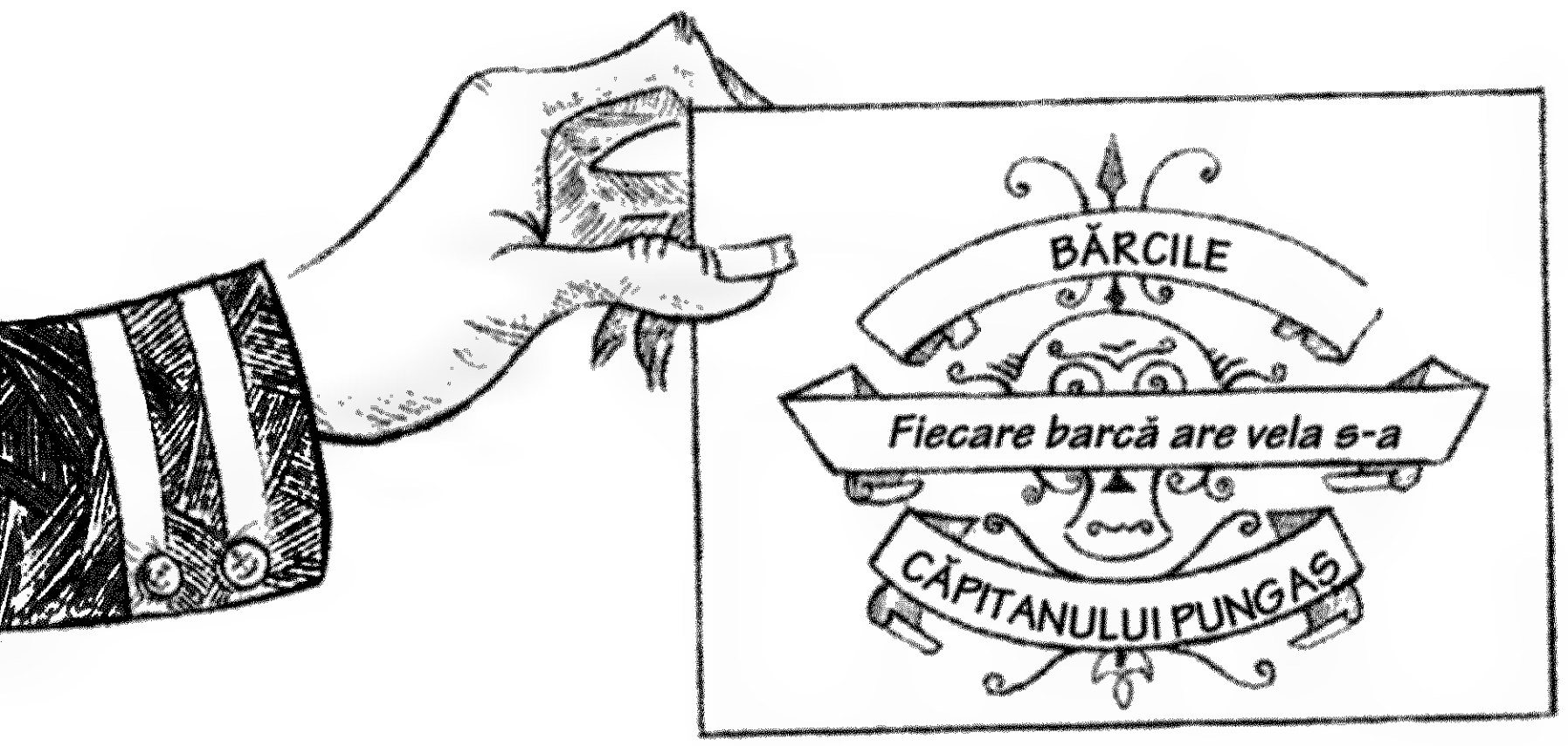

Există un principiu de viață numit „să privești lucrurile din altă perspectivă”. Asta înseamnă „să încerci să te simți bine comparând lucrurile care ți se întâmplă acum cu cele care s-au întâmplat în trecut sau chiar altor persoane”. De exemplu, dacă ești supărat din cauza unui coș de pe nas, ai putea încerca să privești situația dintr-o altă perspectivă. Ai putea să compari situația ta cu cea a unei

persoane care a fost mâncată de un urs şi, când te vei uita în oglindă la coşul cel urât, îţi vei spune, „Ei bine, măcar n-am fost mâncat de un urs."

Vei vedea numaidecât motivul pentru care a privi lucrurile dintr-o altă perspectivă funcţionează rareori foarte bine, pentru că este destul de greu să te gândeşti la cineva care a fost mâncat de un urs, în timp ce te holbezi la coşul tău cel urât. Cam aşa se întâmplă şi cu fraţii Baudelaire în zilele ce urmară. Dimineaţa, copiii luară micul dejun, alături de mătuşa Josephine, hrănindu-se cu suc de portocale şi pâine neprăjită.

Violet îşi spuse: „Cel puţin nu mai trebuie să gătim pentru îngrozitoarea trupă de teatru a Contelui Olaf."

După-amiezele, când mătuşa Josephine îi lua cu ea în bibliotecă să-i înveţe gramatică, Klaus se gândea: „Bine măcar că teribilul Conte Olaf nu mai este pe punctul de a ne lua cu forţa în Peru."

Iar serile, când copiii se alăturau mătuşii Josephine la

o cină cu suc de portocale şi pâine neprăjită, Sunny se gândea: „Zax!", vrând probabil să spună „Măcar Contele Olaf nu e prin preajmă".

Dar, oricât de mult încercau copiii să-şi compare viaţa lor la mătuşa Josephine cu lucrurile înfiorătoare care li se întâmplaseră până atunci, nu puteau să nu fie nemulţumiţi de situaţie. În timpul liber, Violet desfăcea roţile şi butoanele trenului de jucărie, sperând să inventeze ceva care-ar fi pregătit mâncare caldă fără să o înspăimânte pe mătuşa Josephine, dar nu se putea abţine să spere că mătuşa avea să aprindă aragazul. Klaus stătea pe unul dintre fotoliile din bibliotecă, citind cărţi despre gramatică până când apunea soarele, dar când privea lacul întunecat, nu se putea abţine să-şi dorească să mai fi locuit cu unchiul Monty şi reptilele lui. Iar când Sunny îşi întrerupea programul zilnic pentru a roade capul lui Dolly Drăguţa, nu se putea abţine să se gândească ce bine ar fi fost ca părinţii lor să fi fost în viaţă, iar fraţii ei să fie în siguranţă în casa familiei Baudelaire.

Mătuşa Josephine nu prea ieşea din casă, pentru că afară erau prea multe lucruri care o înspăimântau, dar într-o zi copiii îi povestiră ce le spusese şoferul de taxi despre Uraganul Urman, iar ea fu de acord să-i ducă în oraş ca să cumpere hrană. Mătuşa Josephine se temea de maşini, pentru că uşile se puteau bloca, iar ea putea rămâne prinsă înăuntru, aşa că merseră pe jos. Când ajunseră la lac, picioarele copiilor erau umflate de atâta mers.

– Eşti sigură că nu vrei să ne laşi să-ţi pregătim ceva de mâncare? o întrebă Violet, pe când mătuşa Josephine se uita în butoiul cu lămâi. Când locuiam cu Contele Olaf, am învăţat să facem sos puttanesca. E destul de uşor şi sigur.

Mătuşa Josephine clătina din cap.

– Este responsabilitatea mea de tutore să gătesc pentru voi şi sunt nerăbdătoare să încerc această reţetă de tocană rece de lămâi. Contele Olaf este, desigur, un om rău. Ce groaznic să forţezi nişte copii să stea lângă un aragaz!

– Era foarte rău cu noi, încuviinţă Klaus, fără să mai

spună că pregătitul mâncării era cea mai neînsemnată dintre problemele pe care le avuseseră în casa Contelui Olaf. Mai am câteodată coşmaruri cu tatuajul său îngrozitor de pe gleznă. Mi-a fost întotdeauna frică de ea.

Mătuşa Josephine se încruntă şi-şi aranjă cocul.

– Mi-e teamă că ai făcut o greşeală de exprimare, Klaus, spuse ea aspru. Când spui „mi-a fost întotdeauna frică de ea", înseamnă că ţi-a fost frică de gleznă, iar tu ai vrut să spui de tatuaj. Aşa că ar fi trebuit să spui „mi-a fost întotdeauna frică de el". Înţelegi?

– Da, înţeleg, spuse Klaus, suspinând. Mulţumesc că mi-ai explicat, mătuşă Josephine.

– Niku! strigă Sunny, vrând probabil să spună „N-a fost foarte drăguţ că ai scos în evidenţă greşeala de exprimare a lui Klaus, când el vorbea despre ceva ce-l supără".

– Nu, nu, Sunny, spuse ferm mătuşa, ridicându-şi privirea din lista de cumpărături. „Niku" nu este un cuvânt. Ţii minte ce-am vorbit despre folosirea corectă a

expresiilor? Acum, Violet, ai vrea, te rog, să iei nişte castraveţi? M-am gândit să mai fac o supă rece de castraveţi cândva săptămâna viitoare.

Violet oftă adânc, o expresie care aici înseamnă „nu spuse nimic, dar fu dezamăgită de ideea unei noi cine reci", dar îi zâmbi mătuşii Josephine şi se îndreptă către marginea pieţii să caute castraveţi. Privea cu jind la rafturile cu mâncare delicioasă care trebuia preparată pe aragaz. Violet spera ca într-o zi să poată pregăti o mâncare caldă pentru mătuşa Josephine şi fraţii ei, cu ajutorul invenţiei la care lucra folosind trenul de jucărie. Pentru câteva minute, fu atât de absorbită de gânduri, încât nu se uită pe unde mergea şi se ciocni de cineva.

– Scuzaţi..., începu Violet, dar, când privi în sus, nu mai putu termina fraza. În faţa ei stătea un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat cu un costum albastru de marinar, o pălărie pe cap şi un petic negru care-i acoperea ochiul stâng. Îi zâmbea lui Violet, ca şi cum ar fi fost un cadou frumos

ambalat, pe care abia aştepta să-l deschidă. Degetele lui erau lungi şi osoase, iar corpul îi era aplecat într-o parte, exact cum era şi casa mătuşii Josephine. Când Violet privi în jos, îşi dădu seama de ce: avea un băţ gros de lemn în locul piciorului stâng şi ca cei mai mulţi dintre oamenii cu un singur picior, bărbatul se sprijinea pe piciorul bun. Şi chiar dacă Violet nu mai văzuse niciodată pe cineva cu un picior de lemn, nu acesta era motivul pentru care nu terminase fraza. Motivul avea de-a face cu ceva ce mai văzuse – strălucirea din ochii bărbatului şi, deasupra ochilor, o singură sprânceană.

Când cineva se deghizează, iar acest lucru nu-i reuşeşte foarte bine, se poate spune că este vorba de o deghizare transparentă. Acest lucru nu înseamnă că persoana poartă un înveliş de plastic, sticlă sau altceva transparent. Înseamnă doar că poţi vedea prin deghizare – adică noua înfăţişare nu te poate păcăli nici un moment. Violet nu se lăsă păcălită nici pentru o secundă în faţa

acelui bărbat de care se ciocnise. Își dădu seama imediat că era Contele Olaf.

– Violet, ce cauți în partea asta? spuse mătușa Josephine din spatele ei. Aici găseşti numai mâncare care trebuie preparată, şi după cum ştii... Când îl văzu pe Contele Olaf, mătuşa tăcu, şi pentru o clipă Violet crezu că îl recunoscuse şi ea pe Contele Olaf. Dar, când mătuşa Josephine zâmbi, speranțele lui Violet fură spulberate, un cuvânt care aici înseamnă „dispărură".

– Bună ziua, spuse Contele Olaf, zâmbindu-i mătuşii Josephine. Tocmai îmi ceream iertare pentru că m-am ciocnit de sora dumneavoastră.

Fața mătuşii se înroşi, părând strălucitoare din cauza părului alb.

– Vai, nu, spuse ea, pe când Klaus şi Sunny se apropiară de ea să vadă de ce era atâta agitație. Violet nu este sora mea, domnule. Eu sunt tutorele ei.

Contele Olaf se plesni uşor peste față ca şi cum mătuşa

Josephine tocmai îi spusese că era Zâna Măseluță.

– Nu-mi pot crede urechilor, rosti el. Doamnă, nu arătați destul de bătrână ca să fiți tutorele cuiva.

Mătușa Josephine roși din nou.

– Vai, domnule, am locuit lângă lac de când mă știu și mi s-a spus că de aceea arăt atât de tânără.

– Aș fi încântat să fac cunoștință cu un personaj local, spuse Contele Olaf, scoțându-și pălăria albastră de marinar și folosind un cuvânt atât de prostesc, aici însemnând „persoană". Sunt nou în oraș și îmi încep o afacere nouă, așa că sunt nerăbdător să cunosc persoane noi. Permiteți-mi să mă prezint.

– Klaus și cu mine suntem bucuroși să te prezentăm, spuse Violet, cu mai mult curaj decât avusese când îl întâlnise pe Contele Olaf. Mătușă Josephine, acesta este Contele...

– Nu, nu, Violet, o întrerupse mătușa. Fii atentă la gramatică. Ar fi trebuit să spui „Klaus și cu mine am fi bucuroși să te prezentăm", pentru că nu ne-ați prezentat încă.

– Dar... începu Violet.

– Ei, Veronica, spuse Contele Olaf privind-o cu ochii săi strălucitori. Tutorele vostru are dreptate. Înainte de a face alte greşeli, daţi-mi voie să mă prezint. Numele meu este Căpitanul Pungaş şi mă ocup cu închirierea bărcilor pe Docul lui Damocles. Bucuros de cunoştinţă, doamnă...?

– Sunt Josephine Unfluier, răspunse mătuşa Josephine. Iar aceştia sunt Violet, Klaus şi micuţa Sunny Baudelaire.

– Micuţa Sunny, repetă Căpitanul Pungaş, părând că vrea să o mănânce pe Sunny, nu să o salute. Este o plăcere să vă întâlnesc. Poate că într-o zi vom face împreună o plimbare pe lac.

– Ging! strigă Sunny, care vroia să spună „Mai bine mănânc pământ".

– Nu mergem nicăieri cu tine, spuse Klaus.

Mătuşa Josephine roşi din nou şi îi privi tăios.

– Copiii par să fi uitat bunele maniere, cum au uitat şi gramatica, spuse ea. Vă rog să-i cereţi scuze imediat Căpitanului Pungaş.

– Nu este Căpitanul Pungaş, spuse repede Violet. Este Contele Olaf.

Mătuşa Josephine oftă, mutându-şi privirea de la feţele îngrijorate ale copiilor pe chipul calm al Căpitanului Pungaş. Rânjea, dar rânjetul îi era puţin şifonat, o expresie care aici înseamnă „nu mai era aşa de sigur în timp ce aştepta să vadă dacă mătuşa Josephine îşi va da seama că era chiar Contele Olaf deghizat".

Mătuşa îl privi din cap până-n picioare, iar apoi se încruntă.

– Domnul Poe mi-a spus să fiu cu ochii-n patru după Contele Olaf, zise ea într-un târziu, dar mi-a mai spus şi că voi, copii, aveţi tendinţa să-l vedeţi peste tot.

– Îl vedem peste tot, spuse obosit Klaus, pentru că *este* peste tot.

– Cine este acest Conte Omar? întrebă Căpitanul Pungaş.

– Contele *Olaf*, răspunse mătuşa, este un bărbat îngrozitor, care...

– ... stă chiar acum în fața noastră, încheie Violet. Nu mă interesează cum se autodenumește. Are aceiași ochi strălucitori, aceeași sprânceană...

– Dar mulți oameni pot avea aceste trăsături, răspunse mătușa Josephine. De exemplu, soacra mea nu numai că avea o singură sprânceană, dar avea și o singură ureche.

– Tatuajul! strigă Klaus. Caută tatuajul! Contele Olaf are tatuajul unui ochi pe glezna stângă.

Căpitanul Pungaș oftă și, cu dificultate, își ridică proteza, ca să o vadă toată lumea. Era din lemn închis la culoare, lustruit să fie la fel de strălucitor ca ochii săi, și legat de genunchiul stâng cu o chingă metalică.

– Dar eu nici măcar nu am glezna stângă, răspunse el cu o voce plângăcioasă. Mi-a fost mâncată de lipitorile din Lacul Lacrymose.

Ochii mătușii Josephine se umplură de lacrimi. Puse o mână pe umărul Căpitanului Pungaș.

– Vai, săracul de tine, spuse ea, iar copiii își dădură

imediat seama că erau condamnați. Ați auzit ce-a spus Căpitanul Pungaş? îi întrebă ea.

Violet mai încercă o dată, ştiind că probabil va fi în zadar, un cuvânt care aici înseamnă „inutil".

– Nu este Căpitanul Pungaş, spuse ea. Este...

– Doar nu credeți că ar fi lăsat lipitorile din Lacul Lacrymose să-i mănânce piciorul, spuse mătuşa, doar ca să-şi bată joc de voi. Povesteşte-ne, Căpitane Pungaş. Spune-ne cum s-a întâmplat.

– Păi, stăteam în barca mea, cu doar câteva săptămâni în urmă, începu Căpitanul Pungaş. Mâncam nişte paste cu sos puttanesca şi am vărsat puțin pe picior. Înainte să pot face ceva, m-au şi atacat lipitorile.

– Aşa s-a întâmplat şi cu soțul meu, spuse mătuşa Josephine, muşcându-şi buzele.

Frații Baudelaire îşi strânseră pumnii de neputință. Ştiau că povestea Căpitanului Pungaş despre sosul puttanesca era la fel de falsă ca şi numele lui, dar n-o puteau dovedi.

– Poftim, spuse Căpitanul Pungaş, scoţând o carte de vizită din buzunar şi dându-i-o mătuşii Josephine. Asta este cartea mea de vizită. Poate că data viitoare când veţi veni în oraş vom bea împreună un ceai.

– Sună minunat, răspunse mătuşa, citind cartea de vizită. „Bărcile Căpitanului Pungaş. Fiecare barcă are vela s-a." Vai, Căpitane, ai făcut o gravă greşeală de gramatică.

– Ce? întrebă Căpitanul, ridicând o sprânceană.

– Pe carte scrie „s-a" cu cratimă, care vine de la conjugarea unui verb reflexiv. Nu cred că vrei să spui „Fiecare barcă are vela s-a". Vrei să spui doar SA, însemnând că-i aparţine. Este o greşeală întâlnită destul de des, Căpitane Pungaş, dar este şi una destul de gravă.

Căpitanul Pungaş se schimbă la faţă şi parcă pentru câteva secunde fu pe punctul de a-şi ridica proteza şi a o lovi pe mătuşa Josephine cât de tare putea. Dar îşi reveni imediat şi zâmbi.

– Mulţumesc că mi-ai atras atenţia, spuse el.

– Cu plăcere, răspunse mătuşa Josephine. Haideţi, copii, trebuie să plătim cumpărăturile. Sper că ne vom vedea în curând, Căpitane Pungaş.

Căpitanul Pungaş zâmbi şi le făcu cu mâna în semn de la revedere, dar copiii văzură cum zâmbetul i se transformă în rânjet de îndată ce mătuşa Josephine se întoarse cu spatele. O păcălise, iar fraţii Baudelaire nu mai puteau face nimic. Îşi petrecură restul după-amiezei urcând cu greu dealul, încărcaţi de cumpărături, dar greutatea cas-traveţilor şi a lămâilor era mică în comparaţie cu greutatea din inimile orfanilor. Tot drumul până în vârful dealului, mătuşa Josephine vorbi despre Căpitanul Pungaş, despre cât era de drăguţ şi cât de tare spera să-l mai vadă, în timp ce copiii ştiau că era de fapt Contele Olaf, un bărbat îngrozitor, pe care sperau să nu-l mai vadă câte zile vor avea.

Se foloseşte adeseori o expresie care, îmi pare rău că trebuie să v-o spun, se potriveşte acestei părţi a povestirii.

Expresia este „să cazi în plasă” și provine din lumea pescarilor. Plasa este folosită de pescari pentru a atrage peștii din ocean către moarte. Dacă cineva cade în plasa cuiva, atunci acesta crede o mulțime de minciuni, iar rezultatul poate fi teribil. Mătușa Josephine căzuse în plasa Căpitanului Pungaș, dar Violet, Klaus și Sunny erau cei care se simțeau îngrozitor. Pe când se îndreptau în tăcere spre vârful dealului, copiii se uitară la Lacul Lacrymose și simțiră un fior de groază trecându-le prin inimi. Dintr-o dată, se simțeau înfrigurați și pierduți, de parcă nu s-ar fi uitat la lacul întunecat, ci ar fi fost aruncați în adâncurile lui.

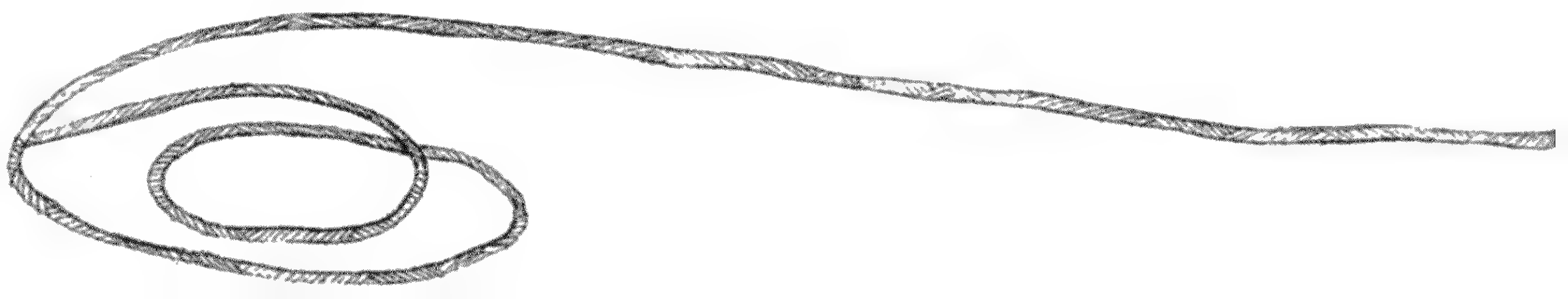

CAPITOLUL IV

În noaptea aceea, fraţii se aşezară la masă împreună cu mătuşa Josephine şi mâncară cu un gol în stomac. Jumătate din acel gol era din cauza tocanei reci de lămâi pe care le-o pregătise mătuşa. Iar cealaltă – poate chiar mai mult de jumătate – era din cauza apariţiei Contelui Olaf în vieţile lor.

– Căpitanul Pungaş este cu siguranţă un bărbat fermecător, spuse mătuşa Josephine,

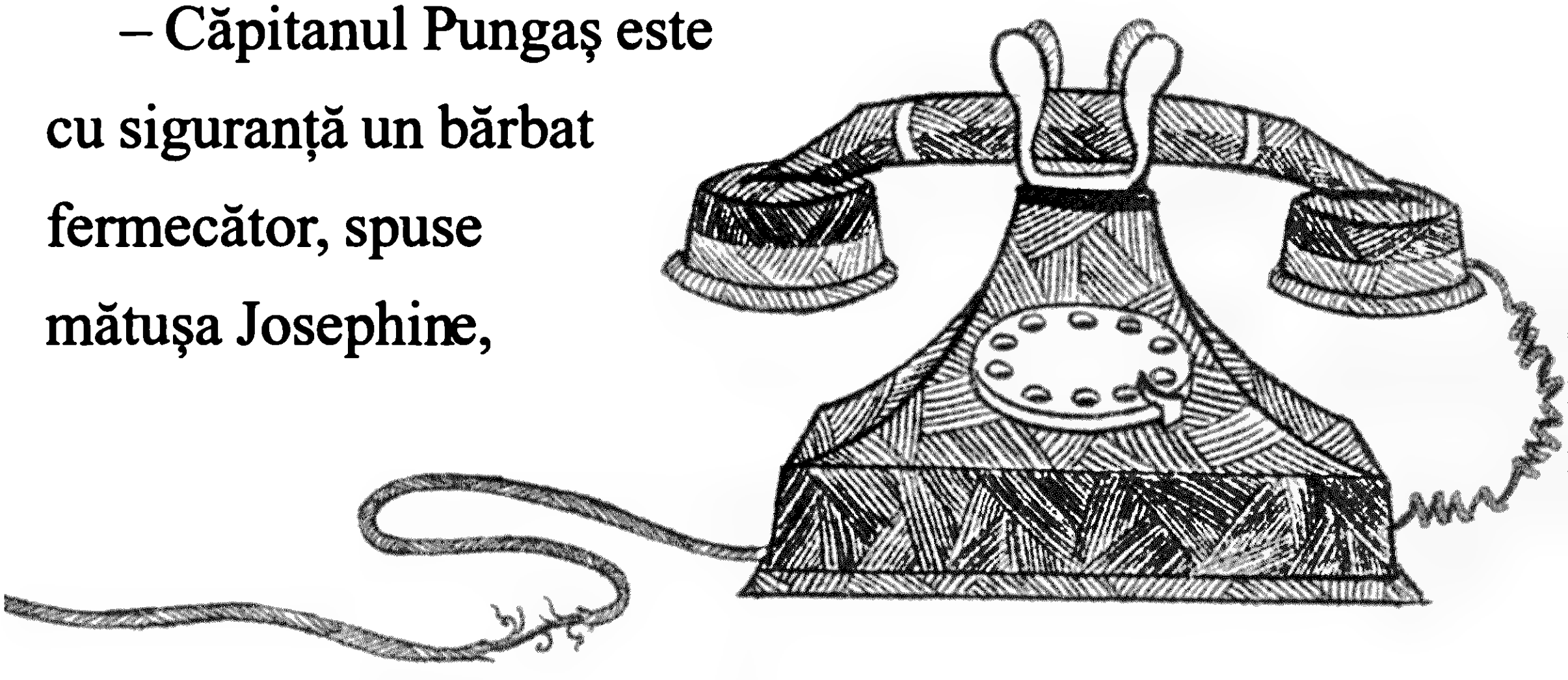

ducând la gură o coajă de lămâie. Cred că este tare singur, mai ales după ce s-a mutat într-un oraș nou și și-a pierdut piciorul. Poate că-l invităm la cină.

– Noi tot încercăm să-ți spunem ceva, mătușă Josephine, spuse Violet, împrăștiind tocana prin farfurie ca să pară că mâncase mai mult decât în realitate. Nu este Căpitanul Pungaș. Este Contele Olaf deghizat.

– Am ascultat destul prostiile astea, rosti mătușa Josephine. Domnul Poe mi-a spus că Olaf are un tatuaj pe glezna stângă și o singură sprânceană deasupra ambilor ochi. Căpitanul Pungaș n-are glezna stângă și are un singur ochi. Nu pot crede că încercați să contraziceți un om care are probleme cu vederea.

– Eu am probleme cu vederea, spuse Klaus, arătând către ochelari, iar tu mă contrazici.

– Te rog să nu fii impertinent, răspunse mătușa Josephine, folosind un cuvânt care aici înseamnă „să-mi arăți că n-am dreptate, lucru care mă irită". Este foarte

enervant. Va trebui să accepți, odată pentru totdeauna, că acest Căpitan Pungaș *nu* este Contele Olaf.

Bägă mâna în buzunar de unde scoase cartea de vizită.

– Uite cartea de vizită. Scrie aici Contele Olaf? Nu. Scrie Căpitanul Pungaș. Într-adevăr, cartea conține o greșeală gravă de gramatică, dar este o dovadă serioasă că acest bărbat este cine spune că este.

Mătușa Josephine puse cartea de vizită pe masă, iar frații Baudelaire o priviră și suspinară. Cărțile de vizită, desigur, nu dovedesc nimic. Oricine poate merge la o tipografie unde-și poate face cărți de vizită pe care poate scrie orice. Regele Danemarcei poate comanda cărți de vizită pe care să scrie că vinde mingi de golf. Dentistul tău poate comanda cărți de vizită care să spună că e bunica ta. Chiar și eu, pentru a scăpa de un inamic, mi-am comandat niște cărți de vizită pe care scria că eram amiral în marina franceză. Doar pentru că există ceva scris – pe o carte de vizită, pe o hârtie sau într-un ziar – nu înseamnă că lucrul

respectiv este adevărat. Cei trei frați știau foarte bine acest lucru, dar nu puteau găsi metoda prin care să o convingă pe mătușa Josephine. Așa că se uitară la ea, oftară și se prefăcură că-și mănâncă tocana.

Era atât de liniște în sufragerie, încât toată lumea sări în sus – Violet, Klaus, Sunny și chiar și mătușa Josephine – când sună telefonul.

– Doamne! spuse mătușa. Oare ce să facem?

– Minca! strigă Sunny, care vroia probabil să spună „Să răspunzi, desigur!"

Mătușa Josephine se ridică de la masă, dar nu se mișcă, deși telefonul sună a doua oară.

– Ar putea fi important, spuse ea, dar nu știu dacă merită riscul unei posibile electrocutări.

– Dacă crezi că vei fi mai liniștită, spuse Violet, ștergându-se la gură cu un șervețel, voi răspunde eu.

Se ridică de la masă și se îndreptă către telefon, tocmai la timp pentru a răspunde după cel de-al treilea semnal.

– Alo? întrebă ea.

– Doamna Unfluier? întrebă o voce subțire.

– Nu, răspunse Violet. Sunt Violet Baudelaire. Vă pot ajuta?

– Dă-mi-o pe bătrână, orfano, spuse vocea, iar Violet îngheță, dându-și seama că era Căpitanul Pungaș.

Privi repede către mătușa Josephine, care se uita îngrijorată la Violet.

– Îmi pare rău, spuse Violet. Cred că ați greșit numărul.

– Nu te ține de prostii, fetiță ticăloasă... începu Căpitanul Pungaș, dar Violet închise telefonul, cu inima sărindu-i din piept, și se întoarse către mătușa Josephine.

– Cineva întreba de Școala de Dans Hopacumine, minți ea repede. Le-am spus că au greșit numărul.

– Ce fată curajoasă ești, murmură mătușa Josephine. Să răspunzi la telefon.

– De fapt, este un instrument foarte sigur, răspunse Violet.

– N-ai răspuns niciodată la telefon, mătușă? întrebă Klaus.

– Ike răspundea aproape de fiecare dată, răspunse mătușa, și folosea o mănușă specială de protecție. Dar acum, că te-am văzut pe tine răspunzând, poate o să încerc și eu data viitoare.

Telefonul sună iar, iar mătușa Josephine sări în picioare.

– Doamne, spuse ea. N-am crezut că va suna atât de repede. Ce seară plină de aventuri!

Violet se uită la telefon, știind că era Căpitanul Pungaș care suna din nou.

– Ai vrea să răspund tot eu? o întrebă Violet.

– Nu, nu, răspunse mătușa Josephine, îndreptându-se către telefonul care suna de parcă ar fi fost un câine care latră. Am spus că voi răspunde eu și așa voi face.

Respiră adânc, întinse o mână tremurândă și ridică receptorul.

– Alo? spuse ea. Da, eu sunt. A, bună ziua, Căpitane

Pungaş, mă bucur că te-aud. Mătuşa Josephine mai ascultă puţin, iar apoi roşi.

– Vai, ce drăguţ din partea ta să spui asta, Căpitane Pungaş, dar... ce? Da, bine. Eşti foarte drăguţ, *Julio*. Cum? Poftim? Vai, ce idee minunată. Dar aşteaptă puţin, te rog.

Mătuşa Josephine puse o mână pe receptor şi se întoarse către copii.

– Violet, Klaus şi Sunny, vă rog să mergeţi în camera voastră, spuse ea. Căpitanul Pungaş – adică Julio, m-a rugat să-i folosesc numele mic – vă pregăteşte o surpriză şi vrea să discute cu mine.

– N-avem nevoie de nici o surpriză, spuse Klaus.

– Ba sigur că aveţi, răspunse mătuşa Josephine. Acum repejor în camera voastră ca să pot vorbi la telefon fără să trageţi voi cu urechea.

– Noi nu tragem cu urechea, răspunse Violet, dar cred că ar fi mai bine dacă am sta şi noi aici.

– Probabil că nu ştiţi ce înseamnă expresia „să tragi cu

urechea", spuse mătușa Josephine. Înseamnă „să asculți". Dacă rămâneți aici, înseamnă că trageți cu urechea. Vă rog să mergeți în camera voastră.

– *Știm* ce înseamnă expresia „să tragi cu urechea", spuse Klaus, dar o urmă pe sora lui pe hol în camera lor.

Odată ajunși înăuntru, se uitară unul către celălalt cu o disperare tăcută. Violet puse deoparte bucățile din vagonul pe care urma să-l examineze în acea seară, pentru a face loc pe pat. Cei trei frați se așezară unul lângă celălalt și priviră încruntați în tavan.

– Am crezut că o să fim în siguranță aici, spuse tristă Violet. Am crezut că cineva care se teme de agenții imobiliari n-ar putea niciodată să fie atât de prietenos cu Contele Olaf, indiferent de felul în care se deghizează.

– Tu chiar crezi că a lăsat lipitorile să-i mănânce piciorul, întrebă Klaus cutremurându-se, doar ca să-și ascundă tatuajul?

– Coin! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Pare

destul de drastic, chiar şi pentru Contele Olaf.

– Sunt de acord cu Sunny, zise Violet. Cred că ne-a spus despre lipitori doar ca s-o facă pe mătuşa Josephine să-i pară rău pentru el.

– Şi a reuşit, zise Klaus, oftând. După ce i-a spus povestea aia lacrimogenă, mătuşa i-a căzut în plasă.

– Cel puţin nu-i la fel de naivă ca unchiul Monty, observă Violet. El i-a permis Contelui Olaf să locuiască în casă.

– Cel puţin astfel am putut să stăm cu ochii pe el, răspunse Klaus.

– Ober! remarcă Sunny, vrând probabil să spună „Deşi nu l-am putut salva pe unchiul Monty".

– Ce crezi că pune la cale de data asta? întrebă Violet. Poate că are de gând să ne urce într-una dintre bărcile sale şi să ne înece în lac.

– Poate că intenţionează să împingă casa de pe deal, spuse Klaus, şi să dea vina pe Uraganul Urman.

– Haftu! spuse tristă Sunny, ceva ce ar fi putut însemna

„Poate că vrea să aducă lipitorile din Lacul Lacrymose în paturile noastre".

– Poate, poate, poate, spuse Violet. Acest „poate" nu ne va duce nicăieri.

– Am putea să-l sunăm pe domnul Poe şi să-i spunem că Olaf este aici, spuse Klaus. Poate că ar veni să ne ia de aici.

– Ăsta-i cel mai mare „poate" dintre toţi, răspunse Violet. Este aproape imposibil să-l convingi pe domnul Poe de orice, iar mătuşa Josephine nu ne crede, chiar dacă l-a văzut cu ochii ei pe Contele Olaf.

– Nici măcar nu crede că l-a văzut pe Contele Olaf, încuviinţă trist Klaus. Crede că l-a văzut pe *Căpitanul Pungaş*.

Sunny rodea fără tragere de inimă capul lui Dolly Drăguţa şi murmură „Poh!", vrând probabil să spună „Vreţi să spuneţi *Julio*".

– Atunci nu văd ce altceva am mai putea face, spuse Klaus, decât să stăm cu ochii deschişi şi cu urechile ciulite.

– Doma! încuviință Sunny.

– Aveți dreptatea amândoi, spuse Violet. Trebuie doar să fim foarte atenți.

Cei trei orfani încuviințară solemn, dar golul rece din stomac nu le dispăruse. Faptul că erau atenți nu însemna că aveau şi un plan prin care să se apere de Căpitanul Pungaş, şi pe măsură ce timpul trecea, acest lucru îi îngrijora şi mai tare. Violet îşi strânse părul cu o panglică să nu-i intre în ochi, de parcă ar fi inventat ceva, şi se gândi ore în şir, dar nu putu născoci un alt plan. Klaus privea fix în tavan, concentrându-se, ca şi când ar fi fost ceva scris acolo, dar, pe măsură ce trecea timpul, nu se putea gândi la nimic. Iar Sunny muşca din capul lui Dolly Drăguța, dar, oricât de tare-l muşca, nu era în stare de nimic care să aline îngrijorarea orfanilor Baudelaire.

Am o prietenă pe nume Gina-Sue, care este socialist, iar ea are un proverb favorit: „Nu poți închide hambarul după ce au fugit caii". Asta înseamnă pur şi simplu că cel

mai bun plan îți vine-n minte când este prea târziu. Așa, îmi pare rău că trebuie să spun, s-a întâmplat și cu orfanii Baudelaire și cu planul lor de a-l urmări îndeaproape pe Căpitanul Pungaș, pentru că, după ore și ore de îngrijorare, auziră un zgomot teribil produs de un geam, și-și dădură imediat seama că planul de urmărire nu fusese unul foarte bun.

– Ce-a fost zgomotul ăla? întrebă Violet, ridicându-se din pat.

– Parcă e un geam spart, spuse îngrijorat Klaus, îndreptându-se către ușa dormitorului.

– Vestu! strigă Sunny, dar frații ei n-aveau timp să se gândească ce intenționase ea să spună pentru că se grăbiră să iasă pe hol.

– Mătușă Josephine! Mătușă Josephine! strigă Violet, fără a primi vreun răspuns.

Privi în jur, dar nu se auzi nici un zgomot.

– Mătușă Josephine! strigă ea din nou. Violet îi conduse

pe frații săi în sufragerie, dar tutorele lor nu era nici acolo. Lumânările de pe masă erau încă aprinse, făcând o umbră pe cartea de vizită și pe farfuriile cu tocană rece de lămâie.

– Mătușă Josephine! strigă din nou Violet, iar copiii o luară la fugă pe hol până la ușa bibliotecii.

În timp ce fugeau, Violet nu putu să nu se gândească la dimineața în care îl strigaseră pe unchiul Monty, chiar înainte de a descoperi tragedia care se întâmplase.

– Mătușă Josephine! strigă ea. Mătușă Josephine!

Nu putu să nu se gândească la dățile în care se trezise în mijlocul nopții, strigând numele părinților ei, când visa, cum se întâmpla adesea, îngrozitorul incendiu care le schimbase viața.

– Mătușă Josephine! spuse ea, ajungând la ușa bibliotecii. Violet se temea că o striga pe mătușa Josephine, iar aceasta nu putea să mai audă nimic.

– Uite, spuse Klaus arătând înspre ușă. O bucată de hârtie, împăturită, era prinsă de lemn cu un cui. Klaus o

desprinse şi o despături.

– Ce-i aia? întrebă Violet, iar Sunny îşi ridică gâtul, ca să vadă şi ea.

– Este un bilet, spuse Klaus, începând să-l citească cu voce tare:

Violet, Klaus şi Sunny –

Când veți citi acest bilet, viața mea s-a sfârşit. Inima mea este la fel de rece ca *peatra, iar viața este de nisuportat. Știu că poate copiii voştri nu veți înțolege viața tristă a unei vădalne, sau ce m-a împins la unor act disberat, dar vă rog să credeți că sunt mult mai fericită astfel. Ca ultimă dorință şi testament, vă las în grija Căpitanului Pungaş, care eşte un bărbat cumsecade şi onorabil. Vă rog să vă amintiți de mine cu bucurie, chiar dacă era făcut acest gest teribil.*

Mătuşa voastră Josephine

– O, nu, spuse încet Klaus după ce termină de citit.

Întoarse bucata de hârtie pe toate părțile, ca și cum n-ar fi citit-o bine, sau ar fi scris altceva.

– O, nu, spuse el din nou, atât de încet de parcă nu și-ar fi dat seama că țipa în gura mare.

Fără nici un cuvânt, Violet deschise ușa bibliotecii, iar copiii păşiră înăuntru și începură să tremure. În cameră era foarte frig, iar după ce mai priviră puțin, orfanii înțeleseră de ce. Formidabila Fereastră era spartă. Cu excepția celor câteva cioburi care mai erau încă prinse de cadrul ferestrei, geamul imens dispăruse, lăsând în urmă o gaură ce dădea înspre negura nopții.

Aerul rece al nopții pătrunse prin gaură, făcând rafturile cu cărți să se mişte zgomotos şi pe copii să se lipească unul de celălalt, dar, în ciuda frigului, orfanii se îndreptară cu grijă către locul în care fusese fereastra și priviră afară. Noaptea era atât de neagră, încât se părea că nu se afla nimic dedesubtul ferestrei. Violet, Klaus și Sunny stătură puțin acolo, amintindu-și de frica pe care o

simțiseră cu câteva zile înainte, stând în acelaşi loc. Acum ştiau că frica lor era rațională.

Cuibărindu-se unul lângă celălalt, privind în jos în negura nopții, orfanii Baudelaire ştiau că se gândiseră prea târziu la planul lor de a urmări îndeaproape. Închiseseră uşa hambarului, dar biata mătuşă Josephine dispăruse.

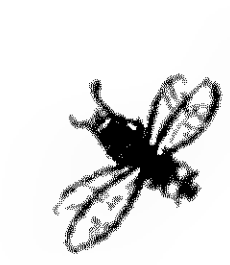

CAPITOLUL V

Violet, Klaus și Sunny –

Când veți citi acest bilet, viața mea sa sfârșit. Inima mea este la fel de rece ca peatra, iar viața este de nisuportat. Știu că poate copiii voștri nu veți înțolege viața tristă a unei vădalne, sau ce m-a împins la unor act disberat, dar vă rog să credeți că sunt mult mai fericită ast-fel. Ca ultimă dorință și testament, vă las în grija Căpitanului Pungaș, care este un

bărbat cumsecade și onorabil. Vă rog să vă amintiți de mine cu bucurie, chiar dacă era făcut acest gest teribil.
Mătușa voastră Josephine

– *Gata!* strigă Violet. Nu mai citi cu voce tare, Klaus! Știm deja ce scrie.

– Nu pot să cred, spuse Klaus, întorcând hârtia pe toate părțile pentru a mia oară.

Orfanii Baudelaire stăteau triști în jurul mesei din sufragerie, cu tocănița rece de lămâi în farfurii și groaza în suflete. Violet îl sunase deja pe domnul Poe și-i povestise ce se întâmplase, iar frații, prea neliniștiți ca să doarmă, stătuseră treji toată noaptea așteptându-l să sosească următoarea zi cu Feribotul Fantomă. Lumânările erau aproape arse, iar Klaus trebui să se aplece ca să citească biletul mătușii Josephine.

– E ceva amuzant în biletul ăsta, dar nu-mi dau seama exact ce.

– Cum poți spune asta? întrebă Violet. Mătușa Josephine s-a aruncat pe fereastră. Nu-i nimic amuzant în asta.

– Nu amuzant ca o glumă, răspunse Klaus. Ci amuzant într-un fel ciudat. De ce spune în prima propoziție „viața mea sa sfârșit”?

– Și așa și este, spuse Violet cutremurându-se.

– Nu înțelegi ce vreau să spun, răspunse Klaus nerăbdător. Folosește SA, care înseamnă că-i aparține. Dar nu spui niciodată că „viața mea sa sfârșit”. Vrea să spună S-A, adică verbul reflexiv. Luă cartea de vizită a Căpitanului Pungaș, care era încă așezată pe masă.

– Țineți minte când a văzut cartea de vizită? „Fiecare barcă are vela s-a”. A spus că este o greșeală gramaticală gravă.

– Cui îi pasă de greșeli gramaticale, întrebă Violet, când mătușa Josephine a sărit pe fereastră?

– Mătușii i-ar fi păsat, sublinie Klaus. Gramatica era cel mai important lucru pentru ea. Aduceți-vă aminte că

era cea mai mare bucurie a vieții ei.

– Dar n-a fost de ajuns, răspunse cu tristețe Violet. Chiar dacă iubea atât de mult gramatica, viața ei a fost de nisuportat.

– Iar asta este o altă greșeală gramaticală, zise Klaus. Nu se spune de „nisuportat", cu I. Se spune „nesuportat" cu E.

– *Tu* ești de nesuportat cu N, țipă Violet.

– Și *tu* ești proastă cu P! se răsti Klaus.

– Aget! strigă Sunny, care probabil că vroia să spună „Vă rog să nu vă mai certați!".

Violet și Klaus o priviră pe Sunny iar apoi se uitară unul la celălalt. Adesea, când oamenii sunt triști, vor să-i facă și pe cei din jurul lor să fie la fel de triști. Dar asta nu ajută la nimic.

– Îmi pare rău, Klaus, spuse cu blândețe, Violet. Nu tu ești de nesuportat. Situația în care ne aflăm este de nesuportat.

– Știu, răspunse Klaus. Și mie îmi pare rău. Nu ești proastă, Violet. De fapt, ești chiar isteață. Sper că ești

destul de isteață ca să ne scoți din situația asta. Mătușa Josephine a sărit pe fereastră şi ne-a lăsat în grija Căpitanului Pungaş, iar eu nu ştiu ce-am putea face.

– Ei bine, domnul Poe se îndreptă spre noi, spuse Violet. Ne-a zis la telefon că va fi aici dis-de-dimineață, aşa că nu mai avem prea mult de aşteptat. Poate că el va reuşi să ne ajute.

– Să sperăm, răspunse şi Klaus, dar o privi pe sora lui şi oftă.

Ştiau că şansele ca domnul Poe să-i ajute în vreun fel erau destul de mici. Când fraţii Baudelaire locuiseră cu Contele Olaf, domnul Poe nu le fusese de ajutor când copiii îi spuseseră despre mojiciile contelui. Când fraţii se mutaseră cu unchiul Monty, domnul Poe nu le fusese de ajutor când copiii îi spuseseră despre înşelătoria contelui. Era destul de clar că domnul Poe nu avea să le fie de ajutor nici în această situaţie.

Una dintre lumânări se stinse într-un norişor de fum, iar

copiii se cufundară şi mai adânc în scaune. Probabil că aţi auzit despre planta carnivoră Venus, care creşte la tropice. Partea de sus a plantei are forma unei guri deschise, cu spini în formă de dinţi pe margine. Atunci când o muscă, atrasă de mirosul florii, se aşază pe planta carnivoră Venus, gura începe să se-nchidă, prinzând musca înăuntru. Musca îngrozită zboară prin gura închisă, dar nu poate face nimic, iar planta o dezintegrează. În acelaşi fel, înconjuraţi de întunericul nopţii, orfanii Baudelaire se simţeau ca o muscă în gura unei plante carnivore. Incendiul teribil în care pieriseră părinţii lor fusese cel dintâi pas spre capcană, dar ei nici măcar nu-şi dăduseră seama. Apoi zburaseră dintr-un loc în altul – casa Contelui Olaf din oraş, casa de la ţară a unchiului Monty, casa de pe lac a mătuşii Josephine – dar ghinionul se apropia de ei atât de tare, încât celor trei fraţi li se părea că nu va mai trece mult până când se vor dezintegra şi ei.

– Am putea să distrugem biletul, spuse într-un târziu

Klaus. Astfel domnul Poe n-ar avea de unde să știe de dorința mătușii, iar noi n-am mai ajunge pe mâinile Căpitanului Pungaș.

– Dar i-am spus deja domnului Poe că mătușa Josephine a lăsat un bilet, răspunse Violet.

– Atunci am putea să-l falsificăm, spuse Klaus, folosind un cuvânt care aici înseamnă „să scrii ceva, pretinzând că a fost scris de altcineva". Vom scrie tot ce a scris ea, dar vom omite partea cu Căpitanul Pungaș.

– Aha! strigă Sunny.

Acest cuvânt era preferatul ei și spre deosebire de cele mai multe cuvinte, nu avea nevoie de interpretare. Ce vroia Sunny să spună era „Aha!", o expresie de descoperire.

– Desigur! strigă Violet. Asta a făcut și Căpitanul Pungaș! *El* a scris biletul, nu mătușa Josephine!

Din spatele ochelarilor, fața lui Klaus se lumină brusc.

– Asta explică *sa*!

– Asta explică *nisuportat*! spuse Violet

– Leep! strigă Sunny, care vroia probabil să spună „Căpitanul Pungaş a aruncat-o pe mătuşă pe fereastră, iar apoi a scris biletul ca să-şi ascundă crima".

– Ce îngrozitor, spuse Klaus cutremurându-se la gândul că mătuşa Josephine fusese aruncată în lacul de care-i era atât de teamă.

– Gândeşte-te ce lucruri cumplite o să ne facă nouă, spuse Violet, dacă nu-i demascăm crima. Abia aştept să vină domnul Poe, ca să-i povestesc ce s-a întâmplat.

Soneria sună tocmai la timp, iar copiii se grăbiră să deschidă. Violet îşi conduse fraţii pe coridor, uitându-se gânditoare la radiator şi amintindu-şi cât de tare se temea mătuşa Josephine de el. Klaus o urmă îndeaproape, atingând cu grijă mânerul uşii, aducându-şi aminte de avertismentele mătuşii despre faptul că se putea sfărâma în bucăţele. Iar când ajunseră la uşă, Sunny privi tristă covorul de la intrare, despre care mătuşa spusese că cine-

va îşi putea rupe gâtul călcând pe el. Mătuşa Josephine avusese mare grijă să evite toate lucrurile care-ar fi putut să o rănească, dar ghinionul tot îi apăru în cale.

Violet deschide uşa albă scorojită şi-l văzu pe domnul Poe stând în prag, în semiîntunericul dimineţii.

– Domnule Poe, spuse Violet.

Ar fi vrut să-i spună imediat despre falsificarea biletului, dar după ce îl văzu în prag, cu o batistă albă într-o mână şi cu o geantă neagră în cealaltă, cuvintele îi rămaseră nerostite. Lacrimile sunt un lucru ciudat, deoarece, la fel ca spectacolele de păpuşi şi cutremurele, pot apărea în orice moment, fără nici un fel de avertisment şi fără vreun motiv întemeiat.

– Domnule Poe, spuse din nou Violet şi, fără nici un avertisment, ea şi fraţii săi izbucniră în lacrimi.

Violet plângea cu sughiţuri, Klaus plângea atât de tare încât îi căzură ochelarii de pe nas, iar Sunny plângea cu gura deschisă, dezvelindu-şi cei patru dinţi. Domnul Poe

își puse geanta jos și-și ascunse batista. Nu prea se pricepea să-i liniștească pe oameni, dar îi îmbrățișă pe copii cât de tare putu și murmură „Gata, gata", o expresie pe care unii oameni o folosesc ca să-i liniștească pe alții, chiar dacă nu înseamnă nimic.

Domnul Poe nu izbuti să spună altceva ca să-i liniștească pe orfanii Baudelaire, dar mi-aș dori să am acum puterea să mă întorc în timp și să vorbesc cu acești trei copii care plângeau în hohote. Dacă aș putea, le-aș spune că, la fel ca spectacolele de păpuși și cutremurele, lacrimile lor au apărut nu numai fără avertisment, dar și fără un motiv întemeiat. Frații plângeau, bineînțeles, pentru că se gândeau că mătușa Josephine era moartă, și mi-aș dori să pot avea puterea să mă întorc în timp și să le spun că se înșelau. Dar nu pot. Nu mă aflu în vârful dealului, privind în jos spre Lacul Lacrymose, în acea dimineață întunecată. Stau în mijlocul camerei mele, în mijlocul nopții, așternând pe hârtie această povestire și

privesc pe fereastră cimitirul din spatele casei. Nu le pot spune fraților Baudelaire că se înșală, dar îți pot spune ție, în timp ce orfanii plâng în brațele domnului Poe, că mătușa Josephine nu murise.

Nu încă.

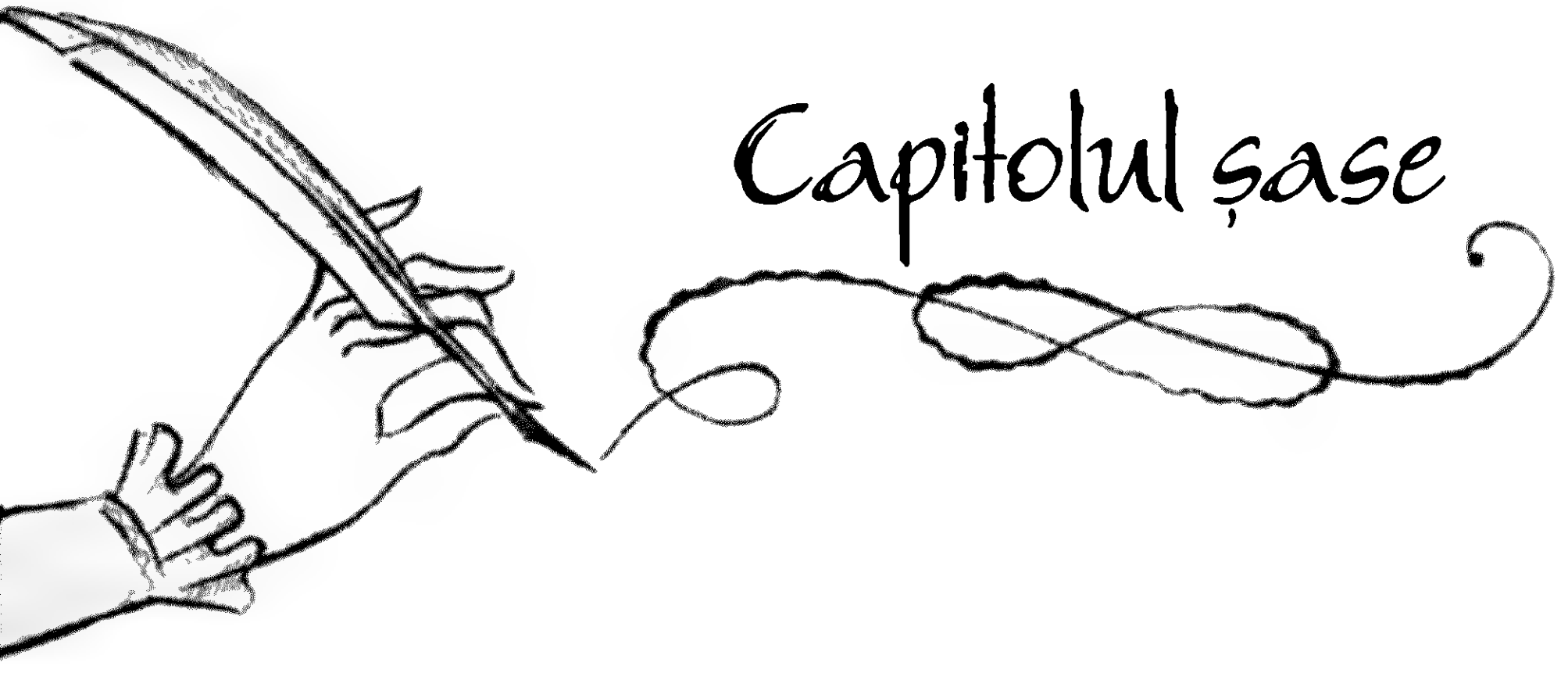

Capitolul șase

Domnul Poe se încruntă, se așeză la masă și-și scoase batista.

– Un fals? repetă el.

Frații Baudelaire îi arătaseră fereastra spartă din bibliotecă. Apoi îi arătaseră și biletul pe care-l găsiseră în ușă. Și-i mai arătaseră și cartea de vizită cu greșelile de gramatică.

– Falsul este o acuzație foarte serioasă, spuse el grav, suflându-și nasul.

– Nu la fel de grav ca o crimă, sublinie Klaus. Iar asta

a făcut Căpitanul Pungaş. A omorât-o pe mătuşa Josephine şi a falsificat biletul.

– Dar de ce ar face acest Căpitan Pungaş toate aceste lucruri doar ca să vă ia în grijă, întrebă domnul Poe.

– V-am mai spus, răspunse Violet, încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Căpitanul Pungaş este de fapt Contele Olaf deghizat.

– Acestea sunt nişte acuzaţii foarte serioase, spuse ferm domnul Poe. Înţeleg că aţi avut nişte experienţe teribile, dar sper că nu vă lăsaţi imaginaţia să zburde. Vă aduceţi aminte când aţi locuit cu unchiul Monty? Eraţi convinşi că asistentul lui, Stephano, era Contele Olaf deghizat.

– Dar Stephano chiar *era* Contele Olaf deghizat, strigă Klaus.

– Nu asta vreau să spun, spuse domnul Poe. Vreau să spun că vă grăbiţi să trageţi concluzii. Dacă într-adevăr credeţi că acest bilet este un fals, atunci nu mai vorbiţi

despre deghizări și haideți să facem o anchetă. Sunt sigur că undeva în această casă vom găsi ceva scris de mătușa Josephine. Putem compara scrisul să vedem dacă se potrivește cu cel de pe bilet.

Orfanii Baudelaire se uitară unul la celălalt.

– Bineînțeles, spuse Klaus. Dacă pe biletul pe care l-am găsit în bibliotecă nu este același scris, va fi evident că a fost scris de altcineva. Nu ne-am gândit la asta.

Domnul Poe zâmbi.

– Vedeți? Sunteți niște copii foarte isteți, dar până și cei mai isteți oameni din lume au câteodată nevoie de ajutorul unui bancher. Așa, unde putem găsi ceva scris de mătușa Josephine?

– În bucătărie, spuse imediat Violet. A lăsat lista de cumpărături în bucătărie când ne-am întors de la piață.

– Chuni! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Hai să mergem la bucătărie și s-o luăm", și chiar asta făcură. Bucătăria mătușii Josephine era foarte mică și avea un

cearşaf mare, care acoperea aragazul şi cuptorul – pentru siguranţă, le explicase mătuşa Josephine când le arătase casa. Mai erau acolo un blat pe care pregătea mâncarea, un frigider în care depozita alimentele şi o chiuvetă în care arunca hrana pe care n-o mai mânca. Într-o parte a blatului de bucătărie se afla o bucăţică de hârtie pe care mătuşa îşi scrisese lista de cumpărături, iar Violet traversă camera ca să-o ia. Domnul Poe aprinse lumina, iar Violet puse lista lângă bilet, ca să vadă dacă se potriveau.

Există bărbaţi şi femei experţi în analiza scrisului de mână. Aceştia se numesc grafologi şi trebuie să urmeze cursuri de grafologie pentru a obţine o diplomă. Aţi putea crede că în această situaţie ar fi fost nevoie de un grafolog, dar câteodată opinia unui expert nu este necesară. De exemplu, dacă un prieten v-ar aduce un căţel şi v-ar spune că este îngrijorat că nu face ouă, nu trebuie să fiţi veterinar ca să-i spuneţi că un căţel nu face ouă şi că n-are de ce să-şi facă griji.

Da, anumite întrebări sunt atât de simple, încât oricine poate da un răspuns, iar domnul Poe şi orfanii îşi dădură imediat seama de răspunsul la întrebarea „Se potriveşte scrisul de pe lista de cumpărături cu cel de pe bilet?".

Răspunsul era da. Când mătuşa Josephine scrisese „vin" pe lista de cumpărături, curbase marginea literei V, realizând mai multe spirale – aceleaşi spirale pe care le avea şi V-ul din „Violet" de pe bilet. Când scrisese „Castraveți" pe lista de cumpărături, literele „C" şi „s" erau uşor buclate, ca un fel de râme, iar aceleaşi râme apăreau şi la cuvintele „rece" şi „Căpitanul Pungaş". Când mătuşa Josephine scrisese „Lămâi" pe lista de cumpărături, punctul de pe litera *i* avea forma unui oval, nu al unui cerc, la fel ca în „viața mea s-a sfârşit". Nu mai era nici o îndoială că scrisul mătuşii Josephine era pe ambele bucățele de hârtie pe care le examinau fraţii Baudelaire împreună cu domnul Poe.

– Nu cred că mai există vreo îndoială că n-ar fi scrisul

mătușii Josephine pe ambele bucățele de hârtie, spuse domnul Poe.

– Dar..., începu Violet.

– Nici un dar, spuse domnul Poe. Privește v-urile curbate. Privește C-urile buclate. Privește punctele ovale de pe i-uri. Nu sunt grafolog, dar vă pot spune cu siguranță că aceste două hârtii au fost scrise de aceeași persoană.

– Ai dreptate, spuse supărat Klaus. Sunt sigur că ticălosul de Căpitan Pungaș are ceva de-a face cu asta, dar mătușa Josephine a fost cea care a scris biletul.

– Iar de aceea, spuse domnul Poe, biletul este considerat un document legal.

– Asta înseamnă că va trebui să locuim cu Căpitanul Pungaș? întrebă Violet cu inima îndoită.

– Mi-e teamă că da, răspunse domnul Poe. Ultima dorință din testamentul unei persoane este o declarație oficială a dorințelor decedatului. Ați fost dați în grija mătușii Josephine, așa că avea dreptul să vă dea în grija unui alt

tutore înainte de a se arunca pe fereastră. Este extrem de şocant, de acord, dar perfect legal.

– N-o să mergem să locuim cu el, spuse Klaus cu înverşunare. Este cea mai rea persoană de pe pământ.

– Va face ceva îngrozitor, sunt sigură, spuse Violet. Nu-l interesează decât averea familiei Baudelaire.

– Gind! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Vă rog să nu ne forțați să locuim cu omul ăla rău".

– Ştiu că nu vă place de acest Căpitan Pungaş, spuse domnul Poe, dar nu pot face nimic. Mi-e teamă că legea spune că acolo veți merge.

– O să fugim, spuse Klaus.

– N-o să faceți una ca asta, spuse supărat domnul Poe. Părinții voştri m-au însărcinat să mă asigur că veți fi bine îngrijiți. Vreți să respectați dorințele părinților voştri, nu-i aşa?

– Da, răspunse Violet, dar...

– Atunci nu vă mai agitați atât, spuse domnul Poe. Gândiți-vă ce-ar spune biata voastră mamă şi bietul vostru

tată dacă ar şti că amenințați să fugiți de noul vostru tutore.

Părinții Baudelaire, desigur, că ar fi îngroziți să afle că tinerii urmau să fie dați în grija Căpitanului Pungaş, dar înainte ca orfanii să-i poată spună ceva domnului Poe, acesta trecu la alte probleme.

– Cred că cel mai bine este să ne întâlnim cu Căpitanul Pungaş şi să discutăm câteva detalii. Unde este cartea lui de vizită? O să-l sun chiar acum.

– Pe masă, în sufragerie, spuse trist Klaus, iar domnul Poe părăsi bucătăria pentru a da telefon. Frații Baudelaire se uitară la lista de cumpărături a mătuşii Josephine şi la biletul sinucigaş.

– Nu pot să cred, spuse Violet. Eram sigură că eram pe drumul cel bun cu ideea despre fals.

– Şi eu, răspunse Klaus. Căpitanul Pungaş are un amestec aici – *ştiu sigur* – dar a fost mai viclean decât de obicei.

– Atunci ar trebui să fim şi noi mai isteți ca de obicei, spuse Violet, pentru că trebuie să-l convingem pe domnul Poe până nu-i prea târziu.

– Domnul Poe a spus că trebuie să discute câteva detalii, spuse Klaus. Poate că-i va lua mai mult timp.

– Am luat legătura cu Căpitanul Pungaş, spuse domnul Poe, întorcându-se în bucătărie. A fost şocat când a aflat de moartea mătuşii Josephine, dar s-a mai luminat când a auzit că va avea grijă de voi, copii. Ne vom întâlni cu el în jumătate de oră, să luăm prânzul la un restaurant din oraş, şi după prânz vom discuta detaliile privind adopția voastră. Sunt sigur că sunteți nerăbdători să se termine mai repede.

Violet şi Sunny se uitară la domnul Poe, prea înspăimântați ca să scoată un cuvânt. Klaus era şi el tăcut, dar privea ceva cu insistență. Privea biletul mătuşii Josephine. Privirea lui era concentrată în spatele ochelarilor, în timp ce se uita la bilet fără să clipească. Domnul

Poe își scoase batista albă din buzunar și tuși în ea îndelung și cu ardoare, un cuvânt care aici înseamnă „într-un mod care produce o grămadă de flegmă". Dar nici unul dintre frați nu scoase un cuvânt.

– Ei bine, spuse într-un târziu domnul Poe, o să chem un taxi. N-are nici un rost să coborâm pe jos dealul acesta uriaș. Voi, copii, pieptănați-vă și îmbrăcați-vă. Se lasă frigul afară și bate și vântul. Cred că furtuna este pe-aproape.

Domnul Poe merse să dea telefon, iar frații Baudelaire se îndreptară către camera lor. În loc să se pieptene, Violet și Sunny se întoarseră imediat către Klaus.

– Ce-i? îl întrebă Violet pe Klaus.

– Cum adică *ce-i*? întrebă și Klaus

– Nu-mi spune mie „cum adică *ce-i*", răspunse Violet. Ți-ai dat seama de ceva, asta e. Sunt sigură că ți-ai dat seama de ceva. Ai citit biletul mătușii Josephine pentru a mia oară, dar ai rostit o expresie ca și cum ți-ai fi dat seama de ceva. Ce este?

– Nu sunt sigur, răspunse Klaus, privind încă o dată biletul. Cred că am descoperit ceva. Ceva care ne-ar putea fi de ajutor. Dar am nevoie de mai mult timp.

– Dar n-avem timp! strigă Violet. Mergem să luăm prânzul cu Căpitanul Pungaş, şi asta *chiar acum*!

– Atunci va trebui să tragem cumva de timp, spuse hotărât Klaus.

– Haideți, copii! strigă din hol domnul Poe. Taxiul ajunge imediat! Luați-vă hainele şi hai să mergem!

Violet oftă, dar se îndreptă spre dulap de unde scoase hainele fraților ei. Îi dădu haine lui Klaus şi o îmbrăcă pe Sunny în timp ce vorbea cu fratele ei.

– Cum putem trage de timp? îl întrebă Violet.

– Tu eşti inventatorul, răspunse Klaus, încheindu-şi haina.

– Dar nu poți inventa timp, spuse Violet. Poți inventa mașini automate de floricele. Poți inventa ştergătoare de geamuri cu aburi. Dar nu poți inventa *mai mult* timp.

Violet era atât de sigură că nu putea inventa mai mult timp încât nici nu-şi prinse părul în coadă ca să nu-i intre în ochi. De-abia îi aruncă lui Klaus o privire în care se citeau nemulţumirea şi confuzia, iar apoi începu să se îmbrace. Dar, pe măsură ce se îmbrăca, îşi dădu seama că nu era nevoie să-şi strângă părul în coadă, pentru că răspunsul era chiar acolo, lângă ea.

CAPITOLUL VII

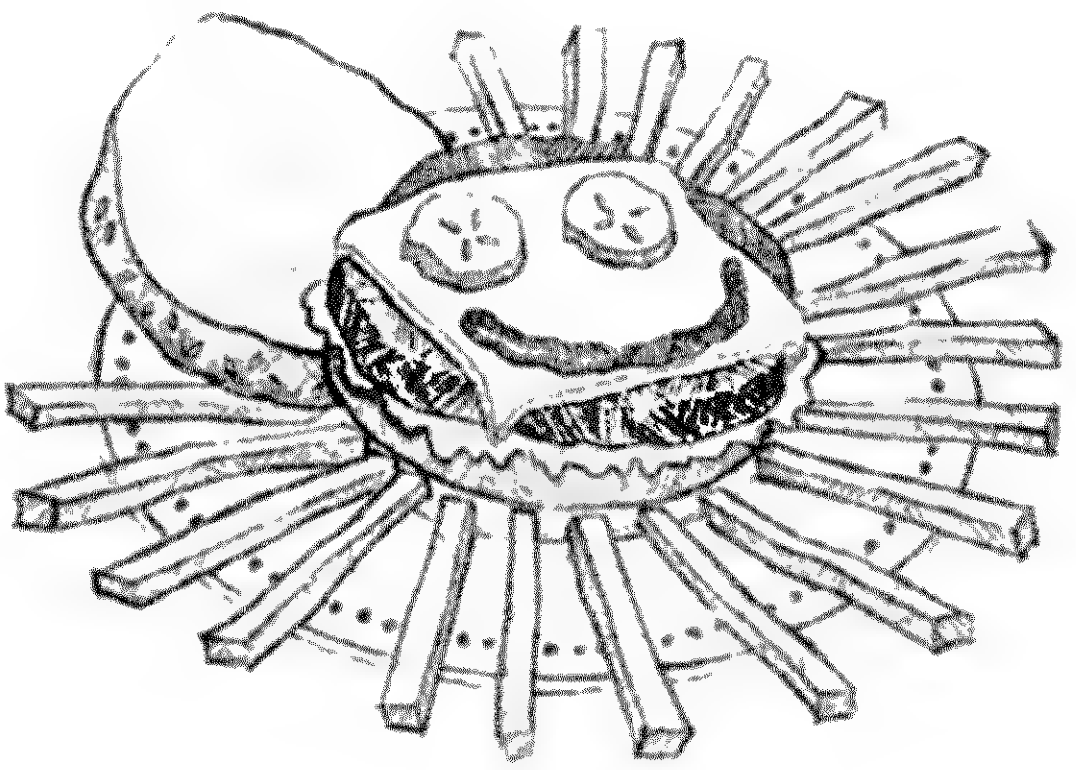

– Bună ziua, eu sunt Larry, chelnerul dumneavoastră, spuse Larry, ospătarul fraților Baudelaire.

Era un bărbat scund și slab, îmbrăcat într-un costum caraghios de clovn, cu o insignă pe care era scris numele lui: LARRY. Bine ați venit la restaurantul Clovnul Nerăbdător – unde toată lumea se simte bine, indiferent dacă vrea sau nu. Văd că sunteți toată familia la masă astăzi, așa că permiteți-mi să vă recomand Aperitivele Speciale Extra Amuzante pentru întreaga Familie. Sunt o

mulțime de lucruri prăjite împreună și servite cu sos.

– Este o idee excelentă, spuse Căpitanul Pungaș, zâmbind și dezvelindu-și dinții galbeni. Un Aperitiv Special Extra Amuzant pentru o familie specială extra amuzantă – *a mea.*

– Eu vreau doar apă, mulțumesc, spuse Violet.

– Și eu la fel, spuse și Klaus. Și un pahar de cuburi de gheață pentru sora mea, vă rog.

– Eu o să iau o cafea cu frișcă sintetică, spuse domnul Poe.

– O, nu, nu, domnule Poe, spuse Căpitanul Pungaș. Hai să bem împreună o sticlă de vin roșu.

– Nu, mulțumesc, Căpitane Pungaș, răspunse domnul Poe. Nu-mi place să beau în timpul serviciului.

– Dar acesta este o masă festivă! exclamă Căpitanul Pungaș. Trebuie să ținem un toast pentru cei trei copii ai mei. Nu se întâmplă în fiecare zi să devii tată.

– Te rog, Căpitane, spuse domnul Poe. Este înduioșător

să văd că ești bucuros să ai grijă de orfanii Baudelaire, dar trebuie să înțelegi că cei trei copii sunt supărați că mătușa lor a murit.

Există o șopârlă numită cameleon care, după cum probabil știi, își poate schimba instantaneu culoarea, ca să se piardă în peisajul înconjurător. În afară de faptul că era slab și cu sânge rece, Căpitanul Pungaș semăna cu un cameleon, era o persoană cameleonică, un cuvânt care înseamnă „capabil să facă față oricărei situații". De când domnul Poe și orfanii Baudelaire ajunseseră la restaurantul Clovnul Nerăbdător, Căpitanul Pungaș nu reușise să-și ascundă bucuria la gândul că nu va mai trece mult până când cei trei copii vor cădea în ghearele lui. Dar acum, când domnul Poe subliniase că situația era de fapt una tristă, Căpitanul Pungaș începu imediat să vorbească pe un ton sumbru.

– Și eu sunt supărat, spuse el, alungându-și o lacrimă din spatele ochiului acoperit. Josephine era una dintre

prietenele mele cele mai vechi şi mai dragi.

– Ai cunoscut-o *ieri*, la băcănie, spuse Klaus.

– Ştiu că vi se pare că am cunoscut-o ieri, răspunse Căpitanul Pungaş, dar de fapt s-a întâmplat cu ani în urmă. Ne-am întâlnit la cursurile de gătit. Am fost parteneri de cuptor la Cursul de Gătit pentru Avansaţi.

– Nu eraţi *parteneri de cuptor*, spuse Violet, dezgustată de minciunile Căpitanului Pungaş. Mătuşa Josephine se temea teribil de tare să aprindă cuptorul. Nu s-ar fi dus niciodată la cursuri de gătit.

– Ne-am împrietenit imediat, continuă Căpitanul Pungaş povestirea, ca şi cum nu l-ar fi întrerupt nimeni, iar într-o zi mi-a spus: „Dacă voi adopta vreodată nişte orfani, iar viaţa mi se va sfârşi dintr-o dată, promite-mi că vei avea grijă de ei". I-am spus că voi avea grijă, dar n-am crezut niciodată că va trebui să-mi ţin promisiunea.

– Este o poveste foarte tristă, spuse Larry, iar toată

lumea se întoarse ca să-l vadă pe chelnerul care stătea încă lângă ei. Nu mi-am dat seama că este o ocazie tristă. În acest caz, dați-mi voie să vă recomand Sandvișurile Săltărețe. Castraveții, muștarul și sosul de roșii formează o față zâmbitoare în partea de sus a sandvișului, și vă garantez că va aduce un zâmbet și pe fețele voastre.

– O idee minunată, spuse Căpitanul Pungaș. Adu-ne tuturor Sandvișurile Săltărețe, Larry.

– Vor fi pe masă într-o secundă, promise chelnerul și plecă.

– Da, da, spuse domnul Poe, dar după ce ne terminăm sandvișurile, Căpitane Pungaș trebuie să semnezi câteva documente importante. Le am în servietă, și după masă ne vom uita peste ele.

– Iar apoi copiii vor fi ai mei? întrebă Căpitanul Pungaș.

– Ei bine, da, tu vei avea grijă de ei, răspunse domnul

Poe. Desigur, averea familiei Baudelaire va sta sub supravegherea mea până la majoratul lui Violet.

– Ce avere? întrebă Căpitanul Pungaş, ridicându-şi sprânceana. Nu ştiu despre nici o avere.

– Duna! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Bineînțeles că ştii!"

– Părinții Baudelaire, explică domnul Poe, au lăsat în urma lor o avere imensă, iar copiii o moştenesc când Violet va ajunge la majorat.

– Dar nu mă interesează averea, spuse Căpitanul Pungaş. Am bărcile mele. Nu m-aş atinge de nici un bănuț.

– Asta-i bine, răspunse domnul Poe, pentru că nici *nu te poți* atinge de vreun bănuț.

– Vom vedea, spuse Căpitanul Pungaş.

– Ce-ai spus? întrebă domnul Poe.

– Iată şi Sandvişurile Săltărețe, spuse Larry, apărând la

masă cu o tavă cu mâncare plină de grăsime. Poftă bună!

Ca majoritatea restaurantelor pline de lumini şi baloane, la Clovnul Nerăbdător se servea o mâncare îngrozitoare. Dar cei trei orfani nu îmbucaseră nimic toată ziua, şi nu mâncaseră nimic cald de atât de mult timp, aşa că, deşi erau trişti şi neliniştiţi, îşi dădură seama că aveau destulă poftă de mâncare. După câteva minute de linişte, domnul Poe începu să spună o poveste stupidă, despre un eveniment petrecut la bancă. Domnul Poe era atât de ocupat să povestească, Klaus şi Sunny erau atât de ocupaţi să pretindă că erau interesaţi, iar Căpitanul Pungaş era atât de ocupat să înfulece mâncarea, încât nimeni nu-şi dădu seama ce punea la cale Violet.

Când Violet îşi puse haina ca să înfrunte vântul şi frigul de afară, simţi ceva în buzunar. Era punga cu bomboane de mentă pe care domnul Poe le-o dăduse fraţilor când ajunseseră la Lacul Lacrymose, iar atunci îi veni o idee.

În timp ce domnul Poe nu mai contenea cu povestitul, ea scoase cu grijă punga cu bomboane din buzunar şi o deschise. Spre dezamăgirea ei, bomboanele erau înfăşurate în celofan. Băgându-şi mâinile sub masă, Violet desfăcu trei bomboane, cu o grijă maximă – cuvintul „maximă" înseamnă aici „foarte mare" – ca să nu facă nici un zgomot de plastic, din acela care deranjează atât de tare în cinematografe. Într-un târziu, reuşise să-şi pună în poală, pe un şervețel, trei bomboane desfăcute. Fără să atragă atenția asupra sa, puse una în poala lui Klaus şi o alta în cea a lui Sunny. Când cei doi frați simțiră ceva în poală şi văzură bomboanele de mentă, se uitară la sora lor mai mare, crezând că înnebunise. Dar, după un moment, înțeleseră.

Dacă eşti alergic la ceva, este bine să nu bagi lucrul respectiv în gură, mai ales dacă e vorba despre pisici. Dar Violet, Klaus şi Sunny ştiau că era o urgență. Aveau

nevoie de timp ca să descopere planul Căpitanului Pungaş şi să găsească un mod de a-l opri şi, deşi o reacţie alergică este un mod destul de drastic de a câştiga timp, era singurul lucru la care se gândiseră. Aşa că, atunci când nici unul dintre adulţii de la masă nu se uitau, toţi cei trei copii îşi băgară bomboanele în gură şi aşteptară.

Alergiile fraţilor Baudelaire erau vestite prin rapiditate, aşa că orfanii nu avură mult de aşteptat. În câteva minute, Violet începu să se umple de pete roşii, limba lui Klaus începu să se umfle, iar Sunny, care bineînţeles că nu mâncase niciodată o bomboană de mentă, se umplu de pete roşii şi i se umflă şi limba.

Domnul Poe termină în fine de povestit şi observă starea în care se aflau copiii.

– Vai, copii, spuse el, arătaţi *îngrozitor*! Violet, eşti plină de pete roşii. Klaus, ţie ţi s-a umflat limba. Sunny, ţie ţi s-au întâmplat ambele lucruri.

– Cred că suntem alergici la ceva din mâncare, spuse Violet.

– Dumnezeule, spuse domnul Poe, privind o pată roşie de pe mâna lui Violet care crescuse ca un ou fiert tare.

– Trebuie doar să respiraţi adânc, spuse Căpitanul Pungaş, ridicându-şi cu greu privirea de la sandviş.

– Mă simt groaznic, spuse Violet, iar Sunny începu să geamă. Cred că trebui să mergem acasă, să stăm puţin în pat.

– Puteţi să staţi mai comod pe scaune, spuse tăios Căpitanul Pungaş. Nu văd nici un motiv să plecaţi în mijlocul mesei.

– Dar, Căpitane Pungaş, spuse domnul Poe, copiii sunt destul de bolnavi. Violet are dreptate. Haide, plătesc nota şi-i ducem acasă.

– Nu, nu, spuse repede Violet. O să luăm un taxi. Voi rămâneţi aici şi rezolvaţi toate celelalte amănunte.

Căpitanul Pungaş se uită ameninţător la Violet.

– Nici prin gând nu-mi trece să vă las singuri, spuse el cu o voce gravă.

– Păi, avem o mulțime de hârtii de studiat, spuse dom-nul Poe.

Privi spre mâncarea din farfurie, iar copiii își dădură seama că nu prea se grăbea să părăsească restaurantul ca să aibă grijă de niște copii bolnavi.

– N-o să vă lăsăm singuri prea mult.

– Alergiile noastre sunt destul de blânde, spuse Violet, scărpinându-și o bubiță roșie.

Se ridică și-și conduse către ieșire frații cu limbile umflate.

– O să stăm în pat o oră sau două, timp în care voi vă puteți termina prânzul în liniște. După ce terminăți de sem-nat hârtiile, Căpitanul Pungaș poate veni să ne ia.

Singurul ochi al Căpitanului Pungaș deveni mai strălucitor decât îl văzuse vreodată Violet.

– Bine, răspunse el. Voi veni să vă iau foarte, foarte curând.

– La revedere copii, spuse domnul Poe. Sper că vă veți simți bine în cel mai scurt timp. Știi, Căpitane Pungaș, am pe cineva la serviciu care are niște alergii cumplite. Vai, îmi amintesc o dată...

– Plecați așa de repede? îi întrebă Larry pe copii pe când aceştia se îmbrăcau.

Vântul bătea mai tare şi începuse burnița, semn că Uraganul Urman se apropia din ce în ce mai tare de Lacul Lacrymose. Dar chiar şi aşa, cei trei frați ardeau de nerăbdare să părăsească restaurantul Clovnul Nerăbdător, nu doar din cauza restaurantului garnisit – cuvântul „garnisit" înseamnă aici „plin de baloane, lumini şi chelneri insuportabili" – cu baloane, lumini şi chelneri insuportabili. Frații ştiau că nu câştigaseră foarte mult timp şi nu vroiau să irosească nici o secundă.

CAPITOLUL VIII

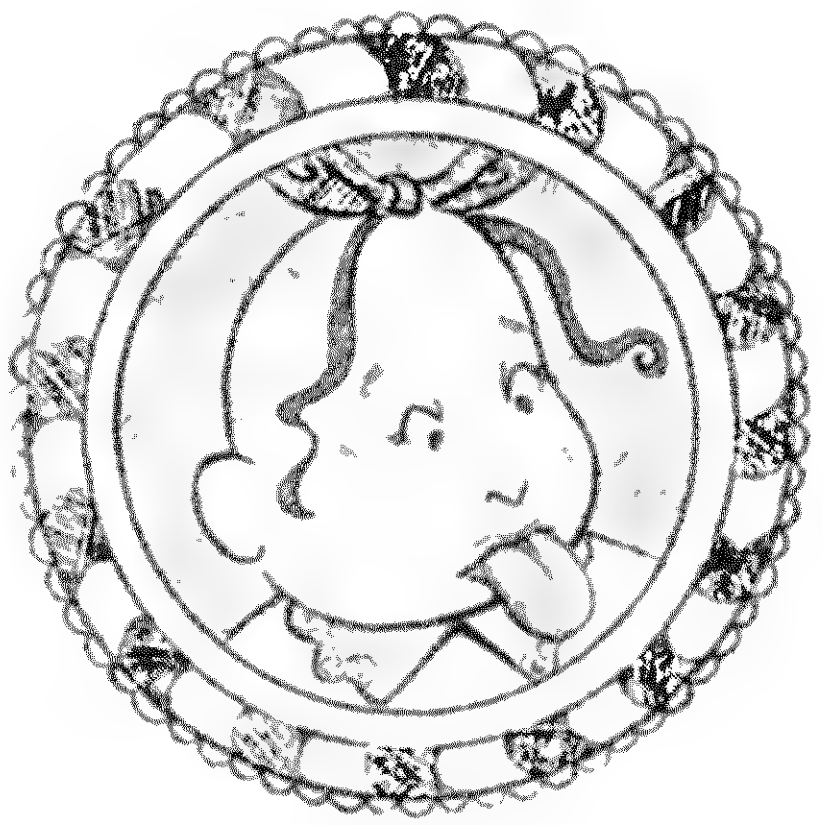

Când ai limba umflată din cauza unei alergii, e greu să te faci înțeles de cei din jur.

– Bla, bla, bla, bla, bla, spuse Klaus când copiii coborâră din taxi îndreptându-se către ușa scorojită a mătușii Josephine.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, spuse Violet, scărpinându-și o bubiță de pe gât care avea exact forma statului Minnesota.

– *Bla, bla, bla, bla, bla,* repetă Klaus sau poate că încercase

să spună altceva, deşi n-am nici cea mai vagă idee.

– Lasă, lasă, spuse Violet deschizând uşa şi împingându-şi fraţii înăuntru. Acum ai timp să-ţi dai seama de lucrul ăla care te-a preocupat.

– Bla, bla, bla, bolborosi Klaus.

– Tot nu înţeleg, spuse Violet.

Îi scoase haina lui Sunny, iar apoi pe a ei şi le trânti pe podea. De obicei, hainele se aşază pe un umeraş, sau se pun într-un dulap, dar urticaria este destul de iritantă ca să-ţi mai pese de astfel de lucruri.

– Presupun că ţi-ai exprimat acordul, Klaus. Acum, dacă n-ai nevoie de noi, o să merg cu Sunny să facem o baie cu bicarbonat de sodiu, ca să ne mai treacă urticaria.

– Bla! strigă Sunny. Ar fi vrut să strige „Gans!", care însemna „Bine, pentru că urticaria asta a început să mă scoată din minţi!"

– Bla, spuse Klaus, încuviinţând cu tărie şi îndreptându-se în grabă către hol.

Klaus nu se dezbrăcase de haină, dar nu din cauza alergiei. Ci pentru că mergea într-un loc răcoros.

Când Klaus deschise uşa bibliotecii, fu surprins să vadă cât de mult se schimbase. Vântul stârnit de uraganul ce se apropia spulberase şi ultimele rămăşiţe din fereastră, iar ploaia căzuse pe câteva dintre fotoliile confortabile ale mătuşii Josephine, lăsând pete mari şi întunecate. Câteva cărţi căzuseră de pe rafturi, fuseseră azvârlite pe fereastră şi înghiţite de ape. Nu exista privelişte mai tristă decât cea a cărţilor distruse, dar Klaus n-avea timp să se întristeze. Ştia că teribilul Căpitan Pungaş va veni să-i ia în orice moment, aşa că trebuia să se apuce de lucru. Mai întâi scoase din buzunar biletul mătuşii Josephine şi-l puse pe masă, fixându-l cu nişte cărţi, ca să nu fie luat de vânt. Apoi traversă repede camera şi începu să citească marginile cărţilor căutând titluri. Alese trei: *Reguli importante ale gramaticii şi punctuaţiei*, *Manualul con-*

jugării verbelor şi *Scrierea corectă a tuturor cuvintelor din limba engleză care au existat vreodată.* Fiecare carte era la fel de grea ca un pepene, iar Klaus se îndoi puţin sub greutatea lor, în timp ce le căra. Cu un *buf* puternic le aruncă pe masă.

– Bla bla bla, bla bla bla bla, murmură el, luând un creion şi apucându-se de lucru.

Biblioteca este un loc foarte bun să lucrezi după-amiezele, dar nu dacă fereastra a fost spartă şi se apropie un uragan. Vântul era din ce în ce mai rece şi ploua din ce în ce mai tare, iar camera devenea tot mai neprimitoare. Dar lui Klaus nu-i păsa. Deschise toate cărţile şi făcu însemnări abundente – cuvântul „abundente" înseamnă aici „multe" – oprindu-se doar pentru a încercui câteva părţi scrise de mătuşa Josephine. Afară începu să tune şi casa se cutremura de fiecare dată, dar Klaus continua să dea paginile şi să scrie. Apoi, în timp ce începu să fulgere,

se opri şi privi îndelung biletul, încruntându-se. Într-un târziu, scrise două cuvinte în partea de jos a biletului mătuşii Josephine, concentrându-se atât de tare încât atunci când Violet şi Sunny intrară în bibliotecă şi-l strigară, aproape că sări de pe scaun.

– Bla speriat! strigă el, cu inima aproape ieşindu-i din piept şi limba puţin dezumflată.

– Îmi pare rău, spuse Violet. N-am vrut să te sperii.

– Bla bla făcut bla bicarbonat de sodiu? întrebă el.

– Nu, răspunse Violet. N-am făcut baie cu bicarbonat de sodiu. Mătuşa Josephine n-are bicarbonat de sodiu, pentru că nu folosea niciodată cuptorul. Am făcut o baie simplă. Dar nu contează asta, Klaus. Ce-ai făcut *tu* aici, în camera asta îngheţată? De ce ai încercuit atâtea cuvinte pe biletul mătuşii?

– A blaibii gramatică, răspunse el, arătând înspre cărţi.

– Bla? strigă Sunny, vrând probabil să spună „Glu?" care

însemna „De ce pierzi timp prețios studiind gramatica?”

– Blantru că, explică Klaus nerăbdător, cred bla Josephine ne-a lăsat un mesaj bla bilet.

– Era nefericită şi s-a aruncat pe fereastră, spuse Violet tremurând. Ce alt mesaj ar mai putea fi?

– Sunt prea multe greşeli de gramatică în bla, răspunse Klaus. Mătușa Josephine iubea gramatica şi n-ar fi făcut atâtea greşeli de gramatică dacă n-ar fi avut un motiv bla. Aşa că asta am făcut bla – am numărat greşelile de gramatică.

– Bla, spuse Sunny, care probabil că însemna „Continuă, te rog, Klaus.”

Klaus îşi şterse câteva picături de apă de pe ochelari şi îşi privi notițele.

– Știm deja că bla prima propoziție foloseşte greşit cuvântul „sa”. Cred că a făcut acest lucru ca să ne atragă atenția. Dar priviți a doua blapoziție. „Inima mea e la fel de rece ca peatra şi viața mea e de nisuportat”.

– Iar cuvântul corect este „nesuportat”, spuse Violet. Ne-ai mai spus asta.

–Bla cred că-s mai multe, răspunse Klaus. „Inima mea e la fel de rece ca peatra” nu-i corect. Ar fi trebuit să spună „ca piatra”.

– E adevărat, spuse Violet.

–Cred că mătușa a vrut să spună „rece ca piatra”, spuse Klaus.

– Bine, deci avem *rece ca piatra* şi *nesuportat.* Asta nu-mi spune nimic, spuse Violet.

– Nici mie, răspunse Klaus. Dar priveşte bla partea care urmează. „Poate copiii voştri nu veți înțelege viața tristă a unei vădalne”. Noi n-avem copii.

–Şi asta e adevărat, spuse Violet. Nu intenționez să am copii până când nu voi avea vârsta potrivită.

–Atunci de ce ar spune mătușa „copiii voştri”? Cred că a vrut să spună *voi* copii. şi am căutat cuvântul „vădalnă” în *Scrierea corectă a tuturor cuvintelor din limba engleză care au existat vreodată.*

– De ce? întrebă Violet. Ştii deja că e un termen extravagant pentru cuvântul văduvă.

– *Este* un termen blavagant pentru văduvă, răspunse Klaus, dar se scrie V-Ă-D-A-N-Ă. Mătuşa Josephine a mai adăugat un L.

– Rece ca *piatra*, spuse Violet numărând pe degete, *nesuportat*, *voi* copii şi un L în vădană. Nu prea sună a mesaj, Klaus.

– Lasă-mă să termin, răspunse Klaus. Am descoperit şi alte greşeli grablaticale. Când a scris „sau ce m-a împins la unor act disberat", a vrut să spună „la un act", iar cuvântul „disberat", desigur se scrie cu p.

– Coik! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Când mă gândesc la toate astea ameţesc!"

– Şi eu, Sunny, spuse Violet, ridicând-o pe sora ei şi aşezând-o pe masă. Dar lasă-l să termine.

– Mai sunt doar bla, spuse Klaus, ridicând două degete.

Prima, spune despre Căpitanul Pungaş că „ este un bărbat onorabil", în loc să spună „ este un bărbat onorabil". Iar în ultima frază mătuşa Josephine a scris „Vă rog să vă amintiţi cu drag de mine, chiar dacă era făcut acest lucru îngrozitor", dar potrivit *Manualului conjugării verbelor*, ar fi trebui să scrie „chiar dacă *am* făcut acest lucru îngrozitor".

– Şi ce? întrebă Violet. Ce înseamnă toate aceste greşeli?

Klaus zâmbi arătându-le surorilor cele două cuvinte pe care le scrisese în josul biletului.

– Pietrelor, citi el cu voce tare.

– Pietrelor ve? întrebă Sunny, vrând să spună „Pietrelor ce?"

– Peştera Pietrelor, repetă Klaus. Dacă iei toate literele implicate în greşelile de gramatică, asta vei obţine.

– Priviţi: P-I de la piatra, E de la nesuportat. T-R de la copiii voştri, E din înţelege, L din vădană. O-R de la un. P de

la disperat. E-Ş-T-E în loc de este. Şi R-A din era. Aşa am ajuns la Peştera Pietrelor. Nu vă daţi seama? Mătuşa Josephine ştia că face greşeli de gramatică şi mai ştia că ne vom da seama de ele. Ne-a lăsat un mesaj, iar mesajul este Peştera...

Klaus fu întrerupt de o pală de vânt care intră prin fereastra sfărâmată şi zgudui biblioteca din temelii, de parcă ar fi fost nişte maracas, un cuvânt care descrie instrumentele zornăitoare de percuţie folosite în muzica latino-americană. Toate lucrurile din cameră începură să zdrăngănească în clipa când vântul zbură printre ele. Scaunele se ridicară în aer şi se prăbuşiră pe podea, cu picioarele în sus. Rafturile cu cărţi zdrăngăniră atât de tare încât unele dintre cele mai grele cărţi din colecţia mătuşii se prăbuşiră în bălţile de apă de ploaie de pe podea. Iar când un fulger brăzdă cerul întunecat, orfanii Baudelaire se aruncară la pământ.

– Hai să ieşim de-aici! încercă Violet să se facă auzită

prin zgomotele tunetelor, apucându-și frații de mână.

Vântul bătea atât de tare, încât fraților li se părea că urcă un deal extrem de abrupt, nu că se îndreaptau către ușa bibliotecii. Orfanii aproape că-și pierduseră răsuflarea când închiseră în urma lor ușa bibliotecii, tremurând pe hol.

– Biata mătușă Josephine, spuse Violet. Biblioteca ei este distrusă.

– Dar trebuie să mă întorc acolo, spuse Klaus, ținând biletul în mână. Tocmai am aflat ce a vrut să spună mătușa cu Peștera Pietrelor. Avem nevoie de o bibliotecă pentru a afla mai multe.

– Nu de biblioteca aia, sublinie Violet. Toate cărțile de acolo erau de gramatică. Ne trebuie cărți despre Lacul Lacrymose.

– De ce? întrebă Klaus.

– Pentru că pot să pun pariu cu tine că acolo este

Peştera Pietrelor, răspunse Violet. În Lacul Lacrymose. Ţii minte când a spus că ştie toate insulele şi toate peşterile? Pun pariu că Peştera Pietrelor este una dintre ele.

– Dar de ce ar fi mesajul ei secret despre o peşteră? întrebă Klaus.

– Ai fost atât de ocupat cu descifrarea mesajului, răspunse Violet, încât n-ai înţeles ce înseamnă. Mătuşa Josephine nu e moartă. Vrea ca ceilalţi oameni *să o creadă* moartă. Dar a vrut să ne spună *nouă* unde se ascunde. Trebuie să-i găsim cărţile despre Lacul Lacrymose şi să aflăm unde este Peştera Pietrelor.

– Dar mai întâi trebuie să aflăm unde sunt cărţile, spuse Klaus. Ne-a spus că le ţine ascunse undeva, ţii minte?

Sunny strigă ceva aprobator, dar fraţii ei nu auziră ce anume, din cauza unui tunet.

– Să vedem, spuse Violet. Unde ai ascunde ceva de care n-ai vrea să dea nimeni cu ochii?

Orfanii Baudelaire tăcură, gândindu-se la locurile în care-şi ascunseseră lucrurile pe care nu vroiau să le vadă, în casa părinţilor. Violet se gândi la armonica automată, pe care o inventase şi care făcea un zgomot atât de groaznic, încât trebuise să o ascundă, ca să nu se gândească la greşeală. Klaus se gândi la o carte despre Războiul franco-prusac, care era atât de greu de citit, încât o ascunsese ca să nu trebuiască să-şi amintească tot timpul că nu era destul de mare ca s-o citească. Iar Sunny se gândi la câteva pietre care erau prea tari pentru dinţii ei ascuţiţi şi la cum le ascunsese, astfel încât fălcile ei să nu mai tânjească după ele. Fraţii se gândiră la ascunzătoarea pe care o aleseseră.

– Sub pat, spuse Violet.

– Sub pat, încuviinţă Klaus.

– Seeka it, încuviinţă şi Sunny şi, fără nici un cuvânt, cei trei alergară către camera mătuşii Josephine.

De obicei, nu e politicos să intri în camera cuiva fără să bați la ușă, dar poți face o excepție dacă persoana este moartă, sau pretinde că e moartă, iar frații Baudelaire intrară direct. Camera mătușii Josephine semăna cu cea a fraților Baudelaire, cu un așternut bleumarin și o grămadă de cutii de conserve în colț. Avea o fereastră micuță, care dădea spre dealul scăldat de ploaie, și o grămadă de cărți de gramatică pe noptieră, cărți pe care mătușa Josephine nu începuse încă să le citească și, vă spun cu tristețe, nici nu avea să le citească vreodată. Dar singura parte din cameră care-i interesa pe copii era dedesubtul patului, iar cei trei îngenuncheară și priviră.

Se părea că mătușa Josephine avea o mulțime de lucruri pe care nu mai vroia să le vadă. Sub pat se aflau câteva oale și ulcele pe care nu vroia să le vadă pentru că-i aminteau de aragaz. Mai erau și niște șosete urâte, pe care i le dăruise cineva și care erau prea urâte pentru a fi privite. Copiii priviră cu tristețe o fotografie a unui bărbat drăguț, cu o mulțime de biscuiți într-o mână și cu buzele țuguiate de

parcă ar fi fluierat. Era Ike, iar orfanii ştiau că mătuşa Josephine pusese fotografia acolo pentru că se întrista prea tare când o vedea. Dar, în spatele celei mai mari oale era un maldăr de cărţi, iar copiii se întinseră imediat după ele.

– *Fluxul şi refluxul Lacului Lacrymose*, spuse Violet citind titlul din partea de sus a cărţii. Asta nu ne e de ajutor.

– *Nisipurile din Lacul Lacrymose*, spuse Klaus, citind-o pe următoarea. Nici asta nu ne e de folos.

– *Păstrăvii din Lacul Lacrymose*, citi Violet.

– *Istoria regiunii Docului lui Damocles*, citi şi Klaus.

– *Ivan Lacrymose – explorator*, citi Violet.

– *Din ce este făcută apa*, citi Klaus.

– *Atlasul Lacului Lacrymose*, spuse Violet.

– Atlas? E perfect! strigă Klaus. Un atlas este o carte cu hărţi!

Afară fulgeră şi începu să plouă şi mai tare, picăturile căzând pe acoperiş de parcă cineva ar fi aruncat cu bucăţi

de marmură. Fără nici un cuvânt, cei trei Baudelaire deschiseră atlasul şi începură să-l răsfoiască. Văzură hărți după hărți despre lac, dar nu găsiră nimic despre Peştera Pietrelor.

– Cartea asta are patru sute şaptezeci şi opt de pagini! exclamă Klaus, privind ultima pagină a atlasului. Ne va lua o veşnicie să găsim Peştera Pietrelor.

– N-avem o veşnicie, spuse Violet. Căpitanul Pungaş probabil că este în drum spre noi. Foloseşte indexul alfabetic de la sfârşit. Caută „Pietrelor".

Klaus răsfoi până la indexul alfabetic, care sunt sigur că ştiți că este o listă în ordine alfabetică a tuturor lucrurilor conținute de cartea respectivă, cu pagina la care le găseşti. Klaus trecu în revistă cuvintele din indexul alfabetic, murmurând:

– Capul Crapului, Culmile Camuflate, Golful Condiment, Insula Chartreuse, Peştera Pietrelor – uite!

Peştera Pietrelor, pagina o sută patru.

Repede, Klaus trecu la pagina respectivă şi privi harta detaliată.

– Peştera Pietrelor, Peştera Pietrelor, unde este?

– Uite-o! arătă Violet un punct micuţ pe hartă, marcat *Peştera Pietrelor*. Chiar vizavi de Docul lui Damocles şi la vest de Farul Frumos. Hai să mergem.

– Să mergem? întrebă Klaus. Cum o să traversăm lacul?

– Cu Feribotul Fantomă, răspunse Violet, arătând o linie mică punctată pe hartă. Uite, feribotul merge chiar la Farul Frumos, iar de acolo o luăm pe jos.

– O să mergem pe jos până la Docul lui Damocles pe ploaia asta? întrebă Klaus.

– N-avem de ales, răspunse Violet. Trebuie să vedem dacă mătuşa Josephine este încă în viaţă, altfel Căpitanul Pungaş va pune mâna pe noi.

– Sper că este..., începu Klaus, dar se opri şi arătă pe fereastră. Priviţi!

Violet şi Sunny priviră. Fereastra dormitorului mătuşii Josephine dădea spre deal, iar orfanii văzură unul dintre stâlpii de metal care sprijinea casa ca să nu cadă în lac. Dar îşi dădură seama că stâlpul era în mare parte distrus din cauza furtunii. Avea o urmă mare şi neagră, fără îndoială de la fulger, iar vântul îndoise stâlpul sub forma unei curbe neregulate. În timp ce furtuna vuia în jurul lor, orfanii priveau stâlpul care încerca să rămână prins.

– Tafca! strigă Sunny, care însemna „Trebuie să plecăm de aici *chiar acum*!"

– Sunny are dreptate, spuse Violet. Ia atlasul şi hai să mergem.

Klaus înşfăcă *Atlasul Lacului Lacrymose*, încercând să nu se gândească la ce ar fi putut să se-ntâmple dacă ar mai fi răsfoit paginile cărţii şi nu s-ar fi uitat pe fereastră. Când

tinerii se ridicară, vântul ajunse la o viteză ameţitoare, o expresie care aici înseamnă „scutură casa din temelii şi-i trimise pe orfani la podea". Violet căzu pe una din margini-le patului şi se lovi la genunchi. Klaus ateriză pe radiatorul rece şi se lovi la picior. Iar Sunny căzu pe grămada de cutii de conserve şi se lovi peste tot. Camera părea că se înclină într-o parte, în timp ce orfanii se chinuiau să se ridice.

– Haideţi! strigă Violet, ridicând-o pe Sunny.

Orfanii o luară la goană pe hol către uşa de la intrare. Căzuse o bucată de tavan, iar ploaia curgea pe covor, udându-i pe copii. Casa se mai înclină puţin, iar copiii căzură din nou pe podea. Casa mătuşii Josephine era gata să se desprindă de pe deal.

– Haideţi! ţipă Violet, iar orfanii o luară din nou la goană pe hol, alunecând în băltoace şi împiedicându-se înspăimântaţi. Klaus fu primul care ajunse la uşă, deschizând-o chiar când casa se înclină cu un sunet teribil, groaznic.

– Haideți! strigă din nou Violet, iar orfanii se târâră dincolo de ușă pe deal, ghemuindu-se în ploaia înghețată. Erau înghețați. Erau înspăimântați. Dar scăpaseră.

Am avut parte de multe întâmplări uimitoare în lunga şi agitata mea viață. Am văzut o serie de coridoare construite în întregime din cranii umane. Am văzut un vulcan erupând şi trimițând un şuvoi de lavă către un sătuc. Am văzut o femeie pe care o iubeam luată de un vultur imens şi dusă în cuibul său din munte. Dar încă nu-mi pot imagina senzația pe care o ai la vederea casei mătuşii Josephine prăvălindu-se în Lacul Lacrymose. După informațiile mele, cei trei copii priviră muți de uimire cum uşa scorojită se trânti şi începu să se mototolească, aşa cum mototoleşti o foaie de hârtie până când ia forma unei mingiuțe. Mi s-a spus că cei trei frați s-au îmbrățişat şi mai tare când au auzit zgomotul puternic şi asurzitor făcut de casă în momentul desprinderii de marginea dealului. Dar nu vă

pot spune cum este să privești întreaga prăvălindu-se de la înălțime și lovind apele întunecate și furioase ale lacului de dedesubt.

CAPITOLUL IX

Serviciul Poştal al Statelor Unite are un moto. Acesta este: „Nici ploaia, nici lapovița și nici zăpada nu va opri livrarea efectelor poștale”. Toate acestea înseamnă că, atunci când vremea este potrivnică, iar poștașul vrea să stea să bea o ceașcă de cafea, el sau ea trebuie să se

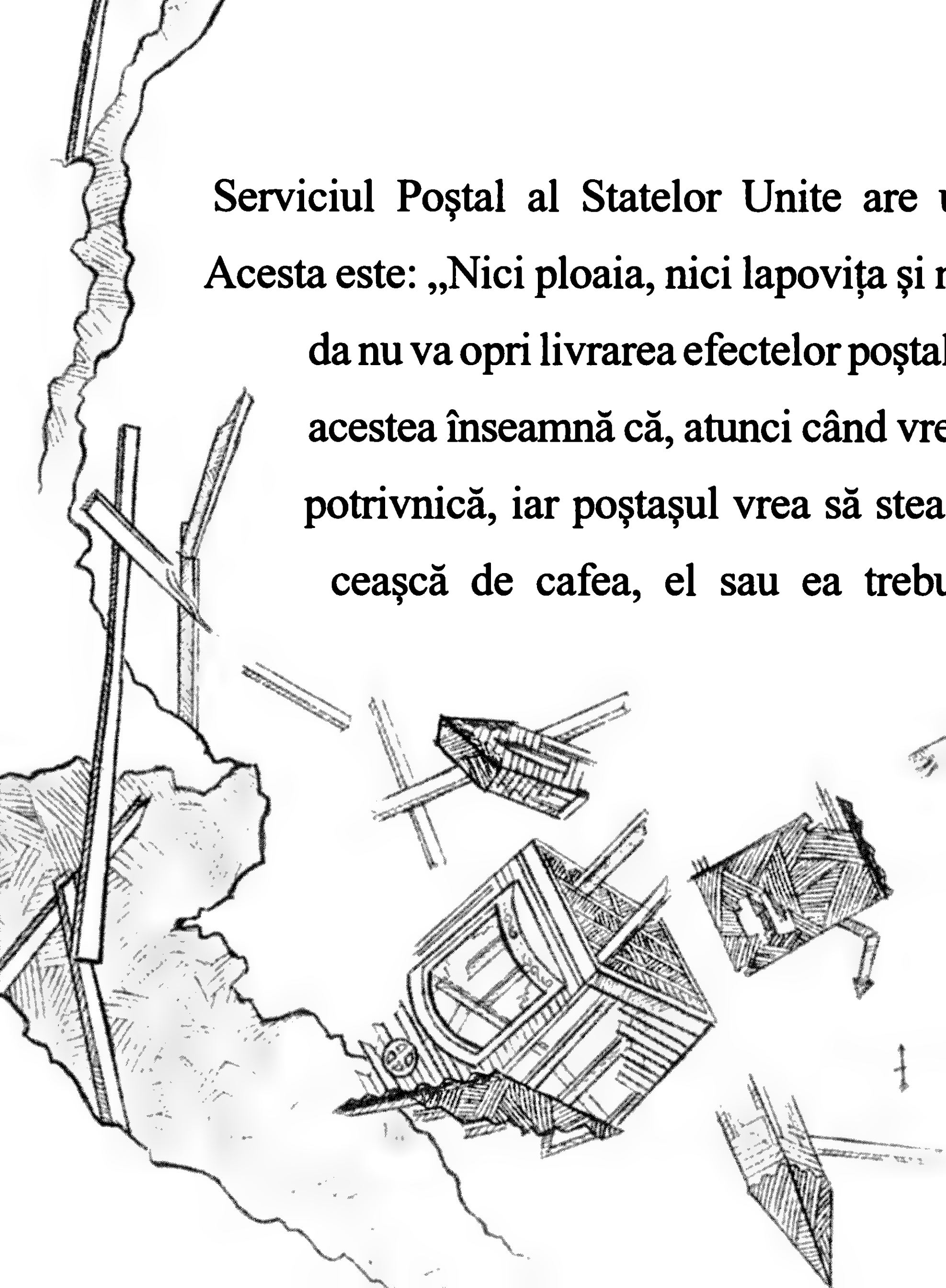

înfofolească şi să iasă din casă pentru a livra poşta. Serviciul Poştal al Statelor Unite nu s-a gândit că furtunile cu gheaţă ar putea interveni în buna desfăşurare a activităţilor sale.

Orfanii Baudelaire fură uimiţi să afle că Feribotul Fantomă nu avea o astfel de politică. Violet, Klaus şi Sunny îşi croiseră cu dificultate drum pe deal. Furtuna se întetea, iar copiii îşi dădeau seama că vântul şi ploaia nu vroiau nimic altceva decât să-i ia şi să-i arunce în apele învolburate ale Lacului Lacrymose. Violet şi Sunny nu avuseseră timp să-şi ia hainele, aşa că purtau pe rând haina lui Klaus, în timp ce mergeau pe drumul inundat. O dată sau de două ori trecu o maşină, iar cei trei fraţi trebuiră să se ascundă în tufişurile pline de noroi, de teama Căpitanului Pungaş care ar fi putut veni să-i ia. Când ajunseră la Docul lui Damocles, le clănţăneau dinţii, iar picioarele erau atât de îngheţate, încât de-abia îşi mai

puteau simți degetele, iar semnul de ÎNCHIS de pe casa de bilete a Feribotului Fantomă fu mai mult decât puteau suporta.

– E *închis*! strigă Klaus cu o voce disperată și puternică pentru a se face auzit prin zgomotul făcut de Uraganul Urman. Cum o să ajungem la Peștera Pietrelor?

– Va trebui să așteptăm până deschide, răspunse Violet.

– Dar nu vor deschide până când nu va trece furtuna, remarcă Klaus, și până atunci Căpitanul Pungaș ne va fi găsit și ne va fi dus departe de aici. Trebuie să ajungem cât mai repede la mătușa Josephine.

– Nu știu cum am putea, spuse Violet, tremurând. Atlasul spune că peștera este de partea cealaltă a lacului, iar noi nu puteam *înota* atâta distanță pe vremea asta.

– Entro! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Și nici n-avem destul timp să mergem pe lângă mal."

– Trebuie să mai fie şi alte bărci pe lac, spuse Klaus, în afară de feribot. Bărci cu motor sau bărci de pescuit, sau... Se opri, iar ochii lui se întâlniră cu cei ai surorii lui. Cei trei orfani se gândeau la acelaşi lucru.

– Sau *bărci cu pânze*, termină Violet propoziţia. Bărcile cu pânze de închiriat ale Căpitanului Pungaş. Spunea că sunt exact la Docul lui Damocles.

Orfanii Baudelaire stăteau sub streaşina casei de bilete a feribotului şi priveau spre capătul îndepărtat al docului părăsit, unde văzură o poartă de metal foarte înaltă cu ţepi de metal în partea de sus. De poarta metalică atârna o firmă cu câteva cuvinte pe care nu le puteau citi, iar lângă firmă se găsea o cabană micuţă, care de-abia se vedea prin ploaie, cu o lumină pâlpâind în fereastră. Copiii priviră cu groaza în suflet. Să mergi la firma de închirieri de bărci cu pânze a Căpitanului Pungaş era ca şi cum ai fi intrat în vizuina leului ca să scapi de el.

– Nu putem merge acolo, spuse Klaus.

– N-avem încotro, răspunse Violet. Căpitanul Pungaş nu-i acolo, pentru că este ori pe drum către casa mătuşii Josephine, ori încă la restaurantul Clovnul Nerăbdător.

– Dar oricine-ar fi acolo, spuse Klaus arătând spre lumina care pâlpâia, nu ne va lăsa să închiriem una dintre bărcile cu pânze.

– N-au de unde să ştie că suntem cei trei Baudelaire, răspunse Violet. Vom spune persoanei de acolo că suntem copiii familiei Jones şi că vrem să ne plimbăm cu barca.

– În mijlocul unui uragan? întrebă Klaus. Nu ne vor crede.

– O să ne creadă, spuse Violet determinată, un cuvânt care aici înseamnă „ca şi cum ar fi crezut, cu toate că nu era sigură", şi-i conduse pe fraţii ei către cabană. Klaus strânse la piept atlasul, iar Sunny care era îmbrăcată cu haina lui Klaus o strânse în jurul corpului, şi în curând cei

trei frați stăteau tremurând sub semnul pe care se putea citi: FIRMĂ DE ÎNCHIRIERI BĂRCI CU PÂNZE – FIECARE BARCĂ ARE VELA S-A. Dar poarta de metal era încuiată, iar frații Baudelaire rămaseră pe loc, aşteptând cu nerăbdare să intre în cabană.

– Hai să aruncăm o privire, şopti Klaus, arătând spre fereastra care era prea sus pentru el sau Sunny.

Ridicându-se pe vârfuri, Violet privi pe fereastra cabanei şi dintr-o singură privire îşi dădu seama că nu puteau cu nici un chip să închirieze vreo barcă.

Cabana era foarte mică, fiind loc doar pentru un singur birou şi un singur bec, care dădea o lumină slabă. Dar la birou, adormită pe un scaun era o creatură atât de mare încât părea o picătură enormă, sforăind cu o sticlă de bere într-o mână şi o legătură de chei în cealaltă. Când sforăia, sticla se mişca, cheile zdrăngăneau, iar uşa se deschidea puţin cu un scârţâit, dar, deşi zgomotele erau înfricoşătoare,

nu ele erau acelea care o speriau pe Violet. Violet era speriată pentru că nu putea să-şi dea seama dacă creatura era bărbat sau femeie. Nu sunt prea mulţi oameni ca acela pe lume, iar Violet ştia cine era. Poate că ai uitat de camarazii malefici ai Contelui Olaf, dar orfanii îi văzuseră în carne şi oase – o mulţime de carne, în cazul acestui camarad – şi-şi aminteau de toţi, în cele mai dezgustătoare detalii. Acei oameni erau nepoliticoşi, ticăloşi şi făceau orice le-ar fi spus Contele Olaf – sau, în acest caz, Căpitanul Pungaş – să facă, iar orfanii n-aveau de unde să ştie când ar fi putut apărea. Iar acum, apăruse unul, chiar acolo în cabană, periculos, perfid şi sforăind.

Pe faţa lui Violet trebuie să se fi citit dezamăgirea, pentru că, de îndată ce se privi înăuntru, Klaus o întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Vreau să spun în afară de Uraganul Urman, de mătuşa Josephine, care şi-a înscenat propria moarte, şi de Căpitanul Pungaş care este pe urmele noastre.

– Unul dintre camarazii Contelui Olaf e în cabană, răspunse Violet.

– Care dintre ei? întrebă Klaus.

– Cel care nu arată nici ca o femeie, nici ca un bărbat, răspunse Violet.

Klaus se cutremură.

– Ăla-i cel mai înfricoşător.

– Nu sunt de acord, spuse Violet. Chelul e cel mai înfricoşător.

– Şsss! şopti Sunny, vrând probabil să spună „Hai să discutăm altă dată despre asta."

– Te-a văzut? întrebă Klaus.

– Nu, răspunse Violet. Doarme. Dar are în mână un set de chei. Pun pariu că o să avem nevoie de ele ca să deschidem poarta şi să luăm o barcă.

– Vrei să spui că o să furăm o barcă? întrebă Klaus.

– N-avem de ales, răspunse Violet. Să furi este, desi-

gur, un delict, şi un lucru extrem de nepoliticos. Dar, ca multe lucruri nepoliticoase, este scuzabil în anumite situații. Să furi nu se iartă dacă, de exemplu, ești într-un muzeu, te hotărăşti să furi un tablou care ți-ar înfrumuseța casa, îl iei pur şi simplu de acolo şi pleci cu el. Dar dacă ai fi foarte, foarte flămând şi n-ai avea de unde să faci rost de bani, ai putea fi iertat, dacă ai lua tabloul acasă şi l-ai mânca.

– Trebuie să ajungem la Peştera Pietrelor cât de repede putem, continuă Violet, iar singurul lucru pe care-l putem face este să furăm o barcă.

– Ştiu asta, răspunse Klaus, dar cum o să luăm cheile?

– Nu ştiu, admise Violet. Uşa cabanei scârțâie şi mi-e frică că, dacă o vom deschide mai tare, o să-l trezim.

– Ai putea intra pe fereastră, spuse Klaus, cocoțându-te pe umerii mei. Sunny ar putea sta de pază.

– Da' unde este Sunny? întrebă neliniştită Violet.

Violet şi Klaus se uitară în jos şi văzură haina lui Klaus formând o grămăjoară pe pământ. Priviră către doc, dar singurele lucruri pe care le vedeau erau casa de bilete a Feribotului Fantomă şi apele învolburate ale lacului, întunecându-se în luciul palid al după-amiezei târzii.

– A dispărut! strigă Klaus, dar Violet duse degetul al buze şi se ridică din nou pe vârfuri ca să privească înăuntru. Sunny se târa prin uşa deschisă a cabanei, turtindu-şi corpul ei micuţ atât cât să nu deschidă mai mult uşa.

– E înăuntru, murmură Violet.

– În cabană? întrebă Klaus cu o voce îngrozită. O, nu. Trebuie s-o oprim.

– Se târăşte foarte încet către creatura aia, spuse Violet, fiindu-i frică şi să clipească.

– Am promis părinţilor noştri că o să avem grijă de ea, spuse Klaus. N-o putem lăsa să facă asta.

– Ajunge la inelul cu chei, spuse pe nerăsuflate Violet.

Îl desface cu grijă de pe mâna creaturii.

– Nu-mi mai zice nimic, spuse Klaus, iar cerul fu brăzdat de un alt fulger. Nu, mai bine spune-mi. Ce se mai întâmplă?

– A pus mâna pe chei, spuse Violet. Şi le-a pus în gură. Se târăşte înapoi la uşă. Se strecoară afară.

– A reuşit, spuse uimit Klaus.

Sunny veni târându-se triumfătoare către orfani, cu cheile în gură.

– Violet, a reuşit, spuse Klaus, îmbrăţişând-o pe Sunny, iar în clipa aceea un *bum!* se auzi cu putere pe cer. Violet îi zâmbi lui Sunny, dar zâmbetul îi îngheţă când se uită din nou în cabană. Tunetul îl trezise pe camaradul Contelui Olaf, iar Violet privi cu groază cum creatura se uita la mâna goală în care ar fi trebuit să fie inelul cu chei, apoi la podeaua pe care Sunny lăsase dâre de apă, iar apoi pe fereastră, direct în ochii lui Violet.

– S-a trezit! strigă Violet. S-a trezit! E treaz! Repede, Klaus, deschide poarta şi eu o să-ncerc să-i distrag atenţia.

Fără nici un cuvânt, Klaus luă inelul cu chei din gura lui Sunny şi se grăbi spre poarta de metal. Erau trei chei pe inel – una subţire, una groasă şi o alta cu dinţi lungi ca nişte spini sclipind către ei. Puse atlasul jos şi începu să încerce cheia subţire, chiar când camaradul Contelui Olaf ieşi bâjbâind din cabană.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Violet se opri în faţa creaturii, zâmbindu-i fals.

– Bună ziua, spuse ea, neştiind dacă să spună „domnule" sau „doamnă". Cred că m-am rătăcit pe docul acesta. Ai putea să-mi arăţi drumul către Feribotul Fantomă?

Camaradul Contelui Olaf nu spuse nimic, dar continuă să se târască către orfani. Cheia subţire intră în încuietoare, dar nu se învârti, iar Klaus o încercă pe cea groasă.

– Îmi pare rău, spuse Violet. Nu v-am auzit. Îmi puteți spune...

Fără nici un cuvânt, creatura cât un munte o înșfăcă pe Violet de păr și, cu o mișcare a mâinii, o aburcă pe umărul lui murdar, ca și cum ar fi ridicat un sac. Klaus nu reuși să deschidă poarta nici cu cheia groasă și o încercă pe cea cu dinți, tocmai când creatura o ridică pe Sunny cu cealaltă mână și o ținu sus, ca pe un cornet de înghețată.

– *Klaus!* strigă Violet. *Klaus!*

Nici cheia cu dinți nu se potrivi. De supărare, Klaus începu să zgâlțâie poarta de metal. Violet lovea creatura de la spate, iar Sunny o mușca de încheietură, dar creatura era atât de barbară – un cuvânt care aici înseamnă „incredibil de voinică" – încât copiii îi cauzaseră o durere minimă, o expresie care aici înseamnă „nici un fel de durere". Camaradul Contelui Olaf se îndreptă către Klaus, ținându-le strânse pe cele două surori. Disperat, Klaus încercă din nou cheia subțire și, spre ușurarea lui,

aceasta se roti, iar poarta înaltă de metal se deschise. La doar câțiva metri depărtare se aflau șase bărci legate de marginea docului cu frânghie groasă – bărci care-i puteau duce la mătușa Josephine. Dar Klaus întârziase prea mult. Simți ceva care-l apucă de cămașă și-l ridică în aer. Apoi simți ceva lipicios alunecându-i pe spate și-și dădu seama cu groază că persoana îl ținea în gură.

– Lasă-mă jos! strigă Klaus. Lasă-mă jos!

– Lasă-mă jos! zbieră Violet. Lasă-mă jos!

– Poda rish! țipă Sunny. Poda rish!

Dar creaturii hodorogite nu-i păsa câtuși de puțin de dorințele orfanilor Baudelaire. Cu pași greoi, se întoarse și-i cără pe tineri în cabană. Copiii auziră sunetul făcut de picioarele lui grase pășind prin ploaie, *fleoșc*, *fleoșc*, *fleoșc*. Dar apoi, în loc de *fleoșc* se auzi un *trosc*, când creatura călcă pe atlasul mătușii Josephine, care-i alunecă de sub picioare. Camaradul Contelui Olaf dădu din mâini

ca să-şi păstreze echilibrul, scăpându-le pe Sunny şi pe Violet, iar apoi căzu pe pământ, deschizându-şi surprins gura şi scăpându-l pe Klaus. Orfanii, fiind într-o stare fizică destul de bună, se ridicară în picioare mai repede decât creatura oribilă şi alergară pe poarta deschisă către prima barcă. Creatura se chinui să se ridice şi să-i urmărească pe orfani, dar Sunny rupsese deja frânghia care lega barca de doc. În momentul în care creatura ajunse la poarta de metal cu ţepi, orfanii pluteau deja pe apele învolburate ale Lacului Lacrymose. În lumina slabă a după-amiezei târzii, Klaus şterse urma piciorului creaturii de pe atlas şi începu să-l răsfoiască. Atlasul mătuşii Josephine îi salvase prima oară, arătându-le locul în care se afla Peştera Pietrelor, iar acum îi mai salvase o dată.

CAPITOLUL X

Oamenii care publică această carte au o problemă pe care au discutat-o cu mine. Problema este că cititori ca tine vor citi istoria orfanilor Baudelaire şi vor încerca să imite câteva dintre lucrurile pe care le fac ei. Aşa că, în acest punct al povestirii, pentru a calma editorii – cuvântul „calma" înseamnă aici „să-i opresc să nu-şi smulgă părul din cap de îngrijorare" – permite-mi să-ţi dau un sfat, chiar dacă nu ştiu nimic despre tine.

Sfatul este următorul: Dacă vreodată vrei să ajungi repede la Peştera Pietrelor, în nici un caz să nu furi o barcă şi să încerci să navighezi de-a lungul Lacului Lacrymose în timpul unui uragan, pentru că este foarte periculos, iar şansele de supravieţuire sunt practic nule. Şi nu trebuie sub nici o formă să faci acest lucru, dacă, la fel ca orfanii Baudelaire, cunoşti foarte puţine lucruri despre utilizarea unei bărci cu pânze.

Camaradul Contelui Olaf, care stătea pe doc şi-şi flutura amenințător pumnul în aer, se făcea din ce în ce mai mic, în timp ce vântul purta barca tot mai departe de Docul lui Damocles. Cu Uraganul Urman deasupra lor, Violet, Klaus şi Sunny examinau barca pe care tocmai o furaseră. Era micuță, cu locuri din lemn şi cu veste portocalii şi strălucitoare de salvare pentru cinci persoane. În vârful catargului, un cuvânt care înseamnă „stâlpul înalt din lemn din mijlocul bărcilor" se găsea o velă albă

controlată de o serie de frânghii, iar pe podea zăcea o pereche de vâsle din lemn, pentru cazurile în care nu era vânt. În partea din spate era un fel de levier din lemn, cu un mâner care-l mişca dintr-o parte într-alta, iar sub unul dintre locuri se afla o găleată strălucitoare de metal, ca să scoţi apa din barcă în caz de scurgeri. Mai era şi o prăjină lungă cu o plasă de pescuit la un capăt, o undiţă subţire cu un ac ascuţit în vârf, şi o lunetă, adică un fel de telescop folosit în marină. Cei trei fraţi se străduiră să îmbrace vestele de salvare, în timp ce valurile Lacului Lacrymose îi purtau din ce în ce mai departe de ţărm.

– Am citit o carte despre folosirea unei bărci! ţipă Klaus ca să se facă auzit. Trebuie să folosim vela ca să prindem vântul. Apoi, el ne va împinge unde vrem să mergem.

– Iar acest levier se numeşte cârmă, strigă Violet. Îmi amintesc de când studiam câteva broşuri despre marină.

Cârma controlează direcţia şi conduce de fapt barca. Sunny, treci în spate şi ţine cârma. Klaus, ţine atlasul ca să ne spui unde să mergem, iar eu voi încerca să mânuiesc vela. Cred că, dacă trag de frânghia *asta*, pot să controlez vela.

Klaus răsfoi paginile ude ale atlasului până la pagina 104.

– *Pe acolo!* strigă el, arătând către dreapta. Soarele apune într-acolo, aşa că acolo trebuie să fie vestul.

Sunny alergă în spatele bărcii şi-şi puse mânuţele pe cârmă chiar când un val lovi barca şi o stropi cu spumă.

– Karg tem! strigă ea, vrând probabil să spună „O să mişc cârma în partea *asta*, ca să îndrept barca potrivit recomandărilor lui Klaus".

Ploaia cădea în jurul lor, vântul bătea, iar un val mic plesni o parte a bărcii, dar, spre uimirea orfanilor, barca se îndrepta exact în direcţia în care vroiau să meargă. Dacă te-ai fi întâlnit în acel moment cu cei trei Baudelaire, ţi-ai fi închipuit că vieţile lor erau pline de bucurie şi fericire,

pentru că, deşi erau obosiţi, uzi şi într-un pericol foarte mare, începuseră să râdă triumfători. Erau atât de fericiţi că ceva ieşise bine până la urmă, încât râdeau de parcă erau la circ şi nu în mijlocul unui lac, al unui uragan, al unor necazuri.

În timp ce furtuna se afla chiar deasupra lor, aruncând valuri peste barcă şi fulgerând peste capetele lor, fraţii Baudelaire manevrau bărcuţa pe lacul imens şi întunecat. Violet trăgea de frânghii încolo şi-ncoace ca să prindă vântul, care-şi schimba direcţia, aşa cum se întâmpla de obicei. Klaus se uita în atlas, ca să fie sigur că nu se îndreptau spre Vârtejul Vrăjit sau spre Rocile Răzbunătoare. Iar Sunny ţinea cursul întorcând cârma la fiecare semnal al lui Violet. Şi chiar când seara se transforma în noapte şi era prea târziu să citeşti atlasul, cei trei fraţi văzură o lumină de un roşu pal, sclipind. Orfanii crezuseră întotdeauna că rozul era o culoare mai degrabă

respingătoare, dar, pentru prima dată în viață, se bucurau să o vadă. Asta însemna că barca se apropia de Farul Frumos şi în curând aveau să ajungă la Peştera Pietrelor. Într-un târziu, furtuna se sparse – cuvântul „se sparse" înseamnă aici „se termină", mai degrabă decât „se ruină" sau „își pierdu toți banii" – iar norii se risipiră lăsând loc unei luni aproape pline. Copiii tremurau în hainele lor ude şi priveau fix la valurile lacului, care se calmau, şi la vârtejurile din adâncurile întunecate.

– Lacul Lacrymose este, de fapt, foarte drăguț, spuse Klaus precaut. Nu mi-am dat seama de asta până acum.

– Cind, încuviință Sunny, reglând uşor cârma.

– Probabil că nu ne-am dat seama din cauza mătuşii Josephine, spuse Violet. Ne obişnuiserăm să privim lacul prin ochii ei.

Ridică luneta şi se uită prin ea, văzând țărmul.

– Cred că pot vedea Farul de aici. Este o gaură

întunecată în stânca de lângă el. Trebuie să fie intrarea în Peştera Pietrelor.

Pe măsură ce barca se apropia din ce în ce mai mult, copiii vedeau destul de bine Farul Frumos şi intrarea peşterii de lângă el, dar când priviră mai atenți, nu văzură nici urmă de mătuşa Josephine sau de altă persoană. Pietrele începură să se lovească de fundul bărcii, semn că erau în ape mici, iar Violet sări în apă ca să tragă barca pe țărmul stâncos. Klaus şi Sunny coborâră din barcă şi-şi scoaseră vestele de salvare. Apoi se îndreptară spre intrarea în Peştera Pietrelor şi se opriră neliniştiți. În fața peşterii se afla un semn pe care scria că era de vânzare, iar orfanii nu-şi puteau imagina cine ar putea cumpăra un astfel de loc fantasmagoric – cuvântul „fantasmagoric" înseamnă aici „toate cuvintele înfricoşătoare şi îngrozitoare la care te poți gândi". Intrarea în peşteră era pavată cu pietre ascuțite ca dinții din gura unui rechin. Imediat după

intrare, tinerii observară formațiuni de roci albe ciudate, toate îmbinate şi legate de parcă ar fi fost din lapte praf. Podeaua peşterii era atât de deschisă la culoare şi de prăfuită, de parcă ar fi fost din cretă. Dar nici unul dintre aceste semne nu-i făcură pe copii să se oprească. Ci sunetul care venea din interiorul peşterii. Era un sunet ascuțit ca un vaiet, un sunet fără speranță la fel de ciudat şi înfiorător ca însăşi Peştera Pietrelor.

– Ce e sunetul ăla? întrebă neliniştită Violet.

– Doar vântul, probabil, răspunse Klaus. Am citit undeva că, atunci când vântul trece prin spații mici, ca de exemplu peşterile, poate scoate zgomote ciudate. Nu trebuie să te sperii.

Orfanii nu se mişcară, iar sunetul nu se opri.

– Tot mi-e frică, spuse Violet.

– Şi mie, răspunse Klaus.

– Geni, spuse Sunny târându-se în peşteră.

Probabil că vroia să spună „N-am navigat cu o barcă furată pe Lacul Lacrymose în mijlocul Uraganului Urman doar ca să stăm îngrijorați la marginea peșterii", iar frații ei trebuiră să o urmeze înăuntru. Ecoul vaietului se auzea din ce în ce mai tare prin pereții și formațiunile de roci, iar cei trei frați își dădură seama că nu era vântul. Era mătușa Josephine, care stătea într-un colț al peșterii, plângând cu capul în mâini. Plângea atât de tare încât nici măcar nu-i observă pe cei trei copii intrând în peșteră.

– Mătușă Josephine, spuse Klaus nehotărât. Am ajuns.

Mătușa Josephine privi în sus, iar copiii îi văzură fața udă de lacrimi și albă din cauza peșterii.

– V-ați dat seama, spuse ea, ștergându-și ochii și ridicându-se. Știam eu că vă puteți da seama, spuse ea, îmbrățișându-i pe fiecare dintre copii.

Se uită la Violet, apoi la Klaus și la Sunny, iar orfanii se uitară la ea, dându-și seama că aveau lacrimi în ochi în timp ce-și îmbrățișau tutorele. Parcă nu le venea să creadă

că mătușa lor nu murise și așteptaseră să se convingă cu ochii lor.

– Știam eu că sunteți copii isteți, spuse mătușa Josephine. Știam că o să-mi descifrați mesajul.

– Klaus l-a descifrat, de fapt, spuse Violet.

– Dar Violet a știut să manevreze barca, spuse Klaus. Fără Violet, n-am fi ajuns niciodată aici.

– Iar Sunny a furat cheile, spuse Violet, și a manevrat cârma.

– Bine, mă bucur că ați ajuns, spuse mătușa Josephine. Lăsați-mă să-mi trag răsuflarea și o să vă ajut să aduceți lucrurile.

Copiii se uitară unul la celălalt.

– Ce lucruri? întrebă Violet.

– Păi, bagajele desigur, răspunse mătușa Josephine. Și sper că ați adus și ceva de mâncare, pentru că proviziile pe care le aveam sunt pe terminate.

– N-am adus nimic de mâncare, spuse Klaus.

– Nimic de mâncare? întrebă Josephine. Cum Dumnezeu vreți să trăiți cu mine în peșteră dacă n-ați adus nimic de mâncare?

– N-am venit aici să locuim cu tine, spuse Violet.

Mătușa Josephine își duse mâinile la cap și-și aranjă nervoasă părul.

– Atunci de ce ați venit? întrebă ea.

– Stim! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Pentru că am fost îngrijorați pentru tine!".

– „Stim!" nu e o frază Sunny, spuse ferm mătușa Josephine. Poate că unul dintre frații tăi mi-ar putea explica într-o exprimare corectă de ce sunteți aici.

– Din cauza Căpitanului Pungaș, care a fost cât pe-aci să pună mâna pe noi! țipă Violet. Toată lumea a crezut că ai murit, iar tu ai scris în testament că vrei să ne lași în grija Căpitanului Pungaș.

– Dar m-a forțat să fac asta, suspină mătușa Josephine. În acea noapte, când m-a sunat, mi-a spus că era Contele Olaf.

Mi-a spus că trebuia să scriu un testament prin care să vă las în grija lui. Mi-a spus că, dacă nu scriu ce-mi spune, mă va îneca în lac. Mi-a fost atât de teamă, încât am acceptat imediat.

– De ce n-ai chemat poliția? întrebă Violet. De ce nu l-ai sunat pe domnul Poe? De ce n-ai chemat pe cineva care te-ar fi putut ajuta?

– Știi de ce, spuse supărată mătușa Josephine. Pentru că mi-e teamă să folosesc telefonul. Tocmai mă obișnuisem să răspund. Nu eram nici pe departe gata să folosesc butoanele numerotate. Dar oricum, nu puteam să sun pe nimeni. Am aruncat un scaun pe fereastră și apoi m-am strecurat afară din casă. V-am lăsat biletul ca să știți că nu murisem, dar am pitit mesajul astfel încât Căpitanul Pungaș să nu știe că m-am asc uns de el.

– De ce nu ne-ai luat cu tine? De ce ne-ai lăsat pe toți singuri? De ce nu ne-ai apărat de Căpitanul Pungaș? întrebă Klaus.

– Nu e corect gramatical, zise mătușa Josephine, să spui „ne-ai lăsat pe toți singuri”. Poți spune „ne-ai lăsat pe toți” sau „ne-ai lăsat singuri”, dar nu amestecat. Înțelegi?

Frații Baudelaire se uitară unul la celălalt cu tristețe și furie. Înțeleseră. Înțeleseră că mătușa Josephine era mai preocupată de greșelile de gramatică decât să salveze viețile unor copii. Înțeleseră că era atât de absorbită de propriile temeri, încât nu se gândise deloc la ce s-ar fi putut întâmpla cu ei. Înțeleseră că mătușa Josephine fusese un tutore rău, punându-i pe copii într-un pericol foarte mare. Înțeleseră și-și doriră mai mult decât orice ca părinții lor, care nu fugiseră niciodată și nu-i lăsaseră niciodată singuri, să nu fi fost uciși în acel teribil incendiu care fusese începutul nenorocirilor în viața fraților Baudelaire.

– Destule lecții de gramatică pentru astăzi, spuse mătușa Josephine. Mă bucur să vă văd și sunteți bineveniți

să împărțiți această peșteră cu mine. Nu cred că Pungaşul ne va găsi vreodată aici.

– Nu *stăm aici*, spuse îngrijorată Violet. Ne întoarcem cu barca în oraş şi te luăm cu noi.

– Nici prin cap nu-mi trece, răspunse mătuşa Josephine, folosind o expresie care înseamnă „în nici un caz" şi care n-are nici o legătură cu capul. Mi-e prea frică de Căpitanul Pungaş ca să dau ochii cu el. După tot ce-a făcut, cred că şi vouă vă este frică de el.

– Ne este frică, spuse Klaus, dar dacă vom dovedi că este într-adevăr Contele Olaf, va merge la închisoare. Tu eşti dovada. Dacă-i spui domnului Poe ce s-a întâmplat, atunci Contele Olaf va fi închis, iar noi vom fi în siguranță.

– Puteți să-i spuneți voi dacă vreți, spuse mătuşa Josephine. Eu rămân aici.

– Nu ne va crede decât dacă vii cu noi şi dovedeşti că eşti în viață, spuse Violet.

– Nu, nu, nu, spuse mătuşa Josephine. Mi-e prea frică.

Violet inspiră adânc şi privi spre tutorele ei înfricoşat.

– *Tuturor* ne este frică, spuse ea cu fermitate. Ne-a fost frică din momentul în care l-am întâlnit pe Căpitanul Pungaş la băcănie. Ne-a fost frică atunci când am crezut că te-ai aruncat pe fereastră. Ne-a fost frică să ne provocăm reacţii alergice, ne-a fost frică să furăm o barcă şi ne-a fost frică să navigăm pe lacul ăsta în mijlocul uraganului. Dar nu ne-a oprit nimic.

Ochii mătuşii Josephine se umplură de lacrimi.

– Şi ce pot face dacă sunteţi mai curajoşi decât mine? spuse ea. Nu navighez pe lacul acela. Nu dau nici un telefon. O să rămân aici pentru tot restul vieţii şi nimic din ce veţi spune nu mă va face să mă răzgândesc.

Klaus făcu un pas înainte şi-şi jucă asul din mânecă, o expresie care aici înseamnă că „spuse ceva foarte convingător, păstrat pentru încheierea discuţiei".

– Peştera Pietrelor, spuse el, este de vânzare.

– Şi ce? întrebă mătuşa Josephine.

– Asta înseamnă, răspunse Klaus, că imediat vor apărea anumite persoane care vor dori să o vadă – făcu o pauză – iar acele persoane sunt agenţii imobiliari.

Mătuşa Josephine rămase cu gura deschisă, iar orfanii îi văzură gâtul palid înghiţind în sec.

– În regulă, spuse ea într-un târziu, privind neliniştită în jurul ei, de parcă agenţii imobiliari s-ar fi ascuns în umbre. O să merg cu voi.

CAPITOLUL XI

– O, nu, spuse mătuşa Josephine.

Copiii n-o băgară în seamă. Ameninţătorul Uragan Urman trecuse, iar în timp ce orfanii Baudelaire navigau pe lacul întunecat, se părea că nu mai exista nici un pericol major. Violet mişca vela cu uşurinţă, acum când vântul nu mai sufla cu putere. Klaus se uita înapoi la lumina purpurie a farului şi arăta cu încredere drumul către Docul lui Damocles. Iar Sunny manevra cârma de parcă ar fi fost un

matelot cu experiență. Doar mătușa Josephine era speriată. Purta două veste de salvare în loc de una, iar la fiecare câteva secunde urla „O, nu!”, chiar dacă nu avea loc nimic înspăimântător.

– O, nu, spuse mătușa Josephine, iar de data asta vorbesc serios.

– Ce s-a întâmplat, mătușă Josephine? întrebă obosită Violet.

Barca ajunsese aproape de mijlocul lacului. Apa era încă destul de calmă, farul se mai vedea încă, o luminiță roșiatică în depărtare. Nu era nici un motiv de teamă.

– Vom intra pe teritoriul lipitorilor din Lacrymose, răspunse mătușa Josephine.

– Sunt convins că vom trece în siguranță, spuse Klaus, privind prin lunetă, să vadă dacă Docul lui Damocles intrase în rază. Ne-ai spus că lipitorile sunt inofensive și că atacă numai peștii mici.

– Doar dacă n-ați mâncat de curând, răspunse mătușa.

– Au trecut ore bune de când am mâncat ultima oară, spuse calmă Violet.

– Ultimul lucru pe care l-am mâncat au fost bomboanele de mentă la restaurantul Clovnul Nerăbdător. Era după-amiază, iar acum este miezul nopții.

Mătușa Josephine privi în jos și se mută mai departe de marginea bărcii.

– Dar eu am mâncat o banană, șopti ea, chiar înainte de a veni voi.

– O, nu, spuse Violet.

Sunny nu mai mișca deloc cârma și privi îngrijorată în apă.

– Sunt sigur că nu avem de ce să ne temem, spuse Klaus. Lipitorile sunt animale foarte mici. Dacă am fi fost în apă, am fi avut de ce să ne temem, dar nu cred că ar ataca o barcă. Și poate că Uraganul Urman le-a alungat de pe

teritoriul lor. Pun pariu că nici nu vom vedea vreo lipitoare din Lacrymose.

Klaus crezu că spusese tot, dar în următoarea clipă mai adăugă o propoziție. Aceasta era „Vorbești de lup" – o expresie pe care o folosești când vorbești despre ceva care va apărea imediat. De exemplu, dacă ești la un picnic și spui „Sper că nu va ninge", iar în acel moment începe o ninsoare, ai putea spune, „Vorbești de lup", înainte să strângi pătura și salata de cartofi și să mergi la un restaurant. Dar acum, sunt sigur că poți ghici ce-l făcuse pe Klaus să rostească o asemenea expresie.

– Vorbești de lup, spuse Klaus privind apele lacului. Din apele învolburate se ridicau niște făpturi subțirele, de-abia vizibile în lumina lunii. Siluetele erau puțin mai lungi de un deget, iar la prima vedere se părea că cineva înota în lac și-și mișca degetele pe suprafața apei. Dar cei mai mulți oameni au doar zece degete, iar în câteva

minute apăruseră sute de astfel de făpturi subțirele, șerpuind înfometate din toate părțile înspre barcă. Lipitorile din Lacrymose scoteau un sunet șoptit, în timp ce se deplasau prin apă, de parcă frații Baudelaire ar fi fost înconjurați de oameni care-și murmurau niște secrete îngrozitoare. Copiii priviră în tăcere cum creaturile se apropiau de barcă și se ciocneau ușor de ea. Gurile mici ale lipitorilor se strâmbau la gustul bărcii. Lipitorile sunt oarbe, dar nu proaste, iar cele din Lacul Lacrymose știau că nu mâncau o banană.

– Vezi? spuse neliniștit Klaus, pe când lipitorile continuau să se lovească de barcă. Suntem în siguranță.

– Da, spuse Violet.

Nu se simțea deloc în siguranță, dar așa trebuia să creadă mătușa Josephine.

– Suntem în siguranță.

Ciocnirile lipitorilor continuară, iar zgomotul deveni

mai puternic. Sentimentul de frustrare este o stare emoțională interesantă, pentru că scoate la iveală părțile cele mai rele ale persoanei frustrate. Bebelușii frustrați aruncă mâncarea și fac mizerie. Cetățenii frustrați încearcă să o omoare pe regină și pe rege și să instaureze democrația. Iar fluturii de noapte frustrați se lovesc de becuri și murdăresc lămpile. Dar, spre deosebire de bebeluși, cetățeni și fluturii de noapte, lipitorile sunt cele mai neplăcute. Acum că lipitorile din Lacul Lacrymose deveneau frustrate, cei din barcă erau nerăbdători să vadă ce se va întâmpla când frustrarea va scoate la iveală tot ce era mai rău din lipitori. Pentru un timp, micile lighioane încercară fără succes să mănânce din lemn, dar dinții lor mici nu reușiră decât să scoată un ciocănit neplăcut. Dar apoi, dintr-odată, lipitorile se opriră, iar frații Baudelaire le priviră îndepărtându-se de barcă.

– Pleacă, rosti Klaus cu speranță-n glas.

Dar nu era așa. Când lipitorile ajunseră la o distanță apreciabilă, își rotiră brusc corpurile micuțe și se repeziră către barcă. Cu un *poc!* puternic, lipitorile se loviră toate o dată de barcă, făcând-o să se clatine riscant, un cuvânt care aici înseamnă „într-un fel care aproape îi aruncă pe mătușa Josephine și pe orfanii Baudelaire către infern". Cei patru pasageri erau aruncați de colo-colo și aproape căzură în apele lacului, în care lipitorile se pregăteau din nou de atac.

– Iadec! strigă Sunny, arătând către marginea bărcii.

Iadec nu este corect gramatical, dar până și mătușa Josephine înțelese ce vroise să spună cea mai mică dintre frații Baudelaire „Priviți gaura făcută de lipitori!". Crăpătura era mică, de lungimea unui creion, de grosimea unui fir de păr și era curbată, de parcă barca s-ar fi încruntat către ei. Dacă lipitorile continuau să lovească marginea bărcii, crăpătura avea să se mărească.

– Trebuie să navigăm mai repede, spuse Klaus, sau în cel mai scurt timp barca se va transforma în bucățele.

– Dar viteza depinde de vânt, răspunse Violet. Nu putem să facem vântul să bată mai tare.

– Sunt înspăimântată! strigă mătușa Josephine. Vă rog să nu mă aruncați peste bord!

– Nu te va arunca nimeni peste bord, spuse nervoasă Violet, deși, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar Violet se-nșela.

– Ia o vâslă, mătușă Josephine, Klaus, ia-o pe cealaltă. Dacă folosim vela, cârma *și* vâslele, am putea să ne deplasăm mai repede.

Poc! Lipitorile loviră din nou marginea bărcii, mărind crăpătura și clătinând barca. În urma impactului, una din lipitori fu aruncată peste bord, răsucindu-se de pe-o parte pe alta pe podeaua bărcii, clănțănindu-și dinții de parcă ar fi căutat mâncare. Strâmbându-se, Klaus se apropie atent și încercă să arunce cu piciorul lipitoarea înapoi în apă,

dar aceasta i se prinse de pantof şi începu să mestece din piele. Cu un ţipăt de dezgust, Klaus scutură din picior, iar lipitoarea căzu din nou pe podeaua bărcii, întinzându-şi gâtul şi clănţănind iar din dinţi. Violet apucă prăjina cu plasa de pescuit la un capăt, prinse lipitoarea şi o aruncă în apă.

Poc! Crăpătura se deschise destul de mult ca să permită unui firicel de apă să se strecoare, făcând o băltoacă mică pe fundul bărcii.

– Sunny, spuse Violet, fii atentă la băltoacă. Dacă creşte, ia găleata şi aruncă apa în lac.

– Mofee! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Bineînţeles, că aşa voi face".

Se auzea din nou sunetul acela şoptit, în timp ce lipitorile se pregăteau să mai lovească o dată barca. Klaus şi mătuşa Josephine vâsleau cât de tare puteau, iar Violet aranjă vela şi ţinu plasa în mână, în caz că vreo lipitoare ar ajunge în barcă.

Poc! Poc! De data asta se auziră două zgomote puternice, unul la marginea bărcii, iar celălalt pe fundul ei, care crăpă imediat. Lipitorile se împărțiseră în două tabere, veste bună, dacă ar fi fost un meci de fotbal, dar una rea, dacă erai atacat. Mătușa Josephine țipă de frică. Apa intra acum în barcă prin două locuri, iar Sunny abandonă cârma ca să scoată apa. Klaus se opri din vâslit și ridică vâsla fără un cuvânt. Avea câteva semne mici – opera lipitorilor din Lacul Lacrymose.

– Vâslitul nu ne va fi de nici un ajutor, îi spuse grav Klaus lui Violet. Dacă o să continuăm să vâslim, ne vor mânca vâslele.

Violet o privi pe Sunny târându-se cu găleata plină de apă.

– Vâslitul nu ne va fi de nici un folos, spuse ea. Barca asta se scufundă. Avem nevoie de ajutor.

Klaus privi împrejur la apa liniștită, întunecată și pustie, cu excepția bărcii și a lipitorilor.

– Cine să ne ajute în mijlocul lacului? întrebă el.

– O să facem semne, spuse Violet, băgând mâna în buzunar şi scoţându-şi panglica de păr.

Dându-i plasa de pescuit lui Klaus, îşi legă părul ca să nu-i intre în ochi. Klaus şi Sunny o priviră, ştiind că, dacă-şi lega părul astfel, se gândea la o invenţie, iar acum aveau nevoie disperată de una.

– Aşa, îi spuse mătuşa Josephine lui Violet, închide ochii. Aşa fac şi eu când mi-e frică şi întotdeauna mă simt mai bine când blochez frica.

– Nu blochează nimic, spuse tăios Klaus. Se concentrează.

Klaus avusese dreptate. Violet se concentră cât de tare putu, încercând să găsească cel mai bun mod de a semnaliza după ajutor. Se gândi la alarme. Lanternele şi sirenele erau un mod excelent de a cere ajutor. Deşi orfanii Baudelaire ştiau că, adeseori, pompierii ajungeau prea târziu ca să salveze

vieţile oamenilor, alarmele erau totuşi o invenţie bună, iar Violet se gândi la un mod de a imita alarma folosind materialele din jurul ei. Trebuia să facă un zgomot puternic ca să atragă atenţia cuiva. Şi trebuia să lumineze puternic pentru ca persoana să ştie exact unde se aflau.

Poc! Poc! Cele două tabere de lipitori loviră iar barca în care intră şi mai multă apă. Sunny începu să umple găleata, dar Violet se întinse şi i-o luă din mână.

– Bero? strigă Sunny, vrând probabil să spună „Ai înnebunit?", dar Violet n-avea timp să răspundă „Nu, deloc", aşa că de-abia rosti: „Nu" şi, cu găleata în mână, începu să se urce pe catarg.

Este destul de dificil să te caţeri pe catargul unei bărci, dar e de trei ori mai greu să te caţeri pe catargul unei bărci lovite de o mulţime de lipitori înfometate, aşa că dă-mi voie să-ţi spun că ăsta este un alt lucru pe care n-ar trebui să-l faci sub nici o formă. Dar Violet Baudelaire era un

copil minune, o expresie care aici înseamnă „cineva care putea să se cațere rapid pe catargele unor bărci atacate de lipitori" și în scurt timp ajunse în vârf. Luă găleata și agăță coada de vârful catargului, ca să se poată balansa în toate părțile, la fel ca un clopot într-un turn.

– Nu vreau să te întrerup, strigă Klaus, prinzând în plasă o lipitoare furioasă și aruncând-o cât de departe putu, dar barca asta chiar se scufundă. Te rog, grăbește-te.

Violet se grăbi. Se prinse rapid de o margine a velei, trase aer în piept și se aruncă pe podeaua bărcii. Cum sperase, vela se rupse, încetinindu-i căderea pe fundul bărcii și făcând-o să rămână în mână cu o bucată de material rupt. În barcă era destulă apă, iar Violet se îndreptă spre mătușa Josephine, evitând lipitorile pe care Klaus le scotea din barcă cât de repede putea.

– Am nevoie de vâsla ta, îi spuse Violet, mototolind bucata de velă, și de plasa ta de păr.

– Poți să iei vâsla, răspunse mătușa Josephine, întinzându-i-o. Dar am nevoie de plasa de păr. Îmi ține cocul.

– Dă-i plasa de păr! zbieră Klaus, sărind pe una dintre banchete, în timp ce o lipitoare încerca să-l muște de genunchi.

– Dar mi-e frică să nu-mi intre păr în ochi, se văită mătușa Josephine, chiar când un alt val de lipitori lovi barca.

– N-am timp să mă cert cu tine! strigă Violet. Încerc să fac cumva să scăpăm! Dă-mi plasa de păr acum!

– Expresia corectă, spuse mătușa Josephine, este „să scăpăm cumva" nu „să fac cumva să scăpăm", dar Violet auzise destul.

Întinzându-se şi evitând câteva lipitori înfometate, cel mai mare dintre copiii Baudelaire apucă plasa de păr a mătușii Josephine şi o trase. Înfăşură bucata de velă în plasa de păr, apoi înşfăcă undița şi prinse ghemotocul de cârlig. Arăta de parcă se ducea să prindă nişte peşti care mâncau părți din barcă şi accesorii de păr.

Poc! Poc! Barca se înclină întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Lipitorile aproape că reuşiseră să pătrundă înăuntru. Violet apucă o vâslă şi începu să o frece de marginea bărcii cât de tare putu.

–Ce faci? întrebă Klaus, prinzând trei lipitori dintr-o dată.

– Încerc să creez fricţiune, răspunse Violet. Dacă frec destul de mult cele două bucăţi de lemn, voi crea fricţiune. Fricţiunea dă naştere scânteilor. Când văd o scânteie, dau foc la bucata de velă şi la plasa de păr. Aşa o să am un semnal de alarmă.

– Vrei să dai foc? ţipă Klaus. Dar focul înseamnă un pericol în plus.

– Nu şi dacă-l ridic deasupra capului, folosind undiţa, răspunse Violet. În acelaşi timp, o să lovesc şi găleata, iar zgomotul produs va trebui să atragă atenţia cuiva.

Frecă din ce în ce mai tare vela de marginea bărcii, dar nu făcu nici o scânteie. Tristul adevăr era că lemnul se udase

prea mult din cauza Uraganului Urman şi de la apa din Lacul Lacrymose ca să se poată crea destulă fricţiune pentru a da naştere la o scânteie. Fusese o idee bună, dar Violet îşi dădu seama, în timp ce freca din ce în ce mai tare şi fără nici un rezultat, că aplicarea ei nu aducea nici un folos.

Poc! Poc! Violet se uită la Mătuşa Josephine şi la fraţii ei îngroziţi, şi simţi cum ultima speranţă dispărea din suflet tot atât de repede cum intra apa în barcă.

– Nu merge, spuse tristă Violet, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Se gândi la promisiunea făcută părinţilor, cu puţin înainte de a-şi pierde viaţa în tragicul incendiu, că va avea întotdeauna grijă de fraţii ei mai mici. Lipitorile mişunau în jurul bărcii care se scufunda, iar Violet se temu că nu va avea ocazia să-şi respecte promisiunea.

– Nu merge, spuse ea din nou, aruncând disperată vela. Ne trebuie un foc, dar nu putem să-l creăm.

– Bine, spuse Klaus, deşi nu era deloc bine. Ne gândim noi la ceva.

– Tintet, spuse Sunny, ceva care probabil însemna „Nu plânge. Ai făcut tot ce-ai putut".

Dar Violet tot plângea. Este foarte uşor să spui că lucrul cel mai important este să faci tot ce poţi, dar când eşti la ananghie, cel mai important lucru nu este să faci tot ce poţi, ci să te salvezi. Barca se clătina încolo şi-ncoace, apa intra prin crăpături, iar Violet plângea pentru că se părea că nu aveau să mai fie niciodată în siguranţă. Plângând în hohote, privea prin lunetă să vadă dacă, printr-o minune, nu se afla vreo barcă prin apropiere, sau dacă refluxul nu purtase barca aproape de ţărm, dar tot ce vedea erau razele lunii reflectate de apele susurânde ale Lacului Lacrymose. Iar acesta era un lucru formidabil. Pentru că, de îndată ce Violet văzu imaginea pâlpâind, îşi aminti de principiile ştiinţifice ale convergenţei şi refracţiei luminii.

Principiile ştiinţifice ale convergenţei şi ale refracţiei luminii sunt destul de dificile, şi îţi spun destul de cinstit că nu le prea cunosc, chiar dacă prietenul meu, doctorul Lorencz, mi le-a explicat. Dar erau destul de clare pentru Violet. Fata se gândi imediat la o povestire pe care i-o spusese tatăl ei, cu mult timp în urmă, când de-abia începuse să fie interesată de ştiinţă. Când tatăl ei era doar un băieţel, avea o verişoară îngrozitoare căreia îi plăcea să ardă furnici, dându-le foc cu ajutorul unei lupe puse în lumina soarelui. Să arzi furnici este, desigur, un hobby oribil – cuvântul „oribil" înseamnă aici „ce obişnuia să facă Contele Olaf când era de vârsta lor" – dar povestirea o făcu pe Violet să-şi dea seama că putea folosi lentilele lunetei ca să capteze lumina lunii şi să facă un foc. Fără să piardă nici un minut, luă luneta, scoase lentilele, iar apoi, privind luna orientă lentilele într-un unghi pe care-l calculă în minte la repezeală.

Razele lunii trecură prin lentile, transformându-se într-o linie subțire și lungă de lumină, ca o lamă strălucitoare, îndreptată direct către bucata de velă din plasa de păr a mătușii Josephine. După câteva momente, lama strălucitoare deveni o flacără micuță.

– Extraordinar! strigă Klaus.

– De necrezut! exclamă mătușa Josephine.

– Fonti! țipă și Sunny.

– Este principiul științific al convergenței și al refracției luminii! strigă Violet, ștergându-și lacrimile. Pășind atentă, evitând lipitorile din barcă și având grijă să nu stingă focul, trecu în partea din față a bărcii. Cu o mână, apucă vâsla și lovi găleata, făcând un zgomot puternic, pentru a atrage atenția cuiva. Cu cealaltă mână, ridică undița, astfel încât persoana să vadă unde erau. Violet privi dispozitivul primitiv, care luă foc în urma ideii inspirate de povestirea stupidă pe care i-o spusese tatăl ei. Verișoara incendiatoare

de furnici a tatălui său părea o persoană îngrozitoare, dar, dacă ar fi apărut în barcă, Violet ar fi îmbrățișat-o cu putere.

După cum se va vedea, semnalul lui Violet fu o binecuvântare şi nu prea, o expresie care aici înseamnă „ceva pe jumătate bun, pe jumătate rău". Cineva văzu aproape imediat semnalul – cineva care deja naviga pe lac şi care porni imediat către ei. Violet, Klaus, Sunny şi chiar şi mătuşa Josephine zâmbiră când văzură în zare o barcă. Jumătatea bună era că aveau să fie salvați. Dar zâmbetele lor începură să pălească în clipa când văzură cine era la comanda bărcii. Mătuşa Josephine şi orfanii văzură piciorul din lemn scorojit şi şapca bleumarin de marinar, precum şi acoperitoarea pentru ochi, şi-şi dădură seama cine le sărea în ajutor. Era Căpitanul Pungaş, desigur, şi era probabil cea mai rea situație din lume.

CAPITOLUL XII

– Bine ați venit la bord, spuse Căpitanul Pungaş, cu un zâmbet viclean care-i dezvelea dinții galbeni. Mă bucur să vă văd pe toți. Am crezut că ați fost uciși când s-a prăbușit casa bătrânei de pe deal, dar, din fericire, asociatul meu mi-a spus că ați furat o barcă și ați fugit cu ea. Iar tu, mătușă Josephine – credeam că ai

făcut lucrul ăla sensibil şi ai sărit de pe fereastră.

– Am încercat să fac lucrul ăla sensibil, răspunse tăios mătuşa Josephine. Dar aceşti copii au venit după mine.

Căpitanul Pungaş zâmbi. Aşezase ca un expert barca de-a lungul celei furate de fraţii Baudelaire, iar mătuşa Josephine şi cei trei fraţi păşiră, peste lipitori, în barcă. Cu un *bâldâbâc!* bolborosit, barca avariată fu acoperită de apă şi se scufundă în adâncurile Lacului Lacrymose. Lipitorile înotau în jurul bărcii care se scufunda, clănţănind din dinţii mici.

– N-aveţi de gând să spuneţi mulţumesc, orfanilor? întrebă Căpitanul Pungaş arătând către locul unde fusese barca lor. Dacă nu eram eu eraţi în burţile acestor lipitori.

– Dacă nu erai tu, spuse cu înverşunare Violet, n-am fi ajuns pe Lacul Lacrymose.

– Pentru *asta*, poţi da vina pe bătrână, răspunse el, arătând către mătuşa Josephine.

Ai fost destul de isteață să-ți înscenezi propria moarte, dar nu îndeajuns de isteață. Averea familiei Baudelaire – și, din nefericire, și cei trei copii – îmi aparțin.

– Nu fi ridicol, spuse Klaus. Nu-ți aparținem și nici nu-ți vom aparține vreodată. De îndată ce-i vom povesti domnului Poe ce s-a întâmplat, te va trimite la închisoare.

– Chiar așa? spuse Căpitanul Pungaș, întorcând barca și îndreptându-se către Docul lui Damocles.

Ochiul său vizibil strălucea puternic, de parcă ar fi spus o glumă.

– Domnul Poe o să mă trimită la închisoare, da? Dar domnul Poe are grijă de ultimele detalii ale adopției voastre chiar acum. În câteva ore, voi, orfanilor, veți fi Violet, Klaus și Sunny Pungaș.

– Neihab! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Eu sunt Sunny Baudelaire și voi rămâne Sunny Baudelaire până când voi hotărî singură să-mi schimb legal numele.

– Când o să-i explic că tu ai forțat-o pe mătușa Josephine să scrie biletul ăla, spuse Violet, domnul Poe va rupe actele de adopție în mii de bucățele.

– Domnul Poe n-o să vă creadă, spuse chicotind Căpitanul Pungaș. De ce-ar crede trei fugari de nimic, care fură bărci?

– Pentru că spunem adevărul! țipă Klaus.

– Adevăr, pandevăr, spuse Căpitanul Pungaș.

Dacă te enervează ceva, singurul mod prin care-ți poți arăta sentimentele este să spui cuvântul iar apoi să-l repeți, schimbând primele trei litere cu P-A-N. Cineva pe care-l enervează dentiștii, de exemplu, poate spune „dentiști, pantiști". Dar numai o persoană josnică, așa cum era Căpitanul Pungaș nu dădea doi bani pe adevăr.

– Adevăr, pandevăr, spuse el din nou. Cred că domnul Poe va da crezare mai degrabă unui patron respectabil de bărci de închiriat, care s-a dus în mijlocul uraganului ca să-i salveze pe cei trei hoți de bărci nerecunoscători.

– Dar am furat barca, spuse Violet, doar ca să o aducem pe mătușa Josephine din locul în care se ascunsese, ca să le poată spune tuturor despre planul tău îngrozitor.

– Dar nici bătrâna nu va fi luată în seamă de nimeni, spuse nerăbdător Căpitanul Pungaș. Nimeni nu ia în seamă o femeie moartă.

– Ești chior de *ambii* ochi? întrebă Klaus. Mătușa Josephine nu e moartă.

Căpitanul Pungaș zâmbi din nou și privi către lac. La doar câțiva metri depărtare, apa lacului clipocea din cauza Lipitorilor care se apropiau de ambarcațiunea Căpitanului Pungaș. După ce cercetaseră fiecare centimetru din barca fraților Baudelaire, fără să găsească nici urmă de hrană, lipitorile își dădură seama că fuseseră păcălite și acum urmăreau mirosul de banană al mătușii Josephine.

– Nu e moartă *încă*, spuse Căpitanul Pungaș cu o voce oribilă, făcând un pas către ea.

– Vai, nu, spuse ea, cu ochii măriți de spaimă. Nu mă arunca peste bord, îl imploră ea. *Te rog!*

– N-o să-mi strici planurile, spuse Căpitanul Pungaș, făcând încă un pas spre femeia îngrozită, pentru că te vei alătura soțului tău iubit, Ike, pe fundul lacului.

– Ba nu, spuse Violet, apucând o frânghie. O să duc eu barca la țărm înainte să apuci să faci ceva.

– Iar eu o să te ajut, spuse Klaus fugind în spatele bărcii și apucând cârma.

– Igal! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Eu o s-o păzesc pe mătușa Josephine".

Se târî în fața tutorelui său și-și dezveli dinții către Căpitanul Pungaș.

– Promit să nu-i spun nimic domnului Poe! spuse disperată mătușa Josephine. O să mă ascund și n-o să mă mai vezi niciodată! Poți să-i spui că am murit! Ia averea! Ia copiii! Dar nu mă arunca la lipitori!

Fraţii Baudelaire îşi priviră tutorele cu groază.

– Ar trebui să ai grijă de noi, îi spuse cu uimire Violet mătuşii Josephine, nu să ne arunci în gura lupului!

Căpitanul Pungaş se opri şi păru că se gândeşte la propunerea mătuşii Josephine.

– Ai dreptate, spuse el. Nu trebuie neapărat să te omor. Oamenii trebuie doar *să creadă* că ai murit.

– O să-mi schimb numele! spuse mătuşa Josephine. O să-mi vopsesc părul! O să port lentile de contact! O să mă duc undeva foarte departe! N-o să mai audă nimeni de mine!

– Dar noi, mătuşă Josephine? întrebă Klaus cu groază. Dar *noi*?

– Gura, orfanule, se răsti Căpitanul Pungaş.

Lipitorile ajunseră la barcă şi începură să bată în marginea de lemn.

– Acum vorbesc adulţii. Bătrânico, aş vrea să te pot crede. Dar n-a prea fost o persoană de încredere.

– *N-ai* prea fost, îl corectă mătușa Josephine, ștergându-și o lacrimă.

– Ce? întrebă Căpitanul Pungaș.

– Ai făcut o greșeală gramaticală, răspunse mătușa Josephine. Ai spus că „n-a prea fost o persoană de încredere", dar ar fi trebuit să spui că „n-ai prea fost o persoană de încredere".

Căpitanul Pungaș clipi din ochi, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet îngrozitor.

– Mulțumesc că mi-ai atras atenția, spuse el, făcând încă un pas către mătușa Josephine.

Sunny mârâi, dar el privi în jos și, cu o lovitură a piciorului de lemn, o trimise pe Sunny în cealaltă parte a bărcii.

– Hai să vedem dacă am înțeles bine lecția de gramatică, spuse el către tutorele îngrozit. N-ar fi corect să spui că „mătușa Josephine fusese aruncată peste bord la lipitori", pentru că ar fi greșit. Dar dacă ai spune „Josephine

Unfluier a fost aruncată peste bord la lipitori" ar fi corect din punctul tău de vedere.

– Da, spuse mătușa Josephine. Adică, *nu*. Adică...

Dar mătușa Josephine nu mai apucă să spună ce vroia. Căpitanul Pungaș o înșfăcă cu ambele mâini și o aruncă peste marginea bărcii. Cu un oftat și un bâldâbâc căzu în apele Lacului Lacrymose.

– *Mătușă Josephine!* strigă Violet. *Mătușă Josephine!*

Klaus se aplecă peste marginea bărcii și-și întinse mâna cât de tare putu. Mulțumită celor două veste de salvare, mătușa Josephine plutea la suprafața apei, fluturându-și mâinile în aer în timp ce lipitorile își croiau drum către ea. Dar Căpitanul Pungaș trăgea deja de frânghiile bărcii, iar Klaus nu putu să ajungă la ea.

– Fiară! îi strigă el Căpitanului Pungaș. Diavol ce ești!

– Nu așa se vorbește cu tatăl tău, spuse calm Căpitanul Pungaș.

Violet încercă să tragă o frânghie din mâna Căpitanului Pungaş.

– Întoarce barca! strigă ea. Întoarce barca imediat!

– Nici gând, răspunse el calm. Faceţi-i cu mâna bătrânei, orfani. N-o s-o mai vedeţi niciodată.

Klaus se aplecă peste margine cât de tare putu.

– Nu-ţi face griji, mătuşă Josephine! strigă el, dar vocea lui arăta că era şi el îngrijorat.

Barca era acum la o oarecare depărtare de mătuşa Josephine, iar orfanii îi vedeau doar albul mâinii fluturând deasupra apelor întunecate.

– Mai are o şansă, şopti îi Violet lui Klaus, în timp ce se îndreptau către doc. Are vestele de salvare şi e o bună înotătoare.

– E adevărat, răspunse Klaus cu o voce tristă. A trăit lângă lac toată viaţa. Poate ştie vreo scurtătură.

– Legru, spuse încet Sunny, ceva care probabil însemna „Tot ce putem face este să sperăm".

Cei trei orfani se strânseră unul lângă celălalt, tremurând de frig şi de groază, în timp ce Căpitanul Pungaş conducea singur barca. Nu mai îndrăzneau decât să spere. Sentimentele pentru mătuşa Josephine se amestecau în minţile lor. Copiilor nu le plăcuse foarte mult să stea cu ea – nu pentru că le gătea mâncare rece şi oribilă, pentru că alegea cadouri care nu le plăceau, sau pentru că întotdeauna îi corecta la gramatică, ci pentru că îi era atât de teamă de toate, încât era aproape imposibil să-ţi placă ceva. Iar cel mai rău lucru era că teama o făcuse pe mătuşa Josephine să fie un tutore rău. Un tutore trebuia să stea cu copiii şi să se asigure că erau în siguranţă, iar mătuşa Josephine fugise la primul semn de pericol. Un tutore trebuia să-i ajute pe copii la ananghie, dar mătuşa Josephine trebuise scoasă cu forţa din Peştera Pietrelor când avuseseră nevoie de ea. Un tutore trebuia să-i protejeze pe copii de pericole, dar mătuşa Josephine îi oferise

pe orfani Căpitanului Pungaş în schimbul propriei siguranțe.

Dar, în ciuda tuturor greşelilor mătuşii Josephine, orfanii încă țineau la ea. Îi învățase multe lucruri, chiar dacă cele mai multe dintre ele erau plictisitoare. Le oferise o casă, chiar dacă era rece şi incapabilă să reziste unui uragan. Iar copiii ştiau că mătuşa Josephine, ca şi ei, trecuse prin nişte experiențe îngrozitoare în viață. Aşa că, pe măsură ce imaginea tutorelui se micşora, iar luminile de pe Docul lui Damocles se apropiau, Violet, Klaus şi Sunny nu se gândiră la „Josephine, pansephine", ci îşi ziseră: „Să sperăm că mătuşa Josephine e în siguranță".

Căpitanul Pungaş îndreptă barca chiar la mal şi o legă profesionist de doc.

– Haideți, proşti mici, spuse el, conducându-i pe cei trei frați către poarta de metal cu țepi strălucitori în vârf, după care aştepta domnul Poe cu batista albă în mână şi

cu o expresie de ușurare pe față. Lângă domnul Poe stătea creatura primitivă, care se holba la ei cu o expresie triumfătoare.

– Sunteți bine! spuse domnul Poe. Slavă Domnului! Eram atât de îngrijorați! Când Căpitanul Pungaș și cu mine am ajuns la reședința Unfluier și am văzut că se prăbușise în mare, am crezut că s-a terminat cu voi!

– Ce noroc că asociatul meu mi-a spus că furaseră o barcă, îi spuse Căpitanul Pungaș domnului Poe. Barca era aproape distrusă de Uraganul Urman și de lipitori. I-am salvat tocmai la timp.

– Nu-i adevărat! strigă Violet. A aruncat-o pe mătușa Josephine în lac! Trebuie să o salvăm!

– Copiii sunt supărați și tulburați, spuse Căpitanul Pungaș, cu ochiul strălucind. Ca tată al lor, cred că au nevoie de un somn bun.

– Nu e tatăl nostru! strigă Klaus. E Contele Olaf și e un

criminal! Te rog, domnule Poe, cheamă poliția! Trebuie să o salvăm pe mătușa Josephine!

– Vai, spuse domnul Poe, tușind în batistă. Chiar că ești tulburat, Klaus. Mătușa Josephine e moartă, ai uitat? S-a aruncat pe fereastră.

– Nu. Nu, spuse Violet. În biletul ei de sinucigașă a ascuns un mesaj secret.

– Klaus l-a găsit, era Peștera Pietrelor. De fapt, era „apostrof Peștera Pietrelor", dar apostroful era doar ca să ne atragă atenția.

– Nu înțeleg nimic, spuse domnul Poe. Ce peșteră? Ce apostrof?

– Klaus, spuse Violet, arată-i biletul domnului Poe.

– O să i-l arăți dimineață, spuse Căpitanul Pungaș cu o voce fals compătimitoare. Aveți nevoie de un somn bun. Asociatul meu o să vă conducă în apartament, iar eu voi rămâne aici să termin actele pentru adopție cu domnul Poe.

– Dar..., spuse Klaus.

– Dar, nimic, răspunse Căpitanul Pungaş. Sunteţi foarte speriaţi, ceea ce înseamnă „cu frica-n oase".

– *Ştiu* ce înseamnă, spuse Klaus.

– Vă rog să ne ascultaţi, îl imploră Violet pe domnul Poe. E o problemă de viaţă şi de moarte. Vă rog să vă uitaţi doar puţin la bilet.

– O să i-l arăţi, spuse Căpitanul Pungaş, ridicând vocea de furie, *de dimineaţă*. Acum vă rog să mergeţi cu asociatul meu în rulotă şi să vă culcaţi.

– Stai puţin, Căpitane Pungaş, spuse domnul Poe. Dacă este atât de important pentru copii, o să mă uit puţin pe bilet. O să dureze doar o secundă.

– Mulţumim, spuse uşurat Klaus şi băgă mâna în buzunar după bilet. Dar fu imediat dezamăgit şi sunt sigur că ştii de ce. Dacă pui o bucată de hârtie în buzunar şi apoi intri în mijlocul unui uragan, bucata de hârtie, nu contează cât de

importantă este, se va transforma într-o chestie muiată. Klaus scoase din buzunar o grămăjoară udă leoarcă, iar orfanii priviră ce rămăsese din biletul mătuşii Josephine. Puteai cu greu să spui că fusese o bucată de hârtie, darămite să citeşti biletul sau mesajul secret pe care-l conţinea.

– Ăsta *a fost* biletul, spuse Klaus, întinzându-i-l domnului Poe. Va trebui să ne crezi pe cuvânt că mătuşa Josephine a fost în viaţă.

– Şi ar putea încă să fie în viaţă! strigă Violet. Te rog, domnule Poe, trimite pe cineva să o salveze!

– Vai, copii, spuse domnul Poe. Sunteţi atât de trişti şi de îngrijoraţi. Dar, gata. V-am promis că o să am grijă de voi, şi cred că acest Căpitan Pungaş o să facă o treabă excelentă educându-vă. Are o afacere prosperă şi nu pare genul de om care să se arunce pe fereastră. Şi este evident că ţine foarte mult la voi – altfel de ce s-ar fi dus singur, în mijlocul uraganului, să vă caute?

– Singurul lucru la care ține, spuse amărât Klaus, este averea noastră.

– Vai, dar nu-i adevărat, răspunse Căpitanul Pungaș. Nu vreau nici un bănuț din averea voastră. În afară de banii pentru barca pe care ați furat-o și ați distrus-o.

Domnul Poe se încruntă și tuși în batistă.

– Păi, asta-i o cerere-surpriză, spuse el, dar cred că se poate aranja. Acum, copii, vă rog să mergeți la noua voastră casă, în timp ce eu fac ultimele aranjamente împreună cu Căpitanul Pungaș. Poate că vom avea timp să luăm micul dejun împreună mâine dimineață, înainte să mă întorc în oraș.

– Vă rugăm, strigă Violet. Vă rugăm să ne ascultați.

– Vă rugăm, strigă Klaus. Vă rugăm să ne credeți.

Sunny nu spuse nimic. Nu scosese o vorbă de foarte mult timp, iar dacă frații ei n-ar fi fost atât de ocupați cu încercările de a-l face pe domnul Poe să-i asculte, ar fi

observat că Sunny nici măcar nu se uita în sus la ceilalți. În timpul discuției, Sunny privea drept înainte, iar dacă ești bebeluș, acest lucru înseamnă că privești la picioarele oamenilor. Piciorul la care privea era al Căpitanului Pungaș. Nu se uita la piciorul drept, care era perfect normal, ci la cel de lemn. Se uita la lemnul lustruit și închis la culoare, lipit de genunchiul stâng cu o chingă curbată de metal, și se concentra foarte tare.

Vă poate surprinde să aflați că Sunny, în acest moment, semăna cu faimosul cuceritor grec Alexandru cel Mare. Alexandru cel Mare a trăit acum mai mult de două mii de ani, iar numele lui de familie nu era de fapt „Cel Mare". „Cel Mare" era numele cu care îi forța pe oameni să-l numească, aducând câțiva soldați pe pământurile lor și proclamându-se singur rege. În afară de invadarea țărilor altor popoare și faptul că-i obliga pe oameni să se supună, Alexandru cel Mare era vestit pentru ceva ce se numea Nodul Gordian. Nodul Gordian era

un nod complicat, făcut din frânghie de un rege numit Gordius. Gordius spusese că, dacă Alexandru îl putea desface, era liber să conducă întreg regatul. Dar Alexandru, care fusese mult prea ocupat cu cuceririle popoarelor ca să învețe să desfacă noduri, și-a scos pur și simplu sabia și a tăiat nodul gordian în două. Desigur că asta era o înșelătorie, dar Alexandru avea prea mulți soldați și în curând toată lumea din Gordium a trebuit să-și plece capetele în fața lui Voi-Știți-Cine cel Mare. De atunci, o problemă dificilă este numită nod gordian, iar dacă rezolvi problema într-un mod simplu – chiar dacă nepoliticos – se cheamă că ai tăiat nodul gordian.

Problema cu care se confruntau orfanii Baudelaire putea fi, cu siguranță, numită nod gordian, pentru că părea imposibil de rezolvat. Partea proastă era, desigur, că planul teribil al Căpitanului Pungaș era pe cale să se înfăptuiască, iar modul prin care puteai să rezolvi această problemă era să-l convingi pe domnul Poe de ceea ce se întâmpla cu

adevărat. Dar cu mătuşa Josephine aruncată în lac şi cu biletul transformat într-o grămăjoară udă, Violet şi Klaus erau incapabili să-l convingă pe domnul Poe de orice. Sunny se uita fix la piciorul de lemn al Căpitanului Pungaş şi se gândea la un mod simplu, chiar dacă nepoliticos, de a rezolva problema.

În timp ce oamenii mari se certau şi nu-i dădeau atenţie lui Sunny, cel mai mic dintre copiii Baudelaire se târî din ce în ce mai aproape de piciorul de lemn, deschise gura şi muşcă din el cât de tare putu. Din fericire pentru fraţii Baudelaire, dinţii lui Sunny erau la fel de ascuţiţi ca sabia lui Alexandru cel Mare, iar piciorul de lemn al Căpitanului Pungaş se rupse în două cu un *crac!* care făcu pe toată lumea să privească în jos.

Sunt sigur că ai ghicit că piciorul de lemn era fals, iar el căzu, scoţându-l la iveală pe cel adevărat, palid şi transpirat, de la genunchi până la degete. Dar nici genunchiul, nici degetele nu atraseră atenţia tuturor. Ci glezna. Pentru

că acolo, pe pielea palidă şi transpirată a Căpitanului Pungaş, se găsea rezolvarea problemei lor. Muşcând din piciorul de lemn, Sunny tăiase nodul gordian, pentru că piesele de lemn ale piciorului fals căzură pe podeaua Docului lui Damocles, iar toată lumea văzu tatuajul unui ochi.

CAPITOLUL XIII

Domnul Poe părea uimit, Violet uşurată, iar Klaus alinat – care este un cuvânt mai special pentru „uşurat”, scos dintr-un articol al unei reviste. Sunny părea triumfătoare. Persoana care nu semăna nici cu un bărbat, nici cu o femeie părea dezamăgită. Iar Contele Olaf – e atât de bine să te poți

referi la el cu numele său adevărat – păru la început înspăimântat, dar clipind din singurul său ochi strălucitor, se schimbă la față ca să pară la fel de uimit ca domnul Poe.

– Piciorul meu! strigă Contele Olaf, cu o bucurie falsă în glas. Mi-a crescut piciorul înapoi! E uimitor! E minunat! E un miracol al medicinei!

– Ei, hai, spuse domnul Poe, punându-şi mâinile-n şold. Asta nu mai merge. Chiar şi un copil poate să-şi dea seama că piciorul de lemn era fals.

– Un copil a şi văzut, şopti Violet către Klaus. De fapt, *trei* copii.

– Ei bine, poate că piciorul era fals, admise Contele Olaf, făcând un pas înapoi. Dar n-am văzut în viața mea tatuajul ăsta.

– Ei, hai, spuse din nou domnul Poe. Nici asta n-o să meargă. Ai încercat să-ți ascunzi tatuajul cu piciorul de lemn, dar acum ne dăm seama că eşti Contele Olaf.

–Ei bine, poate că şi tatuajul e al meu, admise Contele Olaf şi mai făcu un pas înapoi. Dar eu nu sunt acest Conte Olaf. Sunt Căpitanul Pungaş. Vezi, scrie şi pe cartea mea de vizită.

– Ei, hai, spuse iar domnul Poe. Nici asta nu ţine. Oricine poate să meargă la un magazin şi să-şi facă nişte cărţi de vizită pe care să scrie orice.

– Bine, poate că nu sunt Căpitanul Pungaş, admise Contele Olaf, dar copiii îmi aparţin. Aşa a spus mătuşa Josephine.

– Ei, hai, spuse domnul Poe pentru a cincea şi ultima oară. Nici asta nu merge. Mătuşa Josephine i-a lăsat pe copii în grija Căpitanului Pungaş, nu a Contelui Olaf. Iar tu eşti Contele Olaf, nu Căpitanul Pungaş. Aşa că eu sunt acela care va decide încă o dată cine va avea grijă de fraţii Baudelaire. Îi voi trimite pe aceşti copii în altă parte, iar pe tine te voi trimite la închisoare. Ţi-ai jucat pentru ultima oară planurile mârşave, Olaf. Ai vrut să furi averea

familiei Baudelaire încercând să te căsătoreşti cu Violet. Ai vrut să furi averea familiei Baudelaire omorându-l pe unchiul Monty.

– Iar acesta, mârâi Contele Olaf, era cel mai bun plan al meu. Întinse mâna, îşi smulse acoperitoarea de la ochi – care era, bineînţeles, falsă, ca şi piciorul de lemn – şi se uită la fraţii Baudelaire cu ambii ochi strălucitori.

– Nu-mi place să mă laud – de fapt, de ce să vă mint pe voi, proştilor – îmi place la nebunie să mă laud, iar felul cum am silit-o pe bătrâna aia proastă să scrie biletul ăla e chiar un motiv de laudă. Ce găgăuţă era!

– Nu era găgăuţă! strigă Klaus. Era bună şi dulce!

– *Dulce?* repetă Contele Olaf cu un zâmbet oribil. Ei bine, în acest moment, probabil că lipitorile din Lacul Lacrymose o găsesc foarte dulce. Ar putea fi cel mai dulce mic dejun pe care l-au avut vreodată.

Domnul Poe se încruntă şi tuşi în batista albă.

– Ajunge cu vorbăria dezgustătoare, Conte Olaf, spuse el supărat. Acum te-am prins şi nu vei scăpa cu nici un chip. Poliţia Lacului Lacrymose va fi bucuroasă că a prins un răufăcător căutat pentru fraudă, crimă şi punerea în primejdie a vieţilor unor copii.

– Şi incendiere, completă Contele Olaf.

– Am spus că ajunge! răcni domnul Poe.

Contele Olaf, fraţii Baudelaire şi chiar masiva creatură părură surprinşi că domnul Poe vorbise atât de dur.

– I-ai chinuit pentru ultima oară pe aceşti copii şi mă voi asigura că vei fi dat pe mâna autorităţilor. Nu-ţi va folosi la nimic dacă te vei deghiza. Nici dacă vei spune minciuni. De fapt, în situaţia ta, nu mai poţi face nimic.

– Chiar aşa? spuse Contele Olaf, iar buzele sale murdare se rotunjiră într-un zâmbet. Cred că ştiu ce-aş putea face.

– Şi, spuse domnul Poe, care ar fi acest lucru?

Contele Olaf se uită la fiecare dintre orfanii Baudelaire,

de parcă ar fi fost nişte ciocolate mici, pe care şi le păstrase pentru mai târziu. Îi zâmbi creaturii masive, iar apoi, uşor, domnului Poe.

– Pot să fug, spuse el, şi fugi.

Contele Olaf fugi, cu creatura masivă orbecăind în spatele lui, către poarta de metal.

– Treci imediat înapoi! strigă domnul Poe. Treci înapoi în numele legii! Treci înapoi în numele justiției şi al dreptății! Treci înapoi în numele lui Mulctuary Money Management!

– Nu putem doar să zbierăm după ei! strigă Violet. Haideți! Trebuie să-i urmărim!

– Nu pot să vă dau voie să urmăriți un asemenea om, spuse domnul Poe, strigând din nou. Opriți-vă, vă spun! Opriți-vă chiar acum!

– Nu-i putem lăsa să scape! strigă Klaus. Vino, Violet! Hai, Sunny!

– Nu, nu, asta nu-i o treabă pentru copii, spuse domnul Poe. Klaus, aşteaptă aici cu surorile tale. O să merg eu

după ei. N-or să scape ei de domnul Poe. *Hei, voi! Stați!*

– Dar nu putem aştepta aici! strigă Violet. Trebuie să ajungem la barcă şi să o căutăm pe mătuşa Josephine. S-ar putea să fie încă în viață!

– Voi, copii, sunteți în grija mea, spuse ferm domnul Poe. N-o să dau voie unor copii să navigheze pe lac neînsoțiți.

– Dar dacă n-am fi navigat neînsoțiți, sublinie Klaus, am fi fost în ghearele Contelui Olaf la ora asta!

– Nu-i vorba de asta, spuse domnul Poe, îndreptându-se în grabă către Contele Olaf şi însoțitorul lui. E vorba despre...

Dar copiii nu mai apucară să audă despre ce era vorba din cauza zgomotului porții de metal. Creatura trânti poarta chiar când domnul Poe ajunsese la ea.

– Opriți-vă imediat! le ordonă domnul Poe prin poartă. Veniți înapoi, nemernicilor!

Încercă să deschidă poarta, dar era încuiată.

– E încuiată! le strigă el copiilor. Unde-i cheia?

– Trebuie să găsim cheia!

Frații Baudelaire alergară către poartă, dar se opriră când auziră un clinchet.

– Cheia-i la mine, se auzi vocea Contelui Olaf, de cealaltă parte a porții. Dar nu vă îngrijorați. Ne vom vedea în curând, orfanilor. *Foarte curând.*

– Deschide imediat poarta! strigă el, dar, desigur, nimeni nu o deschise.

Domnul Poe trase din ce în ce mai tare, dar poarta de metal cu țepi nu se urni. Domnul Poe merse în grabă la o cabină telefonică şi anunță poliția, dar copiii ştiau că, până când va ajunge poliția, Contele Olaf va fi de mult plecat. Extenuați şi nefericiți, orfanii Baudelaire se aşezară pe pământ, stând trişti chiar în locul în care i-am găsit la începutul acestei povestiri.

Îți aminteşti că, în primul capitol, cei trei frați stăteau pe valiză, sperând că viețile lor vor fi puțin mai bune, şi mi-aş dori să-ți spun, la sfârşitul acestei poveşti, că aşa se

va întâmpla. Aş vrea să scriu că Olaf a fost capturat în timp ce încerca să scape şi că mătuşa Josephine a venit înotând către Docul lui Damocles, scăpând miraculos de lipitorile din Lacul Lacrymose. Dar n-a fost aşa. În timp ce copiii stăteau pe pământul umed, Contele Olaf era deja la jumătatea lacului, iar în cel mai scurt timp va ajunge la bordul unui tren, deghizat într-un rabin, ca să păcălească poliția, şi îmi pare rău că trebuie să-ți spun, va pune la cale un alt plan ca să fure averea familiei Baudelaire. Nu putem şti cu siguranță ce s-a întâmplat cu mătuşa Josephine în timp ce fraţii stăteau pe doc, fără să o poată ajuta, dar îți voi spune că – în timp ce orfanii erau duşi la un orfelinat murdar – doi pescari au găsit ambele veste de salvare ale mătuşii Josephine, zdrenţuite, plutind pe apele întunecate ale Lacului Lacrymose.

În cele mai multe poveşti, după cum ştii prea bine, eroul negativ este prins, povestirea are un happy-end, iar toată lumea merge acasă ştiind morala poveştii. Dar în

cazul orfanilor Baudelaire toate au fost pe dos. Contele Olaf, eroul negativ, nu-şi dusese la îndeplinire planul mârşav, dar nici nu fusese învins. Nu poţi spune că povestirea a avut un final fericit. Iar fraţii Baudelaire nu puteau merge acasă ştiind morala poveştii, pentru simplul motiv că nu aveau unde să se ducă. Nu numai că reşedinţa mătuşii Josephine se prăbuşise în lac, dar adevărata casă a fraţilor Baudelaire – casa în care locuiseră cu părinţii lor – era doar o grămadă de scrum, iar ei nu se puteau întoarce acolo, oricât de mult ar fi vrut.

Dar, chiar dacă ar fi putut merge acasă, mi-ar fi fost greu să-ţi spun morala povestirii. În anumite poveşti, e uşor. Morala poveştii „Cei Trei Ursuleţi", de exemplu, este „Să nu intri niciodată în casa altcuiva". Morala poveştii „Albă-ca-Zăpada" este „Să nu mănânci niciodată mere". Morala primului război mondial este „Să nu-l asasinezi niciodată pe arhiducele Ferdinand". Dar Violet, Klaus şi Sunny stăteau pe doc şi priveau soarele care

apunea peste Lacul Lacrymose, întrebându-se care era morala timpului petrecut cu mătuşa Josephine.

Expresia „le-a răsărit în cap", pe care o voi folosi, n-are nimic de-a face cu răsăritul soarelui peste Docul lui Damocles. „Le-a răsărit în cap" înseamnă doar că „s-au gândit ei la ceva", iar în timp ce stăteau şi priveau cum docul se umple de oameni la începutul unei zile de lucru, îşi dădură seama de ceva foarte important. Era limpede pentru ei că, spre deosebire de mătuşa Josephine care trăia în casa de pe deal, tristă şi singură, cei trei copii se aveau unul pe celălalt ca să se aline şi să se susţină pe parcursul vieţilor lor nefericite. Şi chiar dacă acest lucru nu-i făcu să se simtă în siguranţă sau pe deplin fericiţi, îi făcu să aprecieze viaţa aşa cum se cuvenea.

– Mulţumesc, Klaus, spuse Violet, pentru că ţi-ai dat seama de mesajul din bilet. Şi mulţumesc, Sunny că ai furat cheile de la barcă. Dacă n-aţi fi fost voi, acum am fi fost în ghearele Contelui Olaf.

– Mulțumesc, Violet, spuse Klaus, că te-ai gândit că bomboanele de mentă ne vor face să câștigăm timp. Și mulțumesc, Sunny că ai mușcat piciorul ăla de lemn la momentul potrivit. Dacă n-ați fi fost voi două, acum am fi fost condamnați.

– Pilums, spuse Sunny, iar frații săi înțeleseră imediat că îi mulțumea lui Violet, pentru că inventase dispozitivele de alarmă, și lui Klaus pentru că citise atlasul și-i condusese la Peștera Pietrelor.

Se aplecară unul către celălalt, fețele lor ude și neliniștite fiind luminate de zâmbete timide. Se aveau unul pe celălalt. Nu sunt sigur că morala acestei povestiri este „frații Baudelaire se aveau unul pe celălalt", dar pentru ei era de ajuns. Să se aibă unul pe celălalt în mijlocul vieților lor nefericite era ca și cum ar fi avut o barcă în mijlocul unui uragan, iar pentru frații Baudelaire acesta era într-adevăr un lucru foarte norocos.

LEMONY SNICKET

s-a născut într-un orășel cu locuitori bănuitori, gata să se ia la harță din orice. Acum locuiește într-un oraș mai mare. În timpul liber, culege informații de la fața locului și este considerat un fel de expert de către autoritățile orașului. Acestea sunt primele lui cărți pentru Editura HarperCollins.

Îl puteți contacta pe Web la http://www.harperchildrens.com/lsnicket/
sau puteți să-i scrieți pe adresa lsnicket@harpercollins.com

BRETT HELQUIST

s-a născut în Gonado, Arizona. A crescut în Orem, Utah, iar acum locuiește în New York. A obținut diploma în arte plastice, la Universitatea Brigham Young, și de atunci realizează și ilustrații. Desenele lui au apărut în multe publicații, inclusiv în revista *Cricket* și în ziarul *The New York Times*.

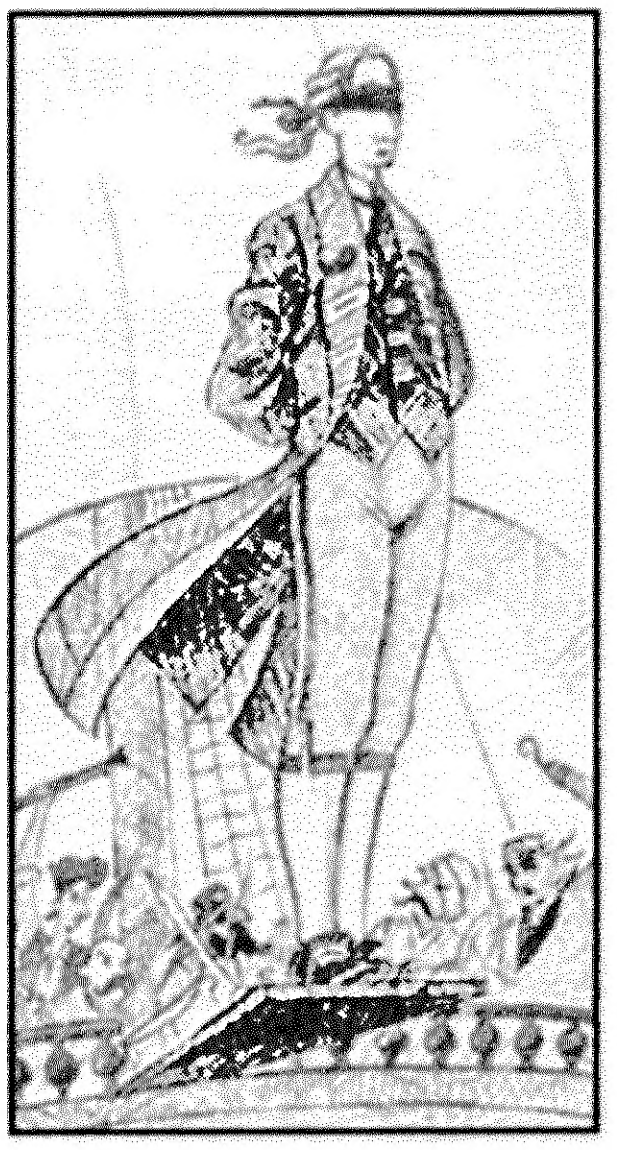

ÎN ATENȚIA REDACTORULUI MEU,

Îți scriu de la Primăria din Orașul Neînsemnat, unde l-am convins pe primar să mă lase în biroul în formă de ochi al doctoriței Orwell pentru a investiga mai atent întâmplările prin care au trecut orfanii Baudelaire în timpul cât au locuit în zonă.

Vinerea viitoare, un jeep negru se va afla în cel mai nordic colț al parcării de la Observatorul Orion. Intră în mașină. În torpedo, vei găsi scrierile mele care cuprind acest capitol înspăimântător din viețile orfanilor Baudelaire, intitulat FABRICA FATIDICĂ, niște informații despre hipnoză, o mască de chirurgie și șaizeci și opt de batoane de gumă de mestecat. Am mai pus și o fotografie a mașinii de legat, care cred că-i va fi de folos domnului Helquist pentru ilustrațiile sale.

Ține minte, ești ultima mea speranță ca povestea orfanilor Baudelaire să poată fi în sfârșit adusă la cunoștința marelui public.

Cu respect,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

Dragă cititorule,

Dacă n-ai citit nimic despre orfanii Baudelaire, atunci, înainte de a citi o singură frază, trebuie să ştii următoarele: Violet, Klaus şi Sunny sunt buni la suflet şi isteţi, dar vieţile lor, îmi pare rău că trebuie s-o spun, sunt pline de ghinion şi nefericire. Toate povestirile despre aceşti trei copii sunt triste şi nefericite, iar cea pe care o ţii în mână ar putea fi cea mai rea dintre toate.

Dacă n-ai curajul să citeşti o povestire despre un uragan, un dispozitiv de alarmă, nişte lipitori înfometate, o supă rece de castraveţi, un pungaş ticălos şi o păpuşă numită Drăguţa Dolly, atunci probabil că această carte te va duce la disperare.

Voi continua să aştern pe hârtie aceste povestiri tragice, pentru că asta fac. Însă tu eşti singurul care poate hotărî dacă ai curajul să citeşti această povestire nefericită.

Cu tot respectul,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

ISBN 973-583-404-9

9 789735 834043